

Giới thiệu Tình Nhân Của Vua

Thể loại: Xuyên không, sủng

Nhân vật chính: Ngao Trinh – Tần Oản Khanh

Độ dài: 10 chương

Editor + Beta: Ụt Ác Từ Pé

Nữ mưu thần này của hần đẹp tựa như tiên tử, lại vô cùng thông minh.

Nàng chán ghét nữ nhân trong hậu cung sử dụng thủ đoạn nham hiểm để tranh sủng.

Lần đầu gặp mặt nàng dựa vào tài trí của mình cùng dã tâm của hần mà lớn mật tính kế hần.

Nàng cứng rắn buộc hần thề vĩnh viễn không nạp nàng vào cung.

Bây giờ, hần vì lời thề này mà hối hận muốn chết.

Con người nàng đơn thuần từ trong xương, thật ám áp làm cho người ta muốn có được nàng.

Thiệt là, lời hứa tạm thời bỏ qua một bên, giấu lại bằng cách nào “truy thề” quan trọng hơn.

Cứ bám dính lấy nàng rồi thêm giải tán hậu cung, chiêu này tựa hồ hữu hiệu.

Nàng nghe đồn hần lâm hạnh nữ nhân khác mà hình như ăn dấm chua001. Còn chủ động cùng hần nhiệt tình một đêm.

Hần nghĩ rằng bọn họ lưỡng tình tương duyệt002. Nhưng nàng lại nghĩ rằng hần sẽ dùng quyền Đế Vương để trói buộc nàng mà nhẫn tâm đào tẩu003.

Được. Nếu trong lòng nàng hần là người bá đạo như vậy. Vậy hần liền như ý nguyện của nàng, phái binh mã đuổi bắt nàng. Để cho nàng biết, cả đời này, nàng đừng hòng rời khỏi lòng bàn tay hần!

===== trích đoạn ngắn =====

“Người muốn tài phú, ta sẽ giúp người kiếm. Người muốn giang sơn, ta sẽ giúp người đoạt lấy. Duy chỉ có việc người muốn ta, thứ ta không thể nghe theo! Bởi vì, ta có sự kiên trì của ta, ta phải rời người đi.”

Nam nhân rừng mình, nhìn nữ tử tuyệt sắc tựa tiên nhân kia, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

“Nàng muốn địa vị, Trẫm có thể cho nàng. Nàng muốn trở thành duy nhất của Trẫm, Trẫm cũng có thể cho nàng. Duy chỉ có tự do nàng muốn nhất. Trẫm tuyệt đối không cho phép! Đời này kiếp này, nàng chỉ có thể ở lại bên cạnh Trẫm!”

“Hoàng Thượng, thân là vua một nước, nhất ngôn cửu đỉnh, chuyện này lúc trước người đã đáp ứng ta, chẳng lẽ hiện tại người lại không giữ lời?”

“Nàng — “

Nữ tử không ngại, nhìn hần căm tức:

“Hoàng Thượng đã có được thiên hạ, cần gì phải vì một người nhỏ bé không đáng kể như ta mà trái với lời thề lúc trước?”

“Nàng nôn nóng muốn rời khỏi Trẫm như vậy sao?”

Trong lời nói khó nén cảm xúc bi thương.

Nữ tử do dự một lát, lập tức quyết tuyệt004 gạt đầu.

“Đúng vậy!”

“Nàng — “

Nam tử tức giận, bàn tay lớn giữ chặt cằm của nàng nói:

“Thiên hạ này, Trẫm muốn! Ngôi vị Hoàng Đế này, Trẫm cũng muốn! Về phần nàng, chỉ có thể là của Trẫm! Đời này, Trẫm tuyệt đối sẽ không cho nàng cơ hội rời khỏi Trẫm!”

Nữ tử bị bắt ngắn đầu đối mặt với hần, nhìn vào một đôi mắt đen xinh đẹp như đá.

“Nếu ta có ý phản kháng?”

Ngón tay nam tử nháy mắt chặt lại, ngũ quan tuấn mỹ lộ ra thần sắc phức tạp, ngữ khí trở nên kiên định dị thường:

“Nếu thực sự sẽ có ngày đó, Trầm, sẽ tự tay giết nàng!”

001: ghen

002: hai bên đều yêu nhau

003: bỏ trốn

004: quyết định cự tuyệt

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiến cung – giao dịch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vương triều Đại Thịnh, mùa xuân Cảnh Liệt năm thứ 7.

Cảnh Liệt Đế đăng cơ đã 7 năm, đầu đội khăn bào phát kim quang, trên mình mặc long bào, ở phía trên điện Kim Loan, cùng văn võ đại thần ăn mừng sinh thần hai mươi ba tuổi của hân.

Một loạt nữ tử thướt tha ở trên đại điện kim bích huy hoàng005 mà ca múa. Nhưng Cảnh Liệt Đế ngồi trên long ý cũng không thèm liếc mắt nhìn các nàng một cái, hai mắt vẫn nhìn chăm chú chén rượu hoàng kim trong tay, nhìn như không nhìn.

Các quan đại thần đang ngồi phía dưới, nhìn mà nom nót lo sợ, âm thầm phán đoán tâm ý Thánh Thượng, dù sao hân cũng là Tà Hoàng Ngao Trinh giết người không chớp mắt.

Cứ nghe Cảnh Liệt Đế — Ngao Trinh ba tuổi khác chết thân mẫu006, mười hai tuổi tự tay đâm Tử Hoàng Tử Ngao Dục, mười bốn tuổi đã đưa Thất Hoàng Tử Ngao Tề xuống Hoàng tuyền để đi lên ngôi Thái Tử.

Khi mười lăm tuổi, không hề để ý đến cốt nhục tình thân, kiên quyết bắt Tiên Hoàng nhường ngôi và nhốt người trong Tử Kim Các, sau đó phái người bí mật giết chết. Mười sáu tuổi đăng cơ xưng Đế, tự phong Cảnh Liệt Đại Đế.

Cách đây không lâu, hậu cung phi tử phát sinh án hạ cổ khiến cho người ta sợ hãi. Chuyện này không chỉ suýt chút nữa hại chết đương kim thiên tử, sau khi điều tra rõ ràng hung thủ, từ Hoàng Hậu đến Quý Phi, cho tới cung nữ thái giám, người người đều là thị thiếp phụng dưỡng gần Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng giận dữ nghiêm trị, toàn bộ phi tử hậu cung không một ai may mắn thoát khỏi, sự việc phát triển cho tới bây giờ không quá nửa tháng, Hoàng Thượng liền không giống như có việc gì, giống trống khua chiến lệnh triều thần cùng hân tổ chức sinh thần yến.

Một khúc ca múa vừa xong, Quốc sư Ân Thái Cực đương triều dưới một người trên vạn người chậm rãi đứng dậy, giờ chén rượu lên:

“Đại Thịnh nay quốc thái dân an007, cũng là nhờ phúc đức của Hoàng Thượng, hôm nay sinh thần của Hoàng Thượng, lão thần đây chúc bệ hạ vạn thọ vô cương.”

Quốc sư dẫn đầu mọi người đứng dậy kính rượu chúc mừng.

Ngao Trinh ngồi trên long ý mỉm cười, tao nhã giờ cao chén rượu lên đáp lễ.

Một số quan viên nhân cơ hội này tranh thủ dâng lên các vật quý báu để lấy lòng thiên tử.

Đến phiên Ân Thái Cực dâng lễ vật lên, chỉ thấy hân đứng dậy vỗ tay hai cái, tiểu thái giám lập tức xoay người đi ra ngoài, không lâu sau, một nhóm bạch y nữ tử nối đuôi nhau đi vào điện, ai cũng đáng người xinh đẹp, khí chất thoát tục.

Ân Thái Cực hướng tới Hoàng Thượng mỉm cười khom người hành lễ:

“Bệ hạ, hiện nay hậu cung không một bóng người, lão thần đã phân phó viên quan các nơi, đem ái nữ trong nhà đưa vào trong triều, để phong phú hậu cung của bệ hạ.”

Nói xong, Hấn đắc ý giơ cánh tay lên, chỉ thấy các nữ tử thướt tha quỳ phục xuống.

Các đại thần trong triều âm thầm bóp cổ tay.

“Vì sao mình không nghĩ đến dâng lên lễ vật này?”

Hiện nay hậu cung như thùng rỗng kêu to, mà bọn họ chỉ lo Hoàng Thượng chỉ lo đặt mình trong bóng ma của việc nữ tử hậu cung từng gây nên sóng gió mà quên mất Hoàng Thượng dù sao cũng là nam nhân, ngày qua ngày cũng cần có nhu cầu giải thoát mưa móc.

Ngao Trinh ngồi trên long ý, một tay nâng chén rượu, một tay chống cằm, liếc mắt nhìn các nữ tử quỳ trên điện.

“Quốc sư thật là có tâm.”

Hấn khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu đem rượu uống cạn.

“Tất cả bình thân, đứng lên cho Trẫm nhìn một cái.”

Ân Thái Cực vui mừng trong lòng, nhanh mệnh lệnh cho các thiếu nữ chia thành hai bên, tả hữu năm người.

Nữ tử đầu tiên dịu dàng cúi đầu.

“Tiểu nữ họ Triệu tên Như Yên, thứ nữ 008 Ngự sử Tàn Châu, năm nay mười sáu tuổi, tính thông cảm kì thi họa...”

Sau một phen tự giới thiệu, lại khom người, dáng vẻ tiểu thư khuê các bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng Ngao Trinh ở thượng vị lại không chút để ý, chỉ nhìn vào ly rượu trong tay, tựa hồ không đem nữ tử đa tài đa nghệ này để vào mắt.

Một số thần tử không đồng ý với hành động này của Ân Thái Cực, trong lòng không khỏi trào phúng.

Mọi người đều biết, đương kim thiên tử quyền cao mà không nặng sắc, cho dù hậu cung của hắn từng có mỹ nữ vô số, nhưng sau khi phát sinh cổ án, hắn lập tức không chút lưu tình đem toàn bộ hậu cung diệt trừ, từ đó cũng có thể hiểu được chút ít.

Nữ tử thứ hai tiến lên, tên gọi Đường Bích Nhi, phụ thân là quan lớn trong triều, cùng Ân Thái Cực có giao tình cực kỳ sâu.

Nữ tử thứ ba xinh đẹp động lòng người, không chỉ là một người đàn hay mà còn là người vẽ đẹp.

Đáng tiếc, vị Hoàng Đế trẻ tuổi ngồi trên long ý, từ đầu đến cuối chỉ duy trì một tư thái, trong mắt không có nửa phần gọn sóng vì nữ tử thoát tục xuất hiện.

Ngay lúc gần xong phần tự giới thiệu của các nàng, hấn thực có sinh ra ham muốn ngáp ngủ một cái.

Thân là vua một nước, cả đời gặp nhiều nhất chỉ sợ là mỹ nhân, mà nữ tử trước mắt trong mắt dân thường có lẽ là tiên nữ hạ phàm, nhưng mà đối với hắn mà nói, sắc đẹp của các nàng cũng chỉ là tầm thường.

Hắn vốn định muốn đem tất cả các nàng nhận lấy, nếu thực sự cần, sẽ gọi Tiểu Ngưu Tử tùy tiện chọn một người trong bọn họ làm công cụ âm giường.

“Dân nữ Tàn Oản Khanh...”

Nữ tử cuối cùng tiến lên, vừa dứt lời, điện Kim Loan đột nhiên tối lại.

Lúc này đang là giờ Ngọ tam khắc 009, vốn mặt trời ở trên cao chói chang, phúc chốc trong ngoài điện chỉ toàn màu đen.

Nhất thời có người kêu lên một tiếng.

“Thiên cầu ăn mặt trời a”

Thanh âm kêu to giống như tiếng sấm, đánh vào đại điện khiến nó trong phút chốc lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Các tiểu thư mới vừa rồi còn đem hết khả năng tao nhã hào phóng của chính mình cố gắng biểu hiện ra bên ngoài, giờ phút này toàn bộ sợ tới mức hét lên chói tai.

Đối mặt với tình huống này, Ngao Trinh cũng không khiếp sợ quá mức, chỉ hạ một mệnh lệnh.

“Đốt đèn!”

Lập tức có cung nhân trong điện châm nến lên.

Hắn phóng mắt nhìn lên, sắc mặt quần thần trong đại điện đều tái nhợt hoàn toàn khác với bộ dáng thường ngày.

Ân Thái Cực tự xưng có thể đoán trước thiên cơ trần định bấm ngón tay mà tính toán.

“Thiên cầu ăn mặt trời, đây chính là hung tượng, chỉ sợ có đại nạn giáng xuống Đại Thịnh ta.”

Cao cao tại thượng Ngao Trinh nghe được liền nhủ chặt mày.

“Hoàng Thượng, dân nữ có thể giải thiên tượng này.”

Mọi người ở đây ngơ ngác, ta một lời, tranh cãi âm ỉ không ngớt, một tiếng nói thanh thúy ở đại điện vang lên.

Ngao Trinh dựa vào ánh nến, đánh giá bạch y nữ tử cách hắn không xa.

Không biết vì sao, nữ tử này mặc dù ăn mặc giống như đấng với các nữ tử khác, nhưng khí chất cùng ánh mắt của nàng, lại phát ra thần thái sắc bén cùng trí tuệ. Hắn lại tự nhiên sinh ra cảm giác rung động bởi ánh mắt không hề sợ hãi nhìn hắn chằm chằm của nàng. Nhưng rất nhanh hắn tự trách bản thân.

“Thân là Đế Vương thế mà lại bị một nữ tử nhìn chằm chằm đến mức suýt nữa làm ra hành động thất thổ.”

“Thật to gan, lại dám ở trước mặt Thánh Thượng làm càn!”

Bên cạnh Ân Thái Cực lập tức nói.

Tần Oân Khanh cười nhìn hắn.

“Quốc sư vừa mới không phải là nói Thiên cầu ăn mặt trời tất có đại nạn sao, nhưng dân nữ không cho là như vậy.”

Nàng cũng không bởi vì đối phương là Quốc sư quyền khuynh triều chính mà e ngại, ngược lại vẻ mặt cùng giọng nói mang theo vài phần khiêu khích cùng tự tin.

Ngao Trinh hừ nhẹ một tiếng.

“Lá gan thực không nhỏ, như vậy ngươi nói, thiên tượng này giải thích như thế nào?”

Chỉ thấy nàng không chút hoang mang hướng Quân Vương thi lễ.

“Nếu dân nữ không tính toán sai, thiên tượng này, chính là ông trời muốn ám chỉ với Hoàng Thượng một việc.”

“Nói hươu nói vượn! Ám chỉ cái gì mà ám chỉ? Bằng một con nhóc như ngươi, cũng muốn học bốn Quốc sư đoán trước thiên cơ sao?”

Ân Thái Cực hắn có thể đi tới địa vị như ngày hôm nay, cũng là một phen công phu.

Thiên cầu ăn mặt trời loại thiên tượng trăm năm khó gặp này đột nhiên xuất hiện, đúng là thời điểm có lợi cho hắn, tiểu nha đầu này lại đến đây làm hỏng chuyện tốt của hắn, đáng giận đến cực điểm!

Tần Oân Khanh không chút để ý tới lời răn dạy của Ân Thái Cực, mà là không chớp mắt nhìn chăm chú đương kim thiên tử.

Ngao Trinh bị nàng dùng ánh mắt kiên định dị thường nhìn đến mức ngẩn ra.

‘Nữ tử này ôn nhu dịu dàng, nhưng ánh mắt lại có khí thế hết sức khiếp người.’

Hắn ra hiệu ý bảo Ân Thái Cực câm miệng, phảng phất như tìm được món đồ chơi mới mẻ làm khoe môi hắn cong lên, âm thanh lạnh lùng nói:

“Ngươi nói ám chỉ, ám chỉ cái gì?”

Tần Oân Khanh không nhanh không chậm trả lời.

“Đại Thịnh ta đang cần một mưu sĩ đến trợ giúp, thiên tượng này chính là đang ám chỉ với Hoàng Thượng về điều đó, nếu có thể tìm được mưu sĩ này, thiên cầu tất sẽ qua đi, Đại Thịnh ta tất thịnh vượng. Về phần mưu sĩ kia có thể lãnh đạo Đại Thịnh càng phồn vinh hơn, chính là dân nữ ta.”

Nàng thái độ thông dong chỉ vào chính mình.

“Gan ngươi thật lớn ——.”

Nàng không khách khí tức giận mắng mà đánh gãy lời của Ân Thái Cực.

“Chỉ cần Hoàng Thượng đáp ứng cho dân nữ làm nữ mưu sĩ, dân nữ nhất định cam đoan với Hoàng Thượng, không quá nửa canh giờ, thiên cầu nhất định sẽ qua đi, bên ngoài tất tràn đầy ánh sáng.”

Mọi người có mặt đều bị lời nói của nàng dọa, ngay cả Ân Thái Cực cũng tức giận đến mặt đỏ bừng.

Chỉ có Ngao Trinh, vẻ mặt hứng thú hí hóp mắt, cùng nữ nhân to gan này bốn mắt nhìn nhau.

Thân là Đế Vương, vạn vật trong thiên hạ ai cũng cúi đầu xưng thần với hắn.

Chỉ có nữ tử này dám ngạo nghễ cùng hắn đối diện, không chút lùi bước.

Hắn chăm chú nhìn nàng trong ánh mắt có chút thương thức, có tìm tòi nghiên cứu, có hoài nghi, càng hiểu kì với mục đích của nàng.

“Nếu sau nửa canh giờ, thiên cầu không qua đi?”

“Như vậy dân nữ... Mặc cho Hoàng Thượng xử lý.”

Thấy Ngao Trinh không nói tiếp, nàng rất nhanh hỏi lại:

“Hay là Hoàng Thượng sợ?”

Đây là khiêu khích!

Mọi người nom nớp lo sợ nhìn về phía Cảnh Liệt Đế, vốn nghĩ rằng hắn sẽ tức giận, không nghĩ rằng sắc mặt hắn lại bình tĩnh.

Nhiều năm như vậy, Ngao Trinh đã quá quen mọi người tôn kính cùng cẩn thận phụng dưỡng, đột nhiên trước mắt xuất hiện một nữ tử lớn mật, làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy vô cùng thú vị.

Hắn cũng không trả lời, chỉ thương thức chén rượu thủy chung chưa rời khỏi tay, nương theo ánh nến, cùng Tần Oản Khanh nhìn nhau.

Những người khác trong bảo điện đoán không ra thánh ý, chỉ có thể bình tĩnh hô hấp nhìn sự việc tiếp tục phát triển.

Ân Thái Cực tuy tăng trong lòng có tức giận, nhưng Hoàng Thượng muốn hắn câm miệng, hắn cũng không dám tùy tiện phát biểu nữa.

Chẳng qua, hắn sẽ đem nha đầu lớn mật này nhớ thật kỹ. Nếu có một ngày nha đầu này làm ảnh hưởng đến tiền đồ của hắn, tất nhiên phải giết.

Nửa canh giờ nói nhanh không nhanh, nhưng nói chậm cũng không chậm, chỉ thấy sắc trời bên ngoài vốn âm u, chậm rãi hé ra những tia sáng đầu tiên.

Ước chừng sau một nén nhang, ánh sáng bị thiên cầu nuốt đã hoàn toàn khôi phục.

Ánh nắng hiện ra, quần thần giật mình không thôi.

Thái giám Tiểu Ngưu Tử hầu hạ bên người Ngao Trinh nhiều năm, vội vàng từ bên ngoài chạy vào, quỳ xuống đất cất cao giọng nói:

“Hoàng Thượng, thiên cầu quả thực đã đi qua.”

Ân Thái Cực sắc mặt thập phần khó coi, Tần Oản Khanh lộ vẻ mỉm cười.

Ngao Trinh khẽ cười, chậm rãi đứng dậy, nhìn nàng một chút mòng theo về tìm tòi nghiên cứu, chỉ là nụ cười kia không có bao nhiêu độ ấm, ngược lại còn toát ra vài phần nham hiểm.

Mọi người đều sợ, nữ tử này rõ ràng nên bị nhét vào hậu cung, chẳng những vọng tưởng làm mưu sĩ, còn trắng trợn khiêu khích Thánh Thượng, kết cục của nàng hẳn có thể nghĩ.

Mà Ân Thái Cực sau khi nhìn biểu vẻ mặt nham hiểm kia của Hoàng Thượng, chậm rãi lộ ra vẻ đắc ý. Hắn biết, Hoàng Thượng sao có thể dễ dàng tha thứ cho một tiểu nha đầu hung hăng càn quấy như thế.

“Giờ Dậu, đến ngự thư phòng diện thánh.”

Ném lại lời này, Ngao Trinh liền rời đi.

===== chuyển cảnh a () =====

Vào giờ Dậu, được Tiểu Ngưu Tử dẫn dắt, Tần Oản Khanh đi vào ngự thư phòng.

Nhìn nơi nghiêm túc được canh giữ nghiêm ngặt trước mắt, nàng đầu tiên là hít một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí tiến vào ngự thư phòng.

Gặp Hoàng Đế tránh không được quỳ hành lễ, nhưng nàng làm cũng ra dáng.

Lúc này Tần Oản Khanh một thân bạch sam, đem mái tóc dài đen như mực búi trên đỉnh đầu, vóc người nàng vốn cao, phối hợp với y phục giản dị màu xanh, hiện ra anh khí bừng bừng.

Ngao Trinh ngồi ở sau bàn, giống như hờ hững lật xem tấu chương, cũng không có lập tức cho nàng bình thân.

Tiểu Ngưu Tử hầu hạ hần nhiều năm, biết được chủ tử không cao hứng.

Trước khi hần đem Tần cô nương vào ngự thư phòng, trong tay chủ tử cũng là bản tấu chương này, mà lại để cho Tần cô nương quỳ lâu như vậy, không có ý cho nàng bình thân, xem ra chủ tử muốn ra đòn phủ đầu.

Cũng khó trách, chủ tử là đương kim thiên tử, hôm nay trên đại điện lại bị nàng khiêu khích, mặt mũi Hoàng Đế để vào đâu?

Trong khi Tiểu Ngưu Tử âm thầm phỏng đoán ý tứ chủ tử, chợt nghe một tiếng.

Ngao Trinh cầm bản tấu chương trong tay ném lên bàn, Tiểu Ngưu Tử hoảng sợ, nhưng Tần Oản Khanh đang quỳ phía dưới, tựa hồ như không có chuyện gì.

“Ngươi gọi là Tần Oản Khanh?”

“Vâng.”

“Ngẩng đầu lên.”

Tần Oản Khanh ngẩng đầu cùng hần nhìn nhau, liền như vậy thẳng tắp đánh giá đối phương.

Không thể không thừa nhận, Ngao Trinh là một mỹ nam tử hiếm có.

Có lẽ thân mẫu hần là mỹ nhân bị thủ lĩnh dị tộc hiến cho Tiên Hoàng, ngũ quan của hần tinh xảo dị thường, đặc biệt nhất là đôi mắt thâm thúy kia của hần, ngẫu nhiên thoáng hiện tia sáng màu lam. Hơn nữa từ lúc sinh ra đã mang theo khí thế hào hoa quý phái, muốn không hấp dẫn sự chú ý của người khác cũng khó khăn.

Khi Tần Oản Khanh đánh giá hần, đồng thời, Ngao Trinh cũng dùng ánh mắt sắc bén tưng tưng nhìn nàng.

Nàng đã thay đổi trang phục, nhưng không bởi vì quần áo đơn giản mà ảnh hưởng đến dung mạo tuyệt mỹ của nàng.

Nhìn ra được nàng cũng không có trang điểm nhiều, có thể giữ được bộ dáng thanh nhã như vậy, như cũ hấp dẫn ánh mắt của hần.

Nàng là một tuyệt thế giai nhân!

Cho dù nhìn quen mỹ nhân, trong lòng Ngao Trinh cũng trầm tán thưởng.

Nhưng là, thưởng thức vẫn chỉ là thưởng thức, hần cũng không quên mục đích gọi nàng đến đây.

Ném tấu chương ý nghĩa là long tâm không vui.

“Tần Oản Khanh, ngươi có biết tội của ngươi?”

Nàng không sợ.

“Dân nữ có tội gì?”

Thật to gan, dám dùng loại ngữ khí này hỏi lại hần!

Ngao Trinh hừ nhẹ, ánh mắt sáng quắc chất vấn:

“Ngươi thật sự nghĩ Trẫm không biết thiên cầu ăn mặt trời là một loại thiên tượng hiếm thấy, chứ không phải là thiên cơ trời ban sao?”

Thấy nàng nhượng mảy, hần cười lạnh.

“Trong sách sử có ghi lại, thiên cầu ăn mặt trời cùng thiên tai không có quan hệ gì, mà ngươi ở trên đại điện của Trẫm hồ ngôn loạn ngữ⁰¹⁰, còn ăn nói ngông cuồng muốn làm đệ nhất nữ mưu sĩ của Đại Thịnh ta, ngươi rốt cuộc có âm mưu gì?”

Tần Oản Khanh nhin không được dưới đáy lòng kinh ngạc.

Không nghĩ tới Hoàng Đế này còn rất khôn khéo! Không sao, kế đầu không thành, dùng kế thứ hai.

“Có lẽ thiên cầu ăn mặt trời không thể nói lên cái gì, nhưng Hoàng Thượng chẳng lẽ không muốn làm cho Đại Thịnh ta trở nên phồn vinh hơn sao? Đương

kim thiên hạ, phía Đông có Đông Thục, phía Tây Nam có Tuyết Việt, biên giới có tộc man, mà quốc gia ta lại nằm ở chính bắc.”

“Tuy rằng Đại Thịnh ta đứng đầu tứ quốc, quân lực hùng hậu, nhưng bình tĩnh mà xem xét thì binh lực Đông Thục là mạnh nhất, vật tư Tuyết Việt dồi dào, tộc man rõ ràng là bọn dã man. Các quốc gia này trước mắt không trực tiếp tỏ ý xâm phạm Đại Thịnh ta, nhưng một ngày nào đó, khó bảo toàn bọn họ sẽ không đánh chủ ý lên Đại Thịnh.”

Theo nội dung nàng nói chuyện, Ngao Trinh dần dần nhíu mày.

Một nữ tử trẻ tuổi lại hiểu biết thiên hạ này – thật rõ.

“Hoàng Thượng thân là quốc chủ Đại Thịnh hẳn phải biết, Đông Thục ý là vũ lực lớn mạnh một lần lại một lần ức hiếp dân chúng phía đông biên giới Đại Thịnh ta chứ? Mà con dân nhìn thấy đối phương binh hùng tướng mạnh, phần lớn chỉ có thể giận mà không dám nói gì. Tình huống như vậy nếu tiếp tục phát triển, mặt mũi Đại Thịnh ta còn để ở đâu? Mặt mũi Hoàng Thượng còn để ở đâu?”

Bam!

Thời điểm Tần Oản Khanh tiếp tục nói, Ngao Trinh vỗ bàn đứng dậy, giận dữ nói:

“Ngươi thật to gan, thân là nữ lưu lại vọng tưởng tham dự triều chính?”

Tần Oản Khanh không chút sợ hãi nhìn thẳng hắn.

“Dân nữ tuy là nữ lưu, nhưng cũng hiểu được một đạo lý, có quốc mới có gia, có gia mới có ta, nếu có một ngày quốc không còn, làm sao còn có gia!”

Lời nói này của nàng thật hữu lực, không phải vì chọc giận Thánh Thượng mà có ý lui bước.

“Hoàng Thượng nếu bởi vì dân nữ là nữ lưu mà cảm thấy không thích hợp để tham dự triều chính, đây có phải chứng minh Hoàng Thượng không biết nhìn xa trông rộng hay không đây?”

Quyền uy lần nữa bị nàng khiêu khích, Ngao Trinh giận dữ nộ nộ cười.

Lời nàng vừa nói tuy thực vô lễ, nhưng là nói có lý. Đại Thịnh toàn nam quyền, nhưng cũng không phải chưa có tiền lệ là nữ nhân làm quan.

Tần Oản Khanh này lá gan thực sự rất lớn, lớn đến mức làm cho hắn không thể không nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, hắn chậm rãi nén cơn tức giận.

“Ngươi có thể làm cái gì cho Trẫm?”

Nghe trong lời nói của hắn có chút buông lỏng, Tần Oản Khanh mỉm cười, vươn cao ba ngón tay.

“Trong thời gian ba năm, dân nữ sẽ làm cho Đại Thịnh lớn mạnh hơn mười lần so với hiện tại.”

Những lời nói này thực kiêu ngạo, đừng nói Tiểu Ngưu Tử, ngay cả Ngao Trinh cũng vì lời nói của nàng mà kinh hãi.

“Trẫm dựa vào cái gì mà tin vào lời của ngươi?”

“Nếu làm không được như lời hứa hôm nay, mệnh dân nữ tùy ý Hoàng Thượng xử trí.”

Ngao Trinh xoa cằm, hí húp đánh giá lời thề son sắt của nàng.

Nàng giống như lúc nào cũng đều đang tính toán trước bước tiếp theo nên làm thế nào, cẩn thận mà dụ dỗ con mồi mắc câu. Biết rõ chính mình một khi đáp ứng yêu cầu của nàng, chính là đã trúng kế của nàng. Có thể mở rộng lãnh thổ, quốc gia lớn mạnh, chính là kỳ vọng của mỗi vị Hoàng Đế....

“Trẫm cũng muốn nhìn xem, ngươi – nữ mưu sĩ duy nhất của Đại Thịnh đến tột cùng có thể mang đến phúc trạch như thế nào cho Đại Thịnh?”

Tiểu Ngưu Tử thông minh vừa nghe qua, vội vàng nói với Tần Oản Khanh:

“Còn không lĩnh chỉ tạ ơn?”

Nàng lại đưa ra điều kiện:

“Dân nữ còn có một thỉnh cầu.”

Ngao Trinh mất lạnh nhìn nàng, ý bảo nàng nói.

“Dân nữ chỉ cầu... Hoàng Thượng có thể đáp ứng, đời này kiếp này, vĩnh viễn không nạp dân nữ vào cung làm phi.”

Hắn ngăn ra một hồi lâu.

Tuy rằng diện mạo của nàng xác thực đẹp tựa trích tiên, chỉ là dừng khí của nàng cùng gan dạ sáng suốt, vô tình hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Hắn ngần lẩn vẩn không nghĩ tới, nàng lại đưa ra thỉnh cầu muốn hắn vĩnh viễn không nạp nàng làm phi.

Chẳng lẽ nàng thực sự tự tin như thế, khẳng định sẽ có một ngày hắn sẽ quỳ gối dưới váy của nàng sao?

Ngao Trinh không khỏi hừ lạnh.

‘Thật đúng là nữ nhân kiêu ngao!’

Hắn thân là thiên tử, muốn có nữ tử trong thiên hạ là chuyện dễ như trở lòng bàn tay, huống chi hắn từ trước tới giờ không mê luyến sắc đẹp, một Tần Oản Khanh nho nhỏ, lại có bản lĩnh gì khiến cử ngũ chí tôn như hắn phải khom lưng.

Khi hắn phun chữ “Chuẩn” là lúc Tần Oản Khanh cười đắc ý, dập đầu tạ ơn.

Nàng vừa rời đi không bao lâu, thám tử Ngao Trinh phái đi về tới trong cung.

“Chuyện Trầm giao, đã điều tra xong?”

Thám tử sau khi hành lễ, lập tức đem thân thể bối cảnh gia đình Tần Oản Khanh nói rành mạch.

Tần Oản Khanh năm nay đã hai mươi, phụ thân nàng là Tần Thư Viễn tri huyện huyện Song Hỷ, phía dưới còn có một đệ đệ.

Tần Oản Khanh là tài nữ nổi danh huyện Song Hỷ, chẳng những tài hoa đào đạt, công phu cũng cao cường.

Phụ thân nàng đối với nàng sủng ái đến cực điểm, cho nên thùy chung muốn giữ nàng ở bên người luyến tiếc không cho lập gia đình. Không nghĩ tới vừa giữ đã giữ tới tận hai mươi tuổi.

Mặc dù bị xếp vào danh sách tuyển tú tiến cung, tựa hồ là ngoài ý muốn của Tần gia.

Nghe nói quan địa phương nghe đồn ái nữ của Tần huyện lệnh xinh đẹp như hoa, cho nên vụng trộm đem nàng gia nhập danh sách tuyển tú vì muốn nịnh bợ Quốc sư.

Khó trách Tần Oản Khanh liệu mình muốn dùng năng lực của bản thân để đổi lấy tự do, sợ nàng đã sớm biết hậu cung nguy hiểm, cho nên tình nguyện phạm tội khi quân, lợi dụng thời điểm thiên tử ăn mất trời yêu cầu làm mưu sĩ, cũng không nguyện tiến cung làm phi tử.

‘A, chuyện này càng ngày càng thú vị đây!’

Hắn phát hiện chính mình có chút mong đợi, chờ mong xem Tần Oản Khanh đến tột cùng có thể mang đến kinh hỉ gì cho Đại Thịnh.

005: nguy nga lộng lẫy, cùng vàng điện ngọc

006: mẹ đẻ

007: đất nước thái bình, nhân dân an nhàn

008: con do thị thiếp sinh ra

009: giờ Ngọ từ 1h trưa tới 1h chiều, 1 khắc = 15p => 11h45p

010 : ăn nói lung tung

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Động tâm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người quả nhiên là có linh hồn!

Quan điểm này là Tàn Oản Khanh sau một lần chết đi mới kết luận được.

Một đời trước, nàng sống ở thế kỷ hai mươi mốt, nơi khoa học kỹ thuật tiến bộ, nơi đó có phụ mẫu cùng huynh tỷ nàng yêu thương, từ nhỏ ở nhà nàng đã được sủng ái cùng quan tâm, vô ưu vô lo được học đến đại học.

Mà nàng được khen là thiên tài tuyệt thế, còn nhỏ tuổi đã có được thành tựu kinh người.

Đáng tiếc trời ghen ghét anh tài, trong quá trình nàng trưởng thành, các loại bệnh tật dồn dập tìm tới nàng. Khi nàng mười tám tuổi, ông trời đã cướp đi sinh mệnh của nàng.

Vốn tưởng rằng sau khi chết sẽ hóa thành làn khói nhẹ tiêu tan trong không khí, nhưng nào ngờ, người nhà vì nàng mất đi lại cố gắng siêu độ cho nàng, làm cho nàng trong mơ mơ màng màng mang theo trí nhớ của kiếp trước đi đầu thai.

Triều đại Đại Thịnh này, trong lịch sử nàng từng học hoàn toàn không có ghi lại.

Càng làm cho nàng tò mò là, linh hồn của nàng lại có thể từ hiện đại đầu thai đến cổ đại.

Điều này làm cho nàng nghĩ đến một quyển sách mà đời trước nàng đã xem, nội dung là vũ trụ là do vô số thời không cùng nhau tạo thành.

Cho nên vì thế mà trong lịch sử nàng học không có ghi lại triều đại Đại Thịnh này, cũng không phải là nó chưa từng tồn tại, mà là nó cùng với thời không của nàng bất đồng mà thôi.

Tuy rằng rất khó lý giải, nhưng thực sự linh hồn của nàng xác thực mang theo trí nhớ của kiếp trước, đầu thai đến nơi thời không chưa xác định này.

Qua sách sử nơi này, nàng biết được Đại Thịnh là một triều đại cổ xưa hơn so với triều đại Đường – Tống – Nguyên – Minh – Thanh mà ai ai cũng biết.

Tuy rằng Đại Thịnh phát triển đến thời Cảnh Liệt, bắt đầu là nông nghiệp hay quân đội, đã mạnh hơn trước rất nhiều lần, nhưng so với Tàn Oản Khanh – người tiếp nhận kiến thức từ thế kỷ hai mươi mốt mà nói, nơi này phát triển cực kỳ lạc hậu.

Tin tức về đương kim Hoàng Đế Ngao Trinh, nàng nhiều ít cũng nghe nói từ phụ thân nàng Tàn Thư Viễn một hai phần, hẳn là một tên bạo quân trên người nhiễm máu tươi, là người hi vọng vô thường, trọng quyền trọng lợi.

Mà nàng vốn không muốn vào cung nhưng lại có tên nàng có trong danh sách tuyển tú đưa vào cung, đều là do đối thủ một mất một còn của phụ thân làm khó dễ.

Người nàng giữ lại trí nhớ kiếp trước, thuở nhỏ liền hiện ra năng lực siêu phàm. Phụ thân nàng đối với nàng yêu thương vô cùng, ngay cả nam tự duy nhất của Tàn gia, cũng là đệ đệ Tàn Nguyệt của nàng, địa vị ở Tàn gia cũng không bằng một nửa của nàng.

Hơn nữa nàng có được vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn011, toàn bộ nam tử huyện Song Hỷ bắt đầu đã thành thân hay chưa đón thê đều muốn cưới nàng vào cửa.

Lí Đạt Phù – là con đại tài chủ Lí Diệu Tài huyện Song Hỷ, là người hào sảng, đã cưới vài tiểu thiếp nhưng vẫn ham luyện sắc đẹp của nàng, một lần tới cửa cầu thân bị cự tuyệt. Người Lí gia lòng mang ý hận, ý vào có quan hệ với Quốc sư trong triều, liền lên đem tên nàng đưa tới kinh thành.

Lúc Ân Thái Cực phái người tới Tàn gia tuyên bố tin tức này, phụ thân nàng tức giận đến té xỉu, nói tình nguyện cho nàng gả cho một nông hộ bình thường, cũng không nguyện ý cho nàng làm phi tử của Hoàng Đế.

Dù sao đương kim thiên tử cũng không chỉ có giết huynh giết cha, ngay cả người làm bạn nhiều năm bên gối cũng đuổi tận giết tuyệt, nếu đem nàng đưa vào Hoàng cung, không phải vô duyên vô cớ đánh mất tánh mạng nàng sao?

Nhưng Ân Thái Cực tay cầm quyền cao, nếu cải mệnh lệnh, khả năng sẽ mang đến họa diệt môn cho Tàn gia.

Phụ thân nàng vì thế bệnh nhiều ngày liền, hận không thể từ quan hồi hương, từ nay về sau mai danh ẩn tích012, không hỏi thế sự.

Thấy phụ thân luôn đem chuyện của nàng để trong lòng, nàng liền nghĩ ra một kế, chính là lợi dụng hiểu biết quân sự cùng chính trị ở kiếp trước để đánh cược, đến khi vào cung hướng Hoàng Thượng đưa ra điều kiện trao đổi.

Vừa vặn ngày ấy trời tốt, lễ tuyển tú lại xuất hiện thiên cầu ăn mất trời.

Nàng biết cổ nhân đối với hiện tượng này thập phần e ngại, nên nàng liền nói đây là phúc trạch, lại không nghĩ rằng Ngao Trinh lại vạch trần mưu kế của nàng.

Bất đắc dĩ, nàng lại phải lợi dụng việc người cầm quyền đều có dã tâm muốn mở rộng bờ cõi, khiến hắn không thể không chấp nhận điều kiện của nàng.

Nhưng qua vài lần giao phong, nàng nàng cảm nhận được, Ngao Trinh không phải là Hoàng Đế không có óc, ý nghĩ hắn sắc bén khôn khéo, hơn nữa trực giác sâu sắc, nhất là cặp mắt màu lam kia phảng phất như hiểu biết tất cả, nàng phải đem hết toàn lực ra mới có thể trấn định trước mặt hắn.

Bất quá nàng không muốn đối đầu cùng hắn, mục đích của nàng rất đơn giản, chính là đem hết toàn lực ngăn chặn khả năng mình bị nhét vào hậu cung.

Làm nữ nhân của Hoàng Đế, có lẽ có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, có lẽ có thể giành hết sủng ái của ba ngàn hậu cung, nhưng cuối cùng đều tránh không khỏi có kết cục bi thảm.

Trở thành đệ nhất nữ mưu sĩ của Đại Thịnh cũng không phải là tâm nguyện của nàng, nàng khát vọng là có thể hưởng thụ tự do cùng khoái hoạt ở đời này.

Từ sau khi Hoàng Thượng chính miệng phong nàng làm nữ mưu sĩ, nàng liền được an bài sống ở Nguyệt Ương Cung. Vị trí của Nguyệt Ương Cung vô cùng hẻo lánh, cực kì đơn sơ, mà nàng cũng bị Hoàng Thượng hoàn toàn quên, bởi vì nàng dù là thần tử, nhưng ngay cả cơ hội vào triều nghị chính cũng không có.

Mỗi ngày chỉ có hai cung nữ mười lăm mười sáu tuổi hầu hạ.

Một người tên là Kim Châu, một người tên là Ngân Bảo, hai tiểu nha đầu nhu thuận đáng yêu, lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng, các nàng còn tưởng rằng gặp được tiên nữ.

Kim Châu, Ngân Bảo thường xuyên cảm khái với nàng.

“Tần cô nương dung mạo tuyệt mỹ, khí chất thoát tục, vì sao cam nguyện ở trong Nguyệt Ương Cung làm nữ mưu sĩ? Nếu vào cung làm phi, tương lai nhất định sẽ được lòng Hoàng Thượng, vị trí Hoàng Hậu sớm muộn gì cũng sẽ rơi xuống đầu Tần cô nương.”

Tần Oản Khanh nghe xong bật cười.

Nếu nàng để ý đến vị trí Hoàng Hậu, nàng cần gì phải dùng hết tâm kế hướng Hoàng Thượng tranh thủ trao đổi điều kiện? Huống hồ lão bà của thiên tử không phải ai cũng có thể làm được, nhất là lão bà của Ngao Trinh.

Giữa trưa hôm sau, sau khi Kim Châu, Ngân Bảo đem Nguyệt Ương Cung quét tước sạch sẽ, các nàng cầm con điều hình Ngô Công khổng lồ mà Tần Oản Khanh làm cho các nàng cách đây không lâu ở trong sân.

Dù sao các nàng còn nhỏ tuổi lại ham chơi, đáng tiếc kỹ thuật thả điều không tốt, Ngô Công khổng lồ bay trên trời còn chưa đến một nén nhang, liền rơi vì sai lầm, nên vướng phải nhánh cây cao nhất trong đình viện Nguyệt Ương Cung.

Hai tiểu nha đầu vẻ mặt như đưa đám, ở dưới gốc cây gấp đến độ rớt tay rớt chân, Tần Oản Khanh ngồi trong đình viện lật xem sách thấy không khỏi lắc đầu thở dài đứng dậy.

Chỉ thấy nàng thân áo trắng điểm mũi chân, nhẹ nhàng nhảy lên cây, Kim Châu, Ngân Bảo nhất thời càng nhìn chủ tử trên cành cây thêm chăm chú.

“Oa! Tần cô nương thật là lợi hại...”

Tần Oản Khanh ở trên nháy cây lấy được con điều, bởi vì đứng rất cao, tầm nhìn trở nên rộng lớn, ngoài ý muốn thấy một bóng đen, người nọ cầm trong tay một gói to màu đen, lén lút hướng hồ cách đó không xa đi đến.

Nàng nhìn không được cau mày. Theo nàng biết, Nguyệt Ương Cung là nơi hẻo lánh nhất Hoàng cung, ngày thường người rất thưa thớt, ngay cả thái giám cũng cực kỳ ít có khả năng xuất hiện ở nơi này.

Như vậy, nam tử lén lút kia, đến tột cùng muốn làm cái gì?

===== ta là thánh chuyển cảnh () =====

Tần Oản Khanh còn chưa rõ ràng chân tướng chuyện kia, trong Hoàng cung liền xảy ra một chuyện kỳ lạ.

“Hồ Nguyệt Ương có ma quái.”

Ngày hôm đó, Ngao Trinh vừa chấm dứt lâm triều trở về ngự thư phòng, nghe thấy tin tức Ân Thái Cực bẩm báo, không khỏi nhũn mày.

“Đừng vậy! Hoàng Thượng, đã liên tục có năm thái giám chết, hơn nữa tình trạng lúc chết cực thể thảm, từ trong hồ vớt ra, hầu như đều biến thành thây khô.”

Trên mặt Ân Thái Cực hoang mang, tiêm nhiễm sang cung nữ cùng thái giám trong ngự thư phòng, liền ngay cả Tiểu Ngưu Tử không sợ trời không sợ đất, giờ phút này cũng lộ ra bộ dáng căng thẳng.

Vừa nói đến hồ Nguyệt Ương, mọi người nhìn không được nghĩ đến hai mươi năm trước, Liên Quý Phi bị Tiên Hoàng đẩy vào lãnh cung.

Bà cho dù dung mạo giống thiên tiên, vẫn tránh không được trở thành vật hi sinh trong cuộc tranh đấu của hậu cung. Nghe nói bà năm đó, là bị người hâm hận, bị Tiên Hoàng hiểu lầm, bị giam trong lãnh cung, đối với tương lai tuyệt vọng nên bà phản hận mà nhảy vào hồ Nguyệt Ương tự vẫn.

Sau chuyện đó, hồ Nguyệt Ương cùng vùng xung quanh Nguyệt Ương Cung đến chạng vạng liền mang về âm hàn. Lâu dần, Nguyệt Ương Cung cùng hồ Nguyệt Ương liền trở thành cấm địa trong cung.

Ngao Trinh biết rõ chuyện này, vẫn hạ lệnh đem Tần Oản Khanh an bài đến Nguyệt Ương Cung, hành động này như là để ác chinh nàng.

Hắn đã đọc hàng vạn quyển sách, bất luận như thế nào vẫn không tin trên đời này có ma quỷ.

“Hoàng Thượng, người trăm ngàn lần đừng không tin, hồ Nguyệt Ương kia thật sự là rất cổ quái, nhất là từ khi Tần Oản Khanh chuyển tới, liên tiếp xuất hiện nhiều chuyện lạ.”

Ân Thái Cực hít mắt lại.

“Vi thể lão thần hoài nghi, chuyện gần đây liên tục có tiểu thái giám chết trong hồ, rất có thể liên quan đến nàng ta.”

Nói xong hắn giả vờ giả vịt bấm độn, trong miệng còn lầm bầm.

“Sau thiên cầu ăn mất trời quả nhiên xuất hiện đại nạn, Hoàng Thượng, lần trước người đáp ứng cho Tần Oản Khanh làm nữ mưu sĩ của Đại Thịnh, thật sự là cãi thiên ý nha!”

Ngao Trinh cau mày vẫn chưa nói tiếp, tuy rằng hắn hy vọng Tần Oản Khanh to gan đó phải ném chút khổ sở vì khiêu khích hắn, nhưng đối mặt với Quốc sư lần này rõ ràng nhằm vào nàng châm ngòi, vẫn là sinh ra bất mãn nho nhỏ.

“Trẫm không tin trên đời này có quỷ, vài tên thái giám kia, có lẽ là có nguyên nhân khác...”

“Nhưng Hoàng Thượng, lão thần xác thực là gần đây Đại Thịnh ta có đại nạn a! Nếu không đem tai họa gần diệt trừ, chỉ sợ đối với Đại Thịnh ta bất lợi.”

Ân Thái Cực lo lo lắng lắng nói.

“Chuyện ma quái ở hồ Nguyệt Ương kia là thật sự, mà chuyện này cùng nàng ta ngày ấy ở trên đại điện đối với Hoàng Thượng bất kính có liên quan.”

“Phải không? Trẫm muốn nhìn xem ma quỷ hồ Nguyệt Ương kia đến tột cùng là có bộ dáng gì. Tiểu Nguru Tử, bãi giá hồ Nguyệt Ương.”

Ân Thái Cực ngăn ra, không nghĩ tới Hoàng Thượng muốn đích thân đi tìm tòi, sắc mặt khẽ biến, lại không thể ngăn cản.

Ngao Trinh chậm rãi dẫn mọi người đi vào hồ Nguyệt Ương, liền cảm thấy ở chỗ này rất lạnh, bởi vì lá cây rậm rạp, mặt hồ bị che khuất hiện ra đen như mực.

Ân Thái Cực mất thấy hướng hồ Nguyệt Ương đi tới, vội vàng theo ngăn trở.

“Hoàng Thượng, thiết nghĩ đừng đến gần hồ nước, vạn nhất thật sự có quỷ...”

Hắn hừ lạnh một tiếng.

“Trẫm chính là muốn nhìn một chút xem đến tột cùng là ma quỷ nào, dám can đảm ở trong Hoàng cung của Trẫm làm loạn.”

Đầy Quốc sư ra, hắn không tin thông thả đi đến bên hồ.

Hồ nước như gương, phút chốc từ xa xa truyền tới thanh âm chim chóc sợ hãi bay đi.

Hắn chỉ cảm thấy hồ nước sâu không thấy đáy, còn tản ra một cỗ mùi tanh nhàn nhạt của rong.

Theo cách nói của Quốc sư, phàm là thái giám đi đến bên hồ, đều chết khô.

Hắn đứng ở bên hồ thật lâu, lại không phát hiện có cái gì khác thường.

Ngay khi Ngao Trinh muốn xoay người rời đi, đột nhiên cảm thấy hoa mắt, không biết như thế nào có một cỗ sức mạnh nắm lấy xiêm y hắn, đầu hắn cảm thấy một trận mê muội, ngay sau đó, cả người không tự chủ được ngã xuống hồ.

Phía sau truyền đến tiếng kêu sợ hãi, hắn như không cách nào đáp lại, không biết từ đâu đến một luồng sức hút khổng lồ, đưa hắn cả người trôi buộc lại, làm hắn gãy không ra, chỉ có thể mặc cho chính mình ngã vào xuống hồ sâu không thấy đáy, chậm rãi nhấn chìm hắn, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Ngay khi hắn sắp mất đi ý thức, nghe được truyền đến một tiếng ‘bôm’ trước mắt cơ hồ xuất hiện một bóng trắng.

Bóng trắng kia cách hắn ngày càng gần, xoay mình ngăn cản hắn càng ngày càng chìm xuống, nhưng vào lúc này, hắn cảm thấy chính mình không thể thở, bóng trắng kia quay người ôm lấy hắn, đôi môi phàn nộn ngăn chặn môi hắn mà truyền khí.

Hắn trọn mắt cố gắng nhìn rõ dung nhan gần trong gang tấc.

‘Tần Oản Khanh?’

Ngao Trinh hơi kinh ngạc.

‘Rốt cuộc đây là mộng hay là sự thật?’

Trong mơ mơ màng màng, hấn mất đi ý thức. Khi hấn lại lần nữa từ trong bóng đêm dài vô tận tỉnh lại, vừa mở mắt, liền nhìn thấy gương mặt lo lắng của Tiểu Ngưu Tử, lại nhìn xem bốn phía bài trí hoa lệ, hấn hiểu được hấn đang ở Triều Minh Cung.

‘Hoàng Thượng, người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!’

Tiểu Ngưu Tử sau khi khóc rống một hồi, hiện tại ánh mắt vẫn còn hồng hồng.

Ngao Trinh như cũ đầu óc vẫn còn choáng váng, sau khi nhìn Tiểu Ngưu Tử chăm chăm hồi lâu, trong mắt hàng loạt hình ảnh liên tiếp nhảy ra.

Hấn nhớ rõ chính mình đi đến hồ Nguyệt Ương, không biết vì sao, thời điểm hấn đứng bên hồ, lại cảm giác được có một cỗ sức mạnh thật lớn kéo hấn xuống đáy hồ.

Ngay khi hấn không thể giãy dụa, chỉ thấy một đạo bóng trắng xuất hiện, trong hoảng hốt, hấn nhìn thấy bóng trắng kia là...

‘Hoàng Thượng... Hoàng Thượng a, người không phải là bị ma quỷ ở hồ Nguyệt Ương kia câu hồn dẫn đi chứ?’

Tiểu Ngưu Tử thấy chủ tử nhìn hấn chăm chăm, đáy lòng chợt lạnh, sợ tới mức toát mồ hôi.

Nghe thấy lời này, Ngao Trinh lấy tay gõ đầu hấn một cái.

‘Ma quỷ cái gì, Trẫm làm sao có thể dễ dàng như vậy để cho quỷ đem hồn câu đi?’

Tiểu Ngưu Tử chẳng những không kêu đau, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt vui sướng, xoay người phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, hướng lên trời hai tay thẳng bái.

‘Lão thiên gia của ta a, may mắn Hoàng Thượng không có việc gì, may mắn Hoàng Thượng không có việc gì...’

Ngao Trinh không để ý hấn đang lải nhải, chỉ tại trong đầu đang suy nghĩ đến hình ảnh trước khi hôn mê.

Hấn thật là không tin trên đời này có quỷ, nhưng vì sao khi đứng bên hồ cảm thấy có cái gì kéo hấn?

‘Hoàng Thượng, lần này người thoát chết, ít nhiều cũng nhờ Tần cô nương ra tay cứu giúp.’

Sau khi tạ xong thần linh, Tiểu Ngưu Tử xoay người, mà hướng chủ tử giải thích tình huống lúc đó.

‘Lúc ấy Hoàng Thượng đột nhiên rơi vào trong hồ, mọi người choáng váng, còn Quốc sư thì không ngừng nói là Quỷ Hồn, đem mọi người dọa chết khiếp, lúc ấy không biết Tần cô nương từ nơi nào mà đến, thả người nhảy xuống, quên mình đem người cứu lên...’

Ngao Trinh trong lòng rối loạn.

Hấn lúc ấy là không nhìn lầm, bóng trắng kia thật sự là Tần Oản Khanh?!

Nghĩ đến đạo bạch ảnh kia, hấn nhìn không được lấy tay xoa chính đôi môi mình.

Tuy nói suy nghĩ của hấn thực hỗn loạn, nhưng vẫn như cũ cảm giác được rõ ràng, cảnh môi non mềm của nàng, làm cho hô hấp của hấn không còn khó khăn.

Biết rõ nàng dùng phương thức như vậy là vì cứu hấn, biết rõ đó không phải là tình nhân hôn nhau, nhưng vì sao chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó, tim hấn bỗng dưng đập thật nhanh?

===== ta là thánh chuyển cảnh () =====

Lần tiếp theo nhìn thấy Tần Oản Khanh, Ngao Trinh phát hiện tâm tình hấn trở nên rất kỳ quái.

Nữ tử này toàn thân tản ra một cỗ ma lực, thật sâu hấp dẫn tầm mắt người khác.

Sự khiêu khích của nàng lúc trước, hấn từng hạ quyết tâm muốn hung hăng chinh nàng một phen, đến cuối cùng hấn đã đem nàng trục xuất đến Nguyệt Ương Cung hẻo lánh, chẳng quan tâm đến nàng.

Về phần nàng lúc trước ở trước mặt hấn đưa ra yêu cầu, hấn chỉ cảm thấy nàng bắt quá là muốn hấp dẫn hấn mà thôi, dù sao nữ tử trong thiên hạ này có ai mà không hy vọng được Hoàng Đế sủng ái.

“Nghe nói là người cứu Trầm?”

Khi hấn tại Triều Minh cung triệu kiến Tần Oản Khanh, cảm thấy nàng tựa hồ càng tăng thêm vài phần mị lực hồn siêu phách lạc so với trước kia.

“Dân nữ ở tại Nguyệt Ương Cung cách hồ Nguyệt Ương cũng không xa, lúc ấy nghe được có người kêu cứu, không nghĩ tới người rơi xuống nước là Hoàng Thượng...”

Sớm biết rằng người rơi xuống nước là hấn, nàng nên khoanh tay đứng nhìn mới đúng, dù sao chỉ cần người này chết đuối, nàng liền rất nhanh có thể khôi phục tự do.

Đáng tiếc nàng trời sinh có tính chính nghĩa, vừa nghe có người kêu cứu, liền nhảy vào trong nước cứu người.

Bất quá thân thể ngàn vàng của Hoàng Thượng không có việc gì hay sao mà chạy đến nơi chim không thềm ỉa để đi dạo?

(Ừ: Em thề đây là nguyên văn của tác giả, tác giả thô bỉ kinh dị)

Lúc trước bị đưa đến Nguyệt Ương Cung, từ đó đến nay hoàn toàn bị Hoàng Thượng quên, đáy lòng đối với hấn hung hăng oán thâm một phen.

“Không nghĩ tới sau chuyện đó mấy nhiều ngày, hấn lại vô ý trượt chân rơi xuống nước, đại khái là do ông trời trừng phạt hấn đi?”

Người xui xẻo nhất là nàng, chẳng những cứu hấn, còn vì bảo trì mạng cho hấn, khuyến mãi thêm cho hấn nụ hôn đầu của nàng ở đời này, làm hại nàng trở lại Nguyệt Ương Cung sức miệng hết nửa ngày.

Bất quá sau khi nghĩ lại, nếu Ngao Trinh chết đi, một mưu sĩ không có thực quyền như nàng, kết cục chỉ sợ cũng sẽ không quá tốt.

Dù cho đáy lòng đối với hấn một bụng bất mãn, nhưng mặt ngoài vẫn nói cái gì Chân Long Thiên Tử đều có ông trời phù hộ, nàng có cơ hội cứu Hoàng Thượng là phước ba đời.

Ngao Trinh cũng không phải là ngốc tử, tất nhiên là nhìn ra nàng nghĩ một đằng nói một nẻo.

Mới đầu hấn còn nghĩ rằng Tần Oản Khanh làm như vậy là muốn hấp dẫn sự chú ý của hấn, nhưng từ những chuyện vừa rồi, hấn mơ hồ cảm giác được, nàng là từ đáy lòng không muốn cùng Hoàng gia có tý dính dáng gì.

Nghĩ đến đây, trong lòng hấn không khỏi sinh ra một tia mát mát nhàn nhạt.

Cảm giác không rõ liền tạm thời bỏ qua một bên, Ngao Trinh nghĩ đến nàng cố gắng quên mình kích động nhảy vào trong nước cứu hấn, hấn không khỏi từ nội tâm phát ra cảm kích nàng.

“Vô luận như thế nào, lần này người cứu Trầm, Trầm cũng nên nói với người tiếng cảm ơn.”

Tần Oản Khanh kinh ngạc.

Thế nhân đều nói đương kim thiên tử là bạo quân giết người thành tánh, thủ đoạn tàn nhẫn, là người hi nộ vô thường, chẳng phân thị phi. Nhưng sau khi tiếp xúc cùng Ngao Trinh, nàng trừ bỏ phát hiện hấn tâm cơ thâm trầm, quan sát nhạy cảm ra, cũng không nhìn thấy Tà Hoàng tà ác ở chỗ nào.

Liền ngay cả giờ phút này, hướng nàng nói lời cảm tạ, cũng nói được thành tâm thành ý.

Nghi hoặc giương mắt, vừa vận chống lại song đồng thâm thúy của hấn.

Trái tim nhỏ của nàng không hiểu vì sao mà run lên, vội vàng dời tầm mắt, khom người thi lễ:

“Hoàng Thượng nói quá lời...”

“Không cần đa lễ...”

Ngao Trinh nâng tay đáp lại, một tay nâng lấy tay nàng, da thịt non mềm bóng loáng từ trong tay áo rộng thùng thình lộ ra.

Tần Oản Khanh hơi run run, theo bản năng muốn rút tay về, hấn lại cố ý cầm lấy, ánh mắt nóng rực tinh tế đánh giá bàn tay trắng nõn nà của nàng.

“Nghe nói Oản Khanh là một tay hảo kiếm, không biết Trầm có cơ hội so mấy chiêu với người hay không?”

Mặc dù da thịt bóng loáng trắng nõn, nhưng trong lòng bàn tay vẫn có những vết chai mỏng manh.

“Oản Khanh? Bọn họ từ lúc nào đã thân đến mức này?”

“Hồi Hoàng Thượng, trước khi vào cung xác thực dân nữ có học qua công phu cùng gia phụ, nhưng chiêu thức thô thiển, không dám ở trước mặt Hoàng Thượng múa rìu qua mắt thợ.”

Tình nguyện tự hạ mình cũng không muốn cùng hấn thân cận.

Ngao Trinh khẽ nhếch môi cười.

Nữ nhân này thực sự dùng hết mọi thủ đoạn để trốn tránh hấn.

“Trẫm không ngại.”

‘Nhưng là ta ngại, được không?’

Tần Oản Khanh trong lòng đáp lại.

Nhiều nhũ mày, nàng cảm thấy Hoàng Thượng hôm nay so với Hoàng Thượng trước kia không giống nhau.

Nhìn không được nâng mắt, mang theo hàm ý cảnh cáo lườm hấn một cái, lại không biết rằng cái nhìn giận giữ này của nàng lại có vô hạn phong tình.

Ngao Trinh bị nàng nhìn đến mức đáy lòng ngứa, đột nhiên cảm thấy nữ tử hấn từng tiếp xúc qua, không có ai giống với Tần Oản Khanh.

Liền ngay cả Tiểu Ngưu Tử đứng cách đó không xa, cũng nhìn thấy dục vọng trong đáy mắt chủ tử.

“Hoàng Thượng, Quốc sư ở ngoài cung cầu kiến...”

Tiểu thái giám không đúng lúc xuất hiện đã đánh vỡ thời khắc ái muội này, Tần Oản Khanh cũng nhân cơ hội này, vội vàng rút tay ra đứng ở bên cạnh.

Ngao Trinh có chút tiếc hận nhũ mày, trong bàn tay vẫn lưu lại cảm xúc mon đốn da thịt của nàng, nhưng Quốc sư đã bước vào trong điện, hấn không thể không hoàn hồn.

“Lão thần tham kiến Hoàng Thượng...”

Ân Thái Cực lắc thân mình béo tốt đi vào Triều Minh Cung, thấy Tần Oản Khanh ở nơi này, lập tức lạnh mặt:

“Hoàng Thượng, yêu nữ này tại sao lại ở chỗ này?”

‘Yêu nữ?!’

Không chỉ Tần Oản Khanh cảm thấy phản cảm với từ này, mà ngay cả Ngao Trinh cũng nhũ mày, có chút không cao hứng.

Hấn tức đến nổi phỉ chỉ vào mũi nàng mắng:

“Hoàng Thượng, người lúc trước suýt chết ở hồ Nguyệt Ương, tất cả đều là yêu nữ này làm hại a!”

“Này, lão bất tử này, đang nói hươu nói vượn cái gì? Tần Oản Khanh ta từ trước tới giờ chưa động chạm gì đến ông, yêu nữ hay không yêu nữ cái gì, người cũng không nên ngậm máu phun người.”

Từ trước lúc vào cung, nàng đã nghe nói Quốc sư Ân Thái Cực quyền thế ngập trời, hấn nói một không ai dám nói hai, hôm nay gặp mặt quả nhiên là cực kỳ hung hăng.

Cẩn thận suy nghĩ lại, lần này nàng bị bức bách vào cung, cũng là do hấn ban tặng. Nếu không phải vì hấn muốn lấy lòng Hoàng Thượng, đi tuyển mỹ nữ khắp nơi, thì nàng bây giờ còn đang ở huyện Song Hỷ, làm đại tiểu thư của Tần gia.

“Quốc sư, tuy rằng người là nguyên lão đương triều, có chút chuyện cũng không thể tự kết luận được.”

“Hoàng Thượng, lão thần không phải là vu oan lung tung, thật sự là từ khi Tần Oản Khanh vào cung, trong cung liền có nhiều chuyện lạ thường, đầu tiên là thiếu cầu ăn mất trời, tiếp theo, hồ Nguyệt Ương xuất hiện yêu quái hại người, nếu không phải Hoàng Thượng có thực long hộ thể, lần này chỉ sợ...”

“Mệnh Trẫm là Tần Oản Khanh cứu.”

Ngao Trinh liếc mắt hấn một cái, đối với lời hấn nói vô cùng khinh thường.

Ân Thái Cực cũng không từ bỏ ý đồ.

“Là nàng đưa yêu quái tới, lại diễn trò, mục đích là muốn mê hoặc Hoàng Thượng a!”

Tần Oản Khanh nghe xong rất muốn cười.

“Tên mập mập chết bầm này cũng nói bậy quá rồi!”

“Trên đời này làm gì có yêu quái, Quốc sư người không phải là xem quá nhiều dã sử dân gian, ở trước mặt Hoàng Thượng còn dám hồ ngôn loạn

ngữ010.”

“Yêu nữ, người ở trước mặt Hoàng Thượng dám chửi bới Quốc sư, chuyện ma quái ở hồ Nguyệt Ương, là Hoàng Thượng tận mắt nhìn thấy, nếu không ngày đó đang êm đẹp, Hoàng Thượng tại sao lại trượt chân rơi xuống nước?”

Nói đến chuyện này, Ngao Trinh trong lòng cũng cảm thấy không đúng.

Ngày đó hần xác thực cảm giác được có một cổ sức mạnh kỳ quái kéo hần xuống hồ.

Mà hần vốn bản kỹ năng bơi cũng rất tốt, cho dù thật sự rơi xuống nước, cũng sẽ không lâm vào hiểm cảnh, cũng không hiểu vì sao, sau khi rơi xuống nước, ý thức hần liền choáng váng.

toàn bộ thân thể không thể không chế, mềm nhũn ra vô lực.

Thấy hần nhũn mảy không nói chuyện, Tần Oân Khanh cũng hiểu được có chuyện kỳ quái.

Trong giây lát, nàng nhớ tới mấy ngày trước nàng nhảy lên cây giúp Kim Châu, Ngân Bảo lấy con điều xuống, trong lúc vô tình phát hiện bóng người lên lút kia. Chẳng lẽ là hai chuyện này có liên quan?

“Quốc sư, người có dám cùng ta đánh cuộc?”

“Đánh cuộc?”

“Không sai. Người không phải luôn miệng nói hồ Nguyệt Ương có chuyện ma quái, không bằng chúng ta đánh cuộc một phen, nếu hồ Nguyệt Ương thật sự có ma quỷ, tánh mạng Tần Oân Khanh ta, tùy thời Quốc sư có thể lấy.”

Thấy vẻ mặt tính kế của Ân Thái Cực, nàng lại hỏi tiếp:

“Nếu ta tra ra hồ Nguyệt Ương kia không có chuyện ma quái, Quốc sư nhất định phải trả giá lớn.”

“Người đánh cuộc nổi sao?”

Hần vẻ mặt khinh thường.

“Hay là Quốc sư không dám cùng ta đánh cuộc?”

“Bỏn Quốc sư lại đi sợ một tiểu nha đầu như người sao?”

Đối với chuyện ma quái ở hồ Nguyệt Ương, hần rất tự tin.

“Một khi đã như vậy, chúng ta xin mời Hoàng Thượng làm người làm chứng.”

Nàng cười nhìn về phía Ngao Trinh.

Khi Ngao Trinh nhìn thấy trong mắt Tần Oân Khanh mang theo nét không chịu thua cùng nghịch ngợm chăm chú thu hút hần, trong lòng không khỏi động tâm một chút.

Nha đầu kia thật sự là to gan, tuy đáy lòng cũng hiểu được nàng sẽ không lấy tính mạng chính mình đùa giỡn, khẳng định là phát hiện ra cái gì, nhưng nàng cứ dễ dàng đem tính mạng ra làm tiền đặt cọc cho người khác như vậy, vẫn là làm cho hần sinh ra vài phần tức giận.

Vì đánh cuộc, Tần Oân Khanh, Ân Thái Cực cùng với Thiên Tử đương triều, mang theo một nhóm đông người đi tới hồ Nguyệt Ương.

Khi nàng hướng hồ đi đến, Ngao Trinh một phen nắm chặt cổ tay nàng, nhìn nàng lắc đầu.

“Nơi đó thực cổ quái, người phải cẩn thận một chút.”

Tần Oân Khanh cả kinh, bởi vì nàng rõ ràng nhìn thấy từ trong mắt hần có tia lo lắng.

Hần lo lắng cho nàng?

“Hoàng Thượng, người nói hồ này cổ quái, vậy người có nhớ trước khi rơi xuống nước, đã có chuyện lạ gì? Hoặc là nhìn thấy thứ gì kỳ quái?”

“Thứ kỳ quái gì đó quả thực không thấy được, bất quá... khi Trẫm đi đến bên hồ, liền cảm thấy choáng váng đầu, kế tiếp, toàn bộ thân thể đều không chịu khống chế.”

Tần Oân Khanh chau mày hồi lâu, tựa hồ như đang nghĩ tới cái gì, bên môi giương lên một nụ cười nhợt nhạt.

Ân Thái Cực bên cạnh hừ lạnh một tiếng:

“Yêu nữ, ở trước mặt Hoàng Thượng người còn muốn giờ trò gì?”

Không để ý tới lời trào phúng của hán, nàng đi một vòng quanh hồ, tìm được một gốc cây cao bằng nửa người, tay cầm một cây gậy.

Mọi người không hiểu nhìn nàng cầm cây gậy đi đến bên hồ, giờ gậy tìm kiếm trên mặt hồ.

Trong giây lát đó, chỉ thấy cây gậy kia bị vật gì đó lôi kéo, Tần Oản Khanh động tác cực nhanh xoay người đem cây gậy kia kéo về trên mặt đất.

Vừa tiếp xúc với ánh mặt trời, vật kia rất nhanh hiện hình, chậm rãi từ trong suốt biến thành màu trắng sữa, một thứ giống như bạch tuộc gắt gao ôm lấy cây gậy, rất nhanh bởi vì mất nước mà chết trước mắt mọi người.

Ngao Trinh cùng đám người kia đều lộ ra vẻ sợ hãi, Ân Thái Cực há hốc miệng, nhất thời không nói nên lời.

Tần Oản Khanh vỗ vỗ tay, hướng phía mọi người mỉm cười.

“Tác quái chính là nó.”

“Tần... Tần cô nương... đây là cái gì nha?”

Tiểu Ngưu Tử thật vất vả mới hoàn hồn hỏi ra nghi vấn từ trong đáy lòng của mọi người.

“Thứ này có rất nhiều tên, bất quá dân gian bình thường đều gọi nó là sữa, nhiều năm sinh hoạt ở trong nước, thân thể trong suốt, một khi rời nước rất nhanh sẽ chết đi.”

Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Ngao Trinh một cái.

“Thân mình sữa có một loại độc tố, một khi có người tiếp xúc, nó sẽ dùng xúc tu công kích, khiến người ta tạm thời choáng váng, sau khi rơi vào trong nước, sẽ trở thành đồ ăn của nó.”

Nói vậy ngày ấy nàng vô tình nhìn thấy hắc y nhân, chính là đem nó thả vào trong hồ.

“Nghe qua thật đáng sợ...”

Tiểu Ngưu Tử nổi cả da gà.

“Nói như vậy, ngày đó Trẫm trượt chân rơi xuống nước, đều là do thứ này giờ trò quỷ?”

Nghĩ đến hán suýt nữa trở thành đồ ăn của nó, Ngao Trinh không khỏi cảm thấy buồn nôn.

“Hoàng Thượng, người đừng nghe yêu nữ này hồ ngôn loạn ngữ, sữa cái gì, căn bản chỉ là quái vật do yêu nữ này làm ra...”

Lúc này về mặt Ân Thái Cực có chút vận vận.

“Quốc sư, ta không biết vì sao người một lần muốn dùng hết tâm cơ nói xấu ta? Nhưng chuyện về sữa, trong sách sử thật sự có ghi lại, nếu người không tin, có thể trở về cẩn thận điều tra.”

“Mặt khác, vừa rồi ta đã chứng minh với Quốc sư rằng trên đời này không có chuyện ma quỷ, điều này có phải mang ý nghĩa, Quốc sư đã thua trong trận đánh cuộc này hay không?”

“Người...”

“Hoàng Thượng đã làm chứng cho chúng ta, hay là người sợ hãi muốn đổi ý?”

Ân Thái Cực nhất thời nghẹn lời, nhìn về phía Hoàng Thượng cầu cứu.

“Nhận thua đi.”

Ngao Trinh không có ý hỗ trợ, đáy mắt đều là hình ảnh Tần Oản Khanh thông minh trí tuệ.

Thấy Hoàng Thượng không chịu hỗ trợ, hán tức đến nổ phổi, oán hận trừng mắt nhìn nàng.

“Người muốn bỏn Quốc sư làm cái gì?”

“Yêu cầu của ta rất đơn giản.”

Nàng mỉm cười.

“Hy vọng Quốc sư từ nay về sau rời khỏi triều đình, cáo lão hồi hương!”

010 : ăn nói lung tung

011 : chỉ vẻ đẹp của người con gái khiến trăng phải dẫu mình, hoa phải xấu hổ

012: biến mất không còn tung tích

013: con rết @@~

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thị tẩm?

Ngày đó, câu “Rời khỏi triều đình, cáo lão hồi hương!” của Tần Oản Khanh tựa như một đòn chí mạng, đem Ân Thái Cực đang nở mày nở mặt ở Đại Thịnh vương triều diệt trừ triệt để đi.

Chuyện này tựa như tiếng sấm sau cơn mưa, oanh động toàn bộ triều chính Đại Thịnh.

Ai cũng không nghĩ tới, một nữ mưu sĩ nhỏ nhỏ, lại có lực ảnh hưởng khổng lồ như vậy, ra tay liền nắm quyền cao, văn võ bá quan trong triều nghe thấy biến sắc đi tiễn Quốc sư rời khỏi kinh thành.

Ngoài mặt xem ra, Ân Thái Cực thật là bởi vì cùng Tần Oản Khanh cuộc thua mà gặp kết cục này, nhưng cẩn thận suy nghĩ, nếu đương kim thiên tử không chịu gật đầu đáp ứng, ai có thể động vào Quốc sư quyền cao chức trọng?

Nói đến nói đi, Ngao Trinh bất quá là nương theo lần đánh cuộc này, biết thời biết thế trừ bỏ thế lực của Ân Thái Cực.

Qua sự kiện lần này, mọi người cũng nhìn ra một sự thật.

Ngao Trinh đứng ở trên mọi người, ngoài mặt bất động thanh sắc tùy ý mọi người ở dưới mắt hần làm chuyện mờ ám, trên thực tế hần sớm đem chuyện của mỗi người hiểu rõ ràng, chỉ cần có cơ hội, tùy thời diệt trừ.

Cho dù là Quốc sư nguyên lão tam triều cũng vậy.

Lúc ấy Ân Thái Cực từng hèn mọn thỉnh cầu, hần chỉ lạnh lùng cười nói:

“Thân là Quốc sư Đại Thịnh, nếu như bây giờ đổi ý, chẳng phải là đã đánh mất mặt mũi Đại Thịnh ta? Huống hồ người tuổi cũng đã lớn, nhân cơ hội lần này cáo lão hồi hương, cũng có thể hưởng nhiều thêm mấy ngày thanh phúc.”

Lời nói này, trực tiếp đem hết thấy đường lui của Ân Thái Cực phá hỏng.

Sau đó, Ngao Trinh từ miệng thám tử biết được, con sứa kia thật là Ân Thái Cực vì hãm hại Tần Oản Khanh, cố ý phái người đưa vào hồ Nguyệt Ương.

Không nghĩ tới Tần Oản Khanh thông minh tuyệt đỉnh, liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối, chẳng những thập phần xảo diệu hóa giải nguy cơ của bản thân, lại chặt đứt quan đồ015 của Ân Thái Cực.

Ngao Trinh không khỏi đối với nàng càng thêm vài phần kính trọng.

Được phong làm đệ nhất nữ mưu sĩ – Tần Oản Khanh, sau khi Ân Thái Cực rời khỏi kinh thành, cũng chính thức bước lên con đường làm quan của nàng.

Mà văn võ bá quan vốn đối nàng có chút bất mãn, tuy rằng không quen nhìn nữ tử cùng bọn họ làm quan, nhưng lệnh vua khó cãi, bọn họ cũng chỉ có thể trở mặt nhìn nàng công khai xuất hiện ở Càn Chính Điện.

Bất quá, vào triều ngày đầu tiên, Tần Oản Khanh liền ở đại điện hướng Hoàng Thượng đề nghị tổ chức khoa cử, hướng dân gian chiêu hiền nạp sĩ mà chịu khổ do quân thần phản đối.

Theo quan niệm của nàng, Đại Thịnh là triều đại thiếu hụt ở mọi phương diện, quan viên trong triều dường như có quan hệ gần gũi với Hoàng tộc, thái thừa kế chế015, mà dân chúng bình thường cho dù người mang tuyệt kỹ, đầy bụng kinh luân, cũng không có cơ hội vào triều làm quan.

Nếu muốn quốc gia cường thịnh hơn, chiêu hiền đãi sĩ vô cùng quan trọng, nàng mới mở miệng đưa ra phương pháp khoa cử này.

Nhưng một lời này của Tần Oản Khanh, lại ở triều đình vốn bình tĩnh nhắc lên cơn sóng thần.

Bọn quan viên này vừa sinh ra liền hưởng thụ vinh hoa phú quý, có thể nào cho phép bình dân bá tánh đến chiếm một chén canh? Vì tiền đồ của bản thân, mãnh liệt tỏ vẻ phản đối, thậm chí công kích Tần Oản Khanh – người đưa ra chuyện này.

Ngao Trinh vì tránh cho tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, lập tức tuyên bố bãi triều.

Sau đó, hần liền lệnh cho người duy nhất không tại triều đường biểu hiện phản đối Thừa tướng Trần Hữu Đạo cùng Tần Oản Khanh, theo hần vào ngự thư phòng.

Tuy rằng làm Thừa tướng cao quý, nhưng bởi vì Trần Hữu Đạo tính cách ôn hòa, đối người ngoài có lễ, lại rất được Hoàng Thượng tín nhiệm, cho nên trên dưới triều đình đối với vị lão Thừa tướng qua tuổi bảy mươi này đều vô cùng tôn trọng.

Trước đó vài ngày ông xin hồi hương, vừa trở lại kinh thành, liền nghe nói trong triều có thêm một vị nữ mưu sĩ họ Tần.

Sau khi nghe ngóng, mới biết được Tần Oản Khanh lại là trưởng nữ môn sinh đặc ý của ông – Tần Thư Viễn.

Mà Tần Oản Khanh trước khi vào cung, cũng từng nghe phụ thân nàng nói qua, đối với vị lão Thừa tướng hạc phát đồng nhân⁰¹⁶, mưu tính sâu xa này hết sức kính trọng.

“Tần cô nương, người có thể đem chế độ khoa cử này nói kĩ càng hơn một chút? Lão thần có rất nhiều điều điểm không rõ, ví như người nói cái gì Trạng Nguyên, thám hoa...”

Sau khi mấy người đi vào ngự thư phòng, Trần Hữu Đạo liền hỏi ra nghi vấn trong lòng, liền ngay cả người từ đầu tới đuôi không phát biểu ý kiến Ngao Trinh, cũng biểu hiện ra nồng đậm hứng thú.

“Cái gọi là Trạng Nguyên, thám hoa, bảng nhãn là một cách xưng hô, chính là cách phân chia quan cấp lớn nhỏ, mục đích chủ yếu của khoa cử, là hy vọng triều đình có thể ở trong bình dân bá tánh, chiêu tuyển ra kỳ tài chân chính có năng lực trị quốc...”

Đối mặt ánh mắt tha thiết chờ đợi của Hoàng Thượng cùng Thừa tướng, Tần Oản Khanh không hề giữ lại đem tri thức kiếp trước của nàng, lấy cách diễn đạt mà người triều đại này có thể nghe hiểu được, một năm một người giảng ra.

Nàng cho rằng, nếu muốn một quốc gia chân chính phú cường, thân là Đế Vương trừ bỏ có được khí phách cùng với gan dạ sáng suốt, càng phải học làm sao để lợi dụng quyền lực trong tay, điều động những thần tử tướng lĩnh chân chính có năng lực, có dũng khí.

Có văn võ chiếu cố, hơn nữa học được cách dùng người, mới có thể tăng cường quốc lực.

Đại Thịnh tuy rằng lãnh thổ rộng lớn, nhưng chênh lệch giữa quý tộc cùng bình dân lại quá lớn, hơn nữa có một ít quyền quý ý vào xuất thân của chính mình mà ức hiếp dân chúng, muốn làm gì thì làm.

Tình trạng như vậy, thời gian lâu dài sẽ khiến cho dân chúng oán hận, loại oán hận này càng ngày càng tích tụ, sẽ xuất hiện cục diện phản loạn.

Một khi nội loạn sinh ra, họa ngoại xâm tất sẽ thừa cơ mà vào, có thể tưởng tượng được tương lai Đại Thịnh sẽ không có một ngày bình yên.

Nhưng bình dân nếu cũng có thể vào triều làm quan, tình huống sẽ không giống, đặc quyền quý tộc giảm bớt, chênh lệch cùng bình dân cũng thu nhỏ lại, dân chúng có cơ hội chuyển mình tự nhiên oán hận cũng sẽ giảm bớt.

Ngao Trinh tại vị bảy năm, vấn đề này, chưa từng có người dám đề cập.

Đường đến Đế vị của hần nhỉnh bởi máu tanh, hần luôn tin tưởng rằng, Hoàng quyền là không thể xâm phạm, nếu hần thân là người đứng đầu thiên hạ, nhất định có thể đem Đại Thịnh thống trị đến có tiếng có miếng.

Cho đến hôm nay hần mới phát hiện, địa vị Hoàng quyền mà hần cho là không thể xâm phạm, vô cùng có khả năng bởi vì hần thống trị không tốt mà chịu hủy diệt.

Liền ngay cả người luôn luôn được gọi là mưu trí Trần Hữu Đạo, cũng bị lời nói này của Tần Oản Khanh khiến cho lòng sinh sợ hãi.

“Nói như vậy, chính sách trị quốc của Đại Thịnh ta, xác thực còn tồn tại rất nhiều khiếm khuyết a.”

Thì thảo tự nói một hồi lâu, Trần Hữu Đạo đột nhiên hướng Ngao Trinh ngồi ở sau ngự án thi lễ.

“Lão thần hôm nay xin nói một tiếng chúc mừng với Hoàng Thượng.”

“Ồ? Lời chúc mừng từ miệng Thừa tướng là từ đâu mà có?”

Ông vuốt vuốt chòm râu màu bạc, hướng về phía Tần Oản Khanh cười hắc hắc.

“Hoàng Thượng có thể được Tần cô nương tương trợ, Đại Thịnh ta tương lai tiền đồ bất khả lường.”

“Thừa tướng quá khen, những điều Oản Khanh vừa mới nói bất quá là tùy tiện mà nói, mong rằng Thừa tướng chỉ điểm nhiều thêm.”

“Tần cô nương không cần đa lễ, phụ thân ngươi Tần Thư Viễn tuy rằng chỉ Huyện lệnh huyện Song Hỷ nhỏ, nhưng hắn làm người thanh liêm, phá án nghiêm minh, lão phu luôn yêu thích, không nghĩ tới hắn dạy được khuê nữ trí tuệ hơn người, làm cho lão phu bội phục a.”

Nói xong, ông ái muội nhìn Hoàng Thượng nhà mình liếc mắt một cái.

“Bất quá lão phu cảm thấy kỳ quái, nếu lúc trước Tần cô nương đây mang thân phận tú nữ được tuyển vào cung, như thế nào không tiến vào hậu cung, lại cố ý phải làm một nữ quan đến phụ tá Hoàng Thượng? Theo lão phu nhận thấy, Tần cô nương tài hoa hơn người, trí thức đạt lễ, nếu nhập hậu cung, tất là lựa chọn hàng đầu cho Hậu vị...”

Chữ “Hậu vị” của ông vừa nói ra miệng, sắc mặt Tần Oản Khanh biến thành trắng bệch.

Ngao Trinh sau ngự án, bởi vì nàng biến sắc mặt mà lòng không vui.

Tốt xấu gì hắn cũng là Thiên Tử một quốc gia, hơn nữa dung mạo phong thần tuấn lãng, nữ tử trong thiên hạ đều khát vọng trở thành phi tử của hắn, mà nàng lại hận không thể cách hắn càng xa càng tốt, chẳng lẽ Ngao Trinh hắn thật sự không hợp mắt nàng như vậy sao?

“Hoàng Thượng thân là người đứng đầu một quốc gia, hậu cung nhất định mỹ nữ như mây, Oản Khanh mặc dù tự cao có chút tài hoa, nhưng nếu thực so với nương nương hậu cung đa tài đa nghệ mỹ mạo thiên tiên, thật sự là không đáng nhắc tới a.”

Trộm nhìn Ngao Trinh cách đó không xa liếc mắt một cái, nàng thật tình hy vọng hắn tốt nhất đừng đem tâm tư kỳ quái đặt ở trên người nàng.

Không thể không nói, nếu chỉ cần theo góc độ thường thức để nhìn hắn, nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, nam nhân giống Ngao Trinh tuyệt đối là hàng hot trong mắt nữ nhân, nàng chỉ sợ cũng sẽ bị hắn hấp dẫn.

Nhưng nàng chưa quên hiện tại chính mình ở triều đại phong kiến, Hoàng Đế là lớn nhất, hắn sẽ không có chừng mực mà đem nhiều dạng nữ nhân khác nhau cho vào hậu cung.

Nàng lại không hứng thú cùng một đám nữ nhân tranh lão công, huống chi các nàng còn người người tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn.

Trần Hữu Đạo vuốt râu cười, cảm thấy rõ ràng là đáy lòng tiểu nha đầu như ‘trích tiên’ này đang có âm mưu gì đó.

Quả nhiên là cô nương thông minh, không bị vinh hoa phú quý hấp dẫn, thấy rõ cái gì mình muốn, cái gì mình nên buông tha.

Ngao Trinh lại bị lời nói của nàng làm lòng cứng lại.

Cái gì nương nương trong hậu cung đa tài đa nghệ mỹ mạo tựa thiên tiên, tuy rằng cách đây không lâu hắn mới nạp một đám phi tử vào cung, nhưng dù đám nữ nhân này cộng lại, cũng không so được với nữ tử trước mắt này.

Thấy hai người một truy một trốn, Trần Hữu Đạo cũng không vạch trần.

Ba người lại hàn huyên một hồi về cách trị quốc, ông liền tìm cơ hội đứng dậy cáo từ.

Tần Oản Khanh cũng đồng thời xin cáo lui, nhưng Tiểu Ngưu Tử lại vào lúc này đi vào ngự thư phòng báo cho biết nên dùng cơm trưa.

“Oản Khanh hắn là cũng đã đói bụng, không bằng theo Trẫm cùng dùng bữa, được không?”

Nàng vừa định cự tuyệt, chợt nghe Ngao Trinh lại nói:

“Vừa rồi những lời ngươi cùng Thừa tướng nói, Trẫm còn có rất nhiều điểm không hiểu lắm, không bằng liền thừa dịp dùng bữa, ngươi lại giải thích cụ thể cho Trẫm.”

Hoàng Thượng đã hạ thấp tư thái như vậy, nàng cũng không tiện cự tuyệt.

Ngự thiện Hoàng gia phong phú mà xa hoa, sơn trân hải vị cái gì cũng không thiếu.

Tiểu Ngưu Tử thực biết xem sắc mặt, biết chủ tử gần đây đối Tần cô nương cực có hứng thú, liền cố ý đem chỗ ngồi của nàng an bài ở bên người chủ tử.

Ngao Trinh đáy lòng chợt vui, nhin không được thưởng Tiểu Ngưu Tử ánh mắt khen ngợi.

Trong bữa ăn, hắn tính hỏi tượng trưng vài vấn đề đơn giản, Tần Oản Khanh rất nhanh liền giúp hắn giải thích nghi hoặc, cũng xảo diệu lựa chọn dùng từ thích hợp, tận lực đem một ít kế sách trị quốc nàng biết giảng ra.

Hắn nghe được mê mẩn, vừa từ nội tâm thương thức kính hỉ nàng mang đến cho hắn, vừa ảo não lúc trước vì sao lại đi đáp ứng yêu cầu vĩnh không vào

cung của nàng.

Nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng mở mở khép khép, biểu tình sinh động tự nhiên, lúc nói đến cao hứng, trên mặt còn có thể không tự chủ được hiện lên thần thái động lòng người, nhất thời trái tim hẳn đều bị nàng chiếm cứ.

Nói một hồi lâu, Tần Oản Khanh lúc này mới phát hiện Ngao Trinh bên cạnh không chuyển mắt nhìn chăm chăm nàng, thức ăn trên bàn lại một miếng cũng không chạm vào.

Nàng nhăn mi, khó hiểu hỏi:

“Hoàng Thượng, người sao lại không ăn?”

Ngao Trinh hơi hơi sững sốt, nhưng rất nhanh hoàn hồn, lắc đầu nói:

“Trẫm không đói.”

“Chuyện này không thể được nha.”

Nàng nghiêm trang chỉ chỉ đồ ăn trên bàn.

“Muốn có thân thể khỏe mạnh, một ngày ba bữa không thể thiếu, hơn nữa mỗi loại đồ ăn đều chứa dinh dưỡng khác nhau, không thể kiêng ăn, Hoàng Thượng người mỗi ngày bận việc triều chính, hao tâm tổn sức cố sức không nói, nếu lúc thật đói, khi lại quá no, đối thân thể thương tổn là rất lớn.”

Nàng nghĩ đến phụ thân nhà nàng cũng là ba bữa không chừng, liền nhịn không được mở miệng răn dạy.

“Đừng tưởng rằng bây giờ còn tuổi trẻ, liền chà đạp bản thân, hiện tại có lẽ sẽ không sao, chờ lớn tuổi, người sẽ nếm mùi đau khổ.”

Nói xong, nàng theo thói quen cầm lên lá rau đưa đến trước mâm, dùng chiếc đũa gấp mấy miếng thịt, nắm, lại chấm chút nước tương cẩn thận gói lại, đưa tới trước mặt Ngao Trinh.

“Cách ăn này thực ngon miệng, hơn nữa...”

Lúc nàng phát hiện trước mắt gương mặt là Ngao Trinh mà không phải phụ thân nàng, Tần Oản Khanh đột nhiên cả kinh.

Ông trời, nàng sao lại hồ đồ như vậy, đây là Hoàng cung, mà không phải sân lớn của Tần gia a!

Ngao Trinh cảm thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc vô cùng đáng yêu. Nàng trước kia luôn dàng hoàng trịnh trọng, còn liễu mình cùng hẳn duy trì khoảng cách.

Nhưng vừa mới trong nháy mắt, hẳn lại thấy biểu tình sững sờ trong mắt của nàng.

Mim cười tiếp nhận cuốn thức ăn nàng đưa đến, hẳn cảm thấy mỹ mãn cắn một miếng.

“Trẫm thật không nghĩ tới, người dạy người cũng rất ra dáng.”

“Hoàng Thượng thứ tội...”

Nàng vừa định đứng dậy, liền bị Ngao Trinh đè ép trở về.

“Đừng đem Trẫm trở thành một bạo quân không có việc gì liền định tội người khác, Trẫm chán ghét bộ dạng kia, mỗi ngày nhìn bộ dáng nom nớp lo sợ của đại thần đã đủ đáng ghét.”

Tần Oản Khanh ngạc nhiên.

“Người người đều nói hẳn là bạo quân giết người không chớp mắt, không lâu còn tru sát phi tần hậu cung, ầm ỹ đến cả thiên hạ đều biết a!”

Tựa hồ nhìn ra nàng đầy lòng nghi hoặc, Ngao Trinh cũng không giải thích, dùng sức cắn cuốn đồ ăn, cách ăn này xác thực rất ngon miệng, nhưng là cắn xong, tương ở trong cuốn thức ăn lại dính vào khóe miệng hẳn.

Đường đường Thiên Tử, một thân long bào chói mắt, cả người phát ra uy nghiêm nói không hết, lại dính chút tương ở khóe miệng, lại đem khí thế này hủy không còn một chút.

Cách đó không xa Tiểu Ngưu Tử nhìn mà sợ hết hồn.

‘Chủ nhân khi nào xuất hiện loại hình dạng này?’

Cung nữ thái giám hầu hạ hai bên lại càng không dám đem ánh mắt nhìn về phía bọn họ.

Chỉ có Tần Oản Khanh xem bộ dáng này của hẳn, không khỏi phì cười một tiếng.

Nàng đột nhiên phát hiện, kỳ thật nghe đồn cũng không phải hoàn toàn có thể tin, ít nhất Ngao Trinh hiện tại, tuy rằng sở hữu gương mặt tuấn mỹ đủ để mê hoặc nữ nhân, trên mặt còn dính vết bầm nho nhỏ, lại làm cho hắn thoát nhìn dễ gần, không hề có nửa điểm thô bạo.

“Hoàng Thượng trước đừng nhúc nhích.”

Nàng lấy ra một chiếc khăn, nhẹ nhàng đem tương dính ở khóe miệng hắn lau đi.

Ngao Trinh nhìn thấy nàng cười mà ngây ngốc một hồi lâu. Theo động tác nàng chà lau, chết tiệt, lòng hắn cũng bị chà lau, tâm thần nhộn nhạo.

===== ta là thánh chuyển cảnh ^.^ =====

Không lâu sau, Ngao Trinh liền hạ thánh chỉ, các tỉnh các châu công khai tổ chức khoa cử, tiếp nhận danh sĩ hiền tài.

Tuy rằng trong triều vẫn có người cực lực phản đối, nhưng do Thừa tướng Trần Hữu Đạo cùng vài tâm phúc trọng thần của Hoàng Thượng hết sức ủng hộ, cuối cùng đạo thánh chỉ này vẫn được ban bố xuống.

Lệnh này rất nhanh liền khiến cho cả nước oanh động, một ít người trẻ tuổi đọc đủ thứ thi thư, muốn góp phần sức cho đất nước, dón dập báo danh khoa cử.

Mà dân chúng cũng đối với thánh chỉ này của Hoàng Thượng tán thưởng liên tục, dân gian nơi nơi đều lan truyền đương kim Hoàng Thượng quả thật là vị vua thánh minh.

Khi Trần Hữu Đạo đem mấy tin tức này nói cho Ngao Trinh, hắn nhin không được cười lạnh.

“Trẫm nhớ rõ, Trẫm trong cảm nhận của dân chúng là một bạo quân không phân rõ trắng đen.”

Tuy rằng miệng nói lời lạnh nhạt, nhưng đáy lòng lại cực kỳ vui sướng.

Mà đem đến vui sướng liên tiếp cho hắn không phải người khác, chính là người gần đây vẫn bồi ở bên người hắn lo trước lo sau, làm hắn càng ngày càng đặt nặng vào trong lòng – Tần Oản Khanh.

Theo chế độ khoa cử thi hành, số dân chúng muốn đèn đáp quốc gia tăng vọt.

Mùa hạ nóng bức đã trong lúc mọi người bận rộn cũng lặng lẽ đến.

Gần đây thời tiết oi bức dị thường, từ sau khi chuyện ma quái hồ Nguyệt Ương chấm dứt, thỉnh thoảng Tần Oản Khanh mang theo Kim Châu, Ngân Bảo đi tản bộ hóng mát nơi đó.

Đại khái là năng lực của nàng đã được khẳng định, Ngao Trinh vài lần muốn giúp nàng đổi một cung điện hoa lệ, nhưng nàng đều cự tuyệt, vừa là ở đã quen, vừa là không muốn quá mức tiếp cận hắn.

Trong quá trình ở chung, nàng chậm rãi phát hiện Ngao Trinh nếu bỏ đi vẻ ngoài là Hoàng Đế, kỳ thật là nam tử rất đáng giá thưởng thức. Hắn thông minh, lý trí, hào sảng, đức độ, căn bản không giống bạo quân, thật không hiểu người ngoài vì sao lại chụp cái mũ này lên cho hắn?

Sau giờ ngo017, Tần Oản Khanh vừa đi vừa nghỉ ngơi, mang theo đồ vật mấy ngày nay sửa sang chuẩn bị đến ngự thư phòng diện thánh, vừa mới đi vào cửa phòng, chợt nghe bên trong truyền ra một tiếng hét, tiếp theo, truyền ra tiếng đồ vật đổ vỡ.

Canh giữ ở cửa Tiểu Ngư Tử sắc mặt trắng nhợt.

“Tần cô nương có chuyện quan trọng sao? Nếu như không có, nô tài khuyên người tốt nhất không nên đi vào điện thánh, bằng không kết cục như mọi khi đều thực thảm.”

“Đã xảy ra chuyện gì? Hoàng Thượng sao lại phát hỏa lớn như vậy?”

Tiểu Ngư Tử thấy bốn bề vắng lặng, vẫn thật cẩn thận từng li từng tý lấy tay che nửa miệng lại, thấp giọng nói:

“Nửa canh giờ trước, thám tử biên quan báo lại, tựa hồ đưa về tin tức không tốt.”

Tần Oản Khanh nhất thời hiểu rõ. Mấy ngày trước chợt nghe Hoàng Thượng nói, gần đây quan hệ Đại Thịnh cùng Đông Thục vô cùng căng thẳng, xem ra xung đột vùng biên giới hai nước tựa hồ càng thêm kịch liệt.

Nàng tiến vào ngự thư phòng, chỉ thấy hai tiểu thái giám mười lăm, sáu tuổi quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Nô tài đáng chết, cầu Hoàng Thượng khai ân...”

Ngao Trinh chấp tay ở ngự thư phòng đi qua đi lại, thấy hai thái giám lại vừa khóc vừa sợ, nhất thời không có chỗ phát tiết.

“Hai tên vô dụng, ngay cả trà cũng không chuẩn bị được, tay chân vụng về! Tiểu Ngưu Tử, còn không đem hai tên ngu xuẩn này kéo ra ngoài thưởng bản tử...”

Ngoài cửa Tiểu Ngưu Tử vừa nghe, vội vàng đi vào.

Tần Oản Khanh thấy thế, lại tiến lên đá hai tiểu thái giám kia mỗi người một cước.

“Hai tên không có mắt này, ở trong cung hầu hạ lâu như vậy, làm sao lại để cho Hoàng Thượng phiền loạn? Thật sự là vô dụng hết sức.”

Nàng nằng một trận, ngược lại nhìn về phía Ngao Trinh.

“Hoàng Thượng, đối phó loại nô tài vô dụng này, nên sai người đem bọn họ ra cho loạn côn đánh chết mới có thể giải hận.”

Ngao Trinh, Tiểu Ngưu Tử cùng với kia hai tiểu thái giám bị dọa đến ngay cả nói đều nói không được, mọi người bị lời nói của nàng làm cho choáng váng.

Tần Oản Khanh trong ấn tượng của bọn họ là người biết đạo lý, mỹ nhân tâm địa thiện lương, nhưng hiện tại...

“Bất quá nói đi thì phải nói lại...”

Mọi người ở đây lập tức kinh ngạc, lại thấy nàng nở nụ cười lấy lòng, đưa tay chỉ chỉ hai tiểu thái giám.

“Gần đây thời tiết thật đúng là nóng, hai tên nô tài này nếu trực tiếp bị đánh chết thì hoàn hảo, chỉ sợ đánh không chết, còn phải cho bọn hắn ăn canh uống được, chẳng những lãng phí được của Thái y viện, Hoàng Thượng nhìn cũng phiền lòng. Không bằng lần này Hoàng Thượng trước nhớ kỹ, nếu hai tên nô tài còn không có mắt này tái phạm, xử phạt luôn một lần cũng không muộn a.”

Tiểu Ngưu Tử rốt cục phục hồi tinh thần lại. Hóa ra Tần cô nương là linh hoạt thay bọn họ cầu tình.

Ngao Trinh vốn trong lòng tức giận bị nàng làm một loạt hành động như vậy, nhất thời mất đi hứng thú muốn phạt người, đáy lòng hiểu được nàng là đổi phương thức làm cho hắn có thể phát tiết tức giận.

Thấy hắn không phản đối, Tần Oản Khanh nhanh chóng hướng hai tiểu thái giám ra hiệu.

“Hai tên vô dụng các ngươi, còn không mau đi ra ngoài làm việc.”

Hai tiểu thái giám hoảng sợ nhìn Hoàng Thượng một cái, thấy Hoàng Thượng không phản đối, liền vội hướng nàng một ánh mắt cảm kích, xoay người lẫn lộn chạy ra ngoài.

Tiểu Ngưu Tử rốt cục buông tâm, thức thời lui ra ngoài.

‘Xem ra Hoàng Thượng quả nhiên đối với Tần cô nương khác với mọi người a.’

“Ngươi lá gan cũng thật không nhỏ, ngay cả người Trẫm muốn phạt cũng dám thách, ngươi không sợ Trẫm dưới con giận, cho ngươi thay hai tên nô tài không có mắt kia chịu đòn sao?”

Trong miệng tuy là nói như vậy, đáy lòng tức giận lại từ lúc nàng xuất hiện liền giảm đi một nửa.

Tần Oản Khanh vẻ mặt tươi cười hướng hắn thi lễ.

“Nếu Oản Khanh chịu một chút đòn có thể để cho Hoàng Thượng nguôi giận, vậy Oản Khanh bị đánh cũng đáng a.”

Ngao Trinh rốt cục bị nàng chọc cười, bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay nâng nàng lên.

“Trẫm đã nói, về sau nếu không có người ngoài, không cần hành lễ.”

“Hoàng Thượng cẩn thận!”

Khi hắn lại nâng nàng, suýt nữa đâm phải mảnh vỡ của cái chén, nàng nhanh lẹ kéo cánh tay của hắn hướng sang nơi khác, lập tức khom người dọn đi những mảnh vỡ.

“Đừng nhặt, sẽ làm bị thương tới tay.”

“Ta nếu không nhặt, sẽ làm bị thương đến Hoàng Thượng...”

Trong lòng Ngao Trinh run lên, có loại cảm giác khác thường dâng lên trong lòng, hắn liền như vậy ngơ ngác nhìn nàng ngồi xổm trước mặt mình, đem những mảnh vỡ thật nhỏ kia từng mảnh từng mảnh nhặt lên đặt vào khay.

Sống nhiều năm như vậy, hắn nghe qua vô số lời khen tặng nịnh hót, không nghĩ tới, một câu lo lắng ngăn ngừa, một ánh mắt chân thành, lại làm người ta

không kim lòng được rơi vào cảm động.

Cho đến khi những mảnh vỡ đều thu dọn sạch, nàng mới chậm rãi đứng dậy, vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy Ngao Trinh không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm, ánh sáng trong mắt thật mị hoặc lòng người.

Bên tai nàng lập tức đổ lên, tim không tự chủ được đập nhanh hơn, tổng cảm thấy ánh mắt kia tràn đầy dục vọng trắng trợn.

Tần Oản Khanh bị ánh mắt hấn làm hoảng sợ.

“Hoàng Thượng bởi vì chuyện gì mà phát hỏa lớn như vậy?”

Nàng cố gắng nói sang chuyện khác, kì thực đáy lòng cũng có chút khản trương, sợ chính mình lâm vào cảm xúc không nên có.

Rất nhanh lấy lại tinh thần Ngao Trinh nhú mày, xoay người đem một quyển tấu chương trên ngự án đưa cho nàng xem.

Nàng cẩn thận nhìn lên, sắc mặt cũng hơi đổi.

Hóa ra vùng biên quan gần đây xảy ra chiến sự, binh lực Đông Thục rất mạnh, Đại Thịnh liên tục thảm bại.

Đáng giận nhất là, đám binh lính Đông Thục kia lại đốt lương thảo Đại Thịnh, còn gióng chống khuai chiêng lưu lại tờ giấy, nói cái gì chiến thần Đông Thục từng đi qua đây.

Loại hành vi này rõ ràng là không đem Đại Thịnh đặt ở trong mắt, thân là người đứng đầu một quốc gia, Ngao Trinh sao có thể nuốt nổi cơn giận này.

“Trầm giận cũng không phải vì Đông Thục kiêu ngạo, mà là giận tướng lĩnh chỉ huy đại quân ở biên quan của Đại Thịnh ta, lại để cho quân địch vũ nhục Đại Thịnh như thế!”

“Xem ra quốc gia của ta trong việc quản lý quân sự, xác thực còn có rất nhiều chỗ cần tăng cường.”

Nàng lời kéo Ngao Trinh ngồi vào ngự án.

“Hoàng Thượng, hôm nay ta tới diện thánh, cũng không phải là đặc biệt vội tới cầu tình cho hai tiểu thái giám kia, người trước bót giận, nhìn vật ta vừa mới chuẩn bị.”

Nói xong, nàng từ ống tay áo lấy ra một quyển tấu chương rất dày, Ngao Trinh tò mò tiếp nhận lật xem, càng xem, vẻ mặt của hấn càng thêm hưng phấn.

“Một quốc gia nếu muốn cường đại, lực lượng quân đội là không thể thiếu, cần phải huấn luyện ra một đội quân cường đại, đây cũng không phải chuyện một sớm một chiều, Đại Thịnh ta ở phương diện quân sự, khiếm khuyết nhiều lắm, đây là ta những ngày gần đây sửa sang lại một ít kế sách dùng binh, thỉnh Hoàng Thượng xem qua, nhìn xem đối với việc chấn chỉnh thực lực quân đội Đại Thịnh ta có có tác dụng hay không.”

Ngao Trinh tập trung tinh thần nhìn quyển tấu chương thật dày, nó như là một quyển thiên thư, cho dù hấn thân là Đế Vương nhiều năm, quyển sổ này vẫn gây cho hấn rung động không nhỏ.

Hấn từng từ từ chậm rãi lật xem, có khi nhú mày, có khi vui sướng, càng nhiều là đối quyển tấu chương này yêu thích không buông tay.

Khi hấn rút cục đem tờ cuối cùng xem xong, mới phát hiện bên ngoài sắc trời không biết khi nào đã tối.

“Oản Khanh, Trầm vô cùng may mắn gặp được ngươi...”

Đang muốn quay đầu gọi nàng, Ngao Trinh mới phát hiện nàng sớm dựa vào cái bàn cách hấn không xa, nặng nề ngủ.

“Hoàng Thượng, hiện tại đã gần giờ tỵ.”

Thủy chung canh giữ ở cửa Tiểu Ngưu Từ nghe thấy thanh âm chủ tử, mới dám vào trong nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tần cô nương thấy người xem tấu chương đến mê mẩn, không dám quấy nhiễu người, còn phân phó nô tài lệnh phòng bếp nấu canh sâm, nói chờ Hoàng Thượng xong việc, muốn người đem canh uống...”

Ngao Trinh thấy trong lòng ấm áp. Loại cảm giác được người nhớ thương, được người quan tâm, là thứ mà hấn trong hai mươi mấy năm nay chưa bao giờ cảm nhận qua.

Hấn thật cẩn thận từng li từng tí đến bên cạnh Tần Oản Khanh, tinh tế đánh giá dung nhan tuyệt mỹ của nàng, phảng phất thấy dường như xem thế nào cũng không đủ, nhìn nàng, trong lòng cũng không thể ngăn được hạnh phúc tràn đầy.

Không hiểu vì sao, hấn đột nhiên rất muốn đem thân thể mềm mại này ôm vào trong lòng, hảo hảo yêu thương một phen.

“Hoàng Thượng, giờ không còn sớm, nô tài đánh thức Tần cô nương, cho nàng sớm đi trở về nghỉ ngơi đi.”

“Không cần quấy rầy nàng, nàng bồi Trẫm suốt một buổi chiều, khẳng định một muốn chết rồi.”

Nói xong, cúi người xuống, Ngao Trinh đem Tần Oản Khanh sớm đã ngủ say nhẹ nhàng ôm lấy, nhắm mắt điện của hấn cách đó không xa Triều Minh cung đi đến.

Tiểu Ngưu Tử há to miệng.

“Trời ạ, chẳng lẽ Hoàng Thượng đêm nay muốn triệu... Tần cô nương thị tẩm?”

014: sự nghiệp làm quan

015: như cha truyền con nối

016: tóc bạc mặt trẻ con – ý nói dù tóc đã bạc nhưng gương mặt vẫn còn trẻ trung.

017: từ 11h trưa đến 1h chiều

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Làm hoàng hậu của trẫm đi?

Sáng sớm hôm sau, Tần Oản Khanh mơ màng tỉnh giấc, đập vào mắt là hai cây cột cao chạm trở tình mỹ ngũ trảo kim long, ngay cả cái chấn trên người nàng cũng đồng dạng thêu đầy cự long màu vàng tượng trưng Hoàng quyền.

Đây không phải phòng của nàng!

Nàng đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, nhắc mình trưởng lên, liền có hai tiểu cung nữ mi thanh mục tú⁰¹⁸ tiến đến.

“Tần cô nương, người tỉnh rồi?”

“Đây là nơi nào?”

Nhìn quanh bốn phía một vòng, toàn bộ phòng ngủ kim bích huy hoàng⁰¹⁹, nàng cảm thấy cả kinh, không dám thừa nhận đáp án trong lòng mình.

“Đây là tẩm điện của Hoàng Thượng – Triều Minh cung.”

Trong đó một tiểu cung nữ hướng về phía nàng dịu dàng cười.

“Hoàng Thượng đã vào triều sớm, trước khi đi phân phó đám người nô tỳ chờ Tần cô nương tỉnh lại sau nhất định phải tận lực hầu hạ. Tần cô nương, phía sau có ôn tuyền, người có muốn đi tắm trước không?”

Hiện tại là tình huống gì? Nàng sao lại có thể ngủ ở tẩm cung của Ngao Trinh?

Nhớ rõ hôm qua sau giờ Ngọ, Ngao Trinh đối với quyền tấu chương nàng đưa hết sức hứng thú, cả người đều trầm mê trong đó, làm hại nàng thật không tiện nói muốn đi.

Vốn nghĩ chờ hấn xem xong, nàng có thể hỏi Nguyệt Ương cung nghỉ ngơi, sau lại không biết vì sao, đại khái là trời nóng mệt rồi, hơn nữa Ngao Trinh vẫn không để ý tới nàng, liền bất tri bất giác⁰²⁰ ngủ quên, không nghĩ tới khi tỉnh lại, lại ngủ trên giường hấn.

“Thật là đáng chết!”

Đều do nàng nổi lần gặp được người ý hợp tâm đầu sẽ không hề có phòng bị cùng người ta chung sống thoải mái.

Từ khi phát hiện Ngao Trinh đáng giá kết giao, nàng không tự chủ được muốn cùng hấn tâm linh tương thông, qua nhiều tháng ngày, quan hệ hai người lại chặt rãi từ quân thần biến thành bằng hữu không có gì giấu nhau.

Còn phát triển như vậy, nàng thực lo lắng quan hệ quân thần đơn thuần, sớm muộn gì sẽ bởi vì hiểu nhau quá độ mà càng không thể văn hồi.

“Tần cô nương không cần lo lắng, đêm qua Hoàng Thượng ở tại ngoại điện, vì tránh cho thanh danh Tần cô nương bị hao tổn, Hoàng Thượng còn phân phó riêng đám nô tỳ không thể đem chuyện Tần cô nương ngủ lại truyền ra bên ngoài...”

Cung tì tựa hồ nhìn ra lo lắng trong mắt Tần Oản Khanh, vội vàng hướng nàng mở miệng giải thích.

Giờ khắc này, nàng đối Ngao Trinh là vô vàn cảm kích.

“Cảm tạ hai vị ở trong này chiếu cố Oản Khanh, bất quá nơi này chung quy là tầm cung Hoàng Thượng, nếu Oản Khanh đã thanh tỉnh, lưu lại chỗ này sẽ không ổn, Oản Khanh muốn rời đi, mong rằng hai vị có thể thay Oản Khanh hướng Hoàng Thượng nói lời cảm tạ.”

Một phen nói lời khách sáo, lại thương hai người mấy lượng thu mua lòng người, nàng liền vội vàng vàng trở lại Nguyệt Ương Cung.

Tối hôm qua một đêm chưa về, Kim Châu, Ngân Bảo khó tránh khỏi lo lắng.

May mắn Tiểu Ngưu Tử là tên nô tài thận trọng, để tránh trong cung truyền ra lời đồn đãi, trước đó liền phái tiểu thái giám tâm phúc đi Nguyệt Ương Cung truyền lời, nói cho các nàng, chủ tử các nàng cùng Hoàng Thượng nghị sự, tạm lưu lại Triều Minh cung, hai người cũng không hỏi nhiều.

Sau khi Tần Oản Khanh trở về, tâm tình thủy chung không thể bình phục.

Nếu lại cùng Ngao Trinh quân thần chẳng phân biệt được ở chung như vậy, sớm hay muộn cũng có một ngày, nàng sẽ ở trong Hoàng cung to mà mất trái tim của mình.

Bởi vì hôm nay không phải nhập triều, nàng liền ở lại Nguyệt Ương Cung thành thành thật thật xem binh thư cung sử, trong óc lại suy nghĩ lung tung.

Cho đến buổi trưa, trong cung phái tới tiểu thái giám, nói Hoàng Thượng hôm nay thỉnh vài đại thần ở trong cung dùng bữa, muốn nàng cũng sang dự tiệc.

Tần Oản Khanh nghe xong sắc mặt cứng nhắc, nghĩ đến cùng với Ngao Trinh gặp mặt, không biết sao, bản năng đã muốn trốn tránh.

Huống chi đêm qua nàng còn ở trên giường hần ngủ say như chết cả đêm, nếu hiện tại gặp mặt, tránh không được xấu hổ, vẫn là nên cự tuyệt.

“Phiền tiểu công công hỏi bẩm Hoàng Thượng, ta thân mình có chút không khỏe, cũng không có khẩu vị, vạn nhất làm ảnh hưởng khẩu vị Hoàng Thượng cùng các vị đại thần, vậy thật có lỗi.”

Tiểu thái giám mời không được người, sắc mặt có chút phẫn nộ, nhưng hần vẫn rất lễ phép hướng Tần Oản Khanh thi lễ, xoa người trở về phục mệnh.

Vốn tưởng rằng đuổi tiểu thái giám rồi có thể có buổi chiều yên ổn, không nghĩ tới không đến nửa canh giờ, lại có Thái y phụng mệnh Hoàng Thượng đến chẩn mạch.

Nàng chợt cảm thấy bỏ tay toàn tập.

Ngao Trinh rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Sẽ không thực nghĩ nàng thật sự sinh bệnh chứ?

Một phen ép buộc bận rộn, Thái y phán rằng, thời tiết nóng bức tạo thành bệnh chán ăn, tinh thần không phấn chấn, cần nghỉ ngơi nhiều hơn, khi dùng bữa nên ăn chút đồ khai vị, bệnh trạng rất nhanh sẽ biến mất.

Thái y đi rồi, Kim Châu, Ngân Bảo nhìn không được kinh hô liên tục.

“Vị vừa mới đến kia là Lí thái y – thần y chuyên xem bệnh cho Hoàng Thượng a, Tần cô nương, thật không nghĩ tới Hoàng Thượng lại coi trọng người như thế, người vừa mới kêu không thoải mái, Hoàng Thượng liền phái người đến xem.”

Tần Oản Khanh hiếm khi bị hai cái tiểu nha đầu nói đến mặt đỏ tai hồng.

Kỳ thật Kim Châu Ngân Bảo chính là đơn thuần nghĩ đến Hoàng Thượng sở dĩ làm như vậy, là vì coi trọng đương triều đệ nhất nữ mưu sĩ, dù sao chủ tử một ít lý luận giảng hòa đã vì Đại Thịnh mang đến rất nhiều ưu việt.

Là Tần Oản Khanh trong lòng có quý, tổng cảm thấy gần đây ánh mắt Ngao Trinh nhìn nàng trở nên rất kỳ quái, mới cảm thấy trong lời nói tiểu nha đầu có chuyện.

Nào ngờ buổi trưa vừa qua khỏi, trong Nguyệt Ương cung lại vang lên tiếng thông truyền Hoàng Thượng giá lâm.

“Oản Khanh, Trẫm nghe thái giám nói nàng thân mình không thoải mái, biếng ăn, Lí thái y vừa mới nói cho Trẫm, nàng là bởi vì gần đây quá mức mệt nhọc nghỉ ngơi không đủ, hơn nữa trời nóng khó chịu, làm cho thân thể suy nhược...”

Còn chưa chờ Nguyệt Ương Cung mọi người đứng dậy diện thánh, Ngao Trinh đã xông vào, cũng không để ý tới Kim Châu, Ngân Bảo sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn hoa dung thất sắc021, nhắm thẳng Tần Oản Khanh đi qua.

“Hoàng Thượng...”

Nàng cũng bị Ngao Trinh làm hoảng sợ.

“Cứ ngồi, đừng quý đến quý đi, mọi người đều là người một nhà, không cần đa lễ...”

Kim Châu, Ngân Bảo liếc nhìn nhau.

“Hoàng Thượng cùng Tần cô nương khi nào thì biến thành người một nhà?”

Tần Oản Khanh hướng lên trời lờm một cái.

Xem đi, sợ cái gì đến nó liền đến, nàng liệu mình muốn che dấu ái muội giữa hai người, Ngao Trinh lại càng muốn hướng mọi người biểu thị công khai bọn họ có quan hệ không ít.

Sau đó đi theo là Tiểu Ngưu Tử với vẻ mặt bất đắc dĩ, hồi tưởng vừa rồi chủ tử đang cùng vài vị đại thần trong triều ở ngự hoa viên dùng bữa, đột nhiên nghe tiểu thái giám truyền lời nói Tần cô nương thân mình không thoải mái, lập tức truyền người đi gọi Lí thái y đến Nguyệt Ương Cung chuẩn bệnh.

Chờ Lí thái y đem bệnh tình Tần cô nương kể cho chủ tử nghe rõ ràng xong, ghế chủ tử liền giống như không được bình thường, người như thế nào cũng ngồi không yên.

Ngọ thiện mới dùng đến một nửa, liền tìm cái lấy cớ đem các đại thần đuổi đi, lập tức vội vàng vàng tới Nguyệt Ương Cung tìm người.

Tiểu Ngưu Tử hướng ánh mắt tới Kim Châu, Ngân Bảo đang đứng sờ trong phòng, ý bảo các nàng nhanh tránh, đừng ở tại chỗ này làm chướng mắt Hoàng Thượng.

Hai nha đầu tuy rằng đầu óc mơ hồ, nhưng vẫn là ngoan ngoãn rời khỏi phòng.

Khi bên trong chỉ còn lại có hai người Ngao Trinh cùng Tần Oản Khanh, không khí trong khoảng thời gian ngắn trở nên vô cùng quý dị.

“Hoàng Thượng, ta không sao, là Lí thái y đem bệnh trạng nói rất nghiêm trọng thôi.”

“Lí thái y là Thái y Trầm tín nhiệm nhất, hẳn chẳng những y thuật cao minh, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không dám lừa Trầm.”

Hắn hơi trách cứ trừng mắt nàng liếc một cái.

“Nàng thân mình không thoải mái sao không nói với Trầm? May mắn lần này phát hiện sớm, nếu không cứ thế mãi, thân thể sẽ suy nhược.”

Khi nói chuyện, bàn tay to đã sờ lên trán nàng, lại dùng mu bàn tay cảm nhận gò má nàng.

“Quá mức mệt nhọc sao? Đều do Trầm không tốt, cả ngày giữ nàng đàm quốc sự, đem thân thể nàng xem nhẹ.”

Tần Oản Khanh thấy hai tay nàng bị hắn nắm bắt, hết vò lại nắm, lại xem đầy mắt hắn lộ vẻ lo lắng cho mình, không khỏi tâm sinh áy náy. Nàng bắt quá là vì tránh đi ngô thiện hôm nay mà tùy tiện nói dối, hẳn liền khấn trương thành như vậy... Sớm biết hội như vậy, ngô thiện này nàng nhất định sẽ đi.

“Hoàng Thượng, người còn như vậy, sẽ khiến cho người khác hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?”

Ngao Trinh nghiêm trang hỏi lại.

Cái tên này thật đúng là biết nói dối, nàng không tin hắn không hiểu.

Thử muốn thu tay trở về, Ngao Trinh lại giống như muốn cùng nàng đối nghịch cứ nắm tay nàng thật chặt.

“Người là quân ta là thần, giống trống khua chiêng đi vào trong phòng thần tử hỏi han ân cần như vậy, nếu lan truyền ra ngoài, chẳng những văn võ bá quan sẽ cảm thấy không hợp lễ, liền ngay cả tân phi tử mới nhập cung cũng sẽ sinh ra địch ý với ta.”

Nàng gần đây vừa nghe nói, Hoàng Thượng mặc dù đem mỹ nhân triệu tuyển tiến cung, nhưng căn bản số lần lâm hạnh thật ít ỏi, nhiều tân phi trong lòng ôm oán giận.

Ngao Trinh cả ngày không phải vào triều chính là ở ngự thư phòng cùng thần tử trao đổi quốc gia đại sự, căn bản là đem đám phi tử này quăng ra sau đầu.

Tuy rằng hắn không lâm hạnh nữ tử khác, làm cho nàng đầy lòng nhin không được có vài phần vui vẻ, nhưng cứ thế mãi, nàng khẳng định sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của các nữ nhân trong hậu cung này.

Ngao Trinh lại bị bộ dáng khấn trương của nàng làm cho tức cười.

“Ai bảo nữ nhân bên trong hậu cung gộp lại cũng không bằng một mình Oản Khanh hấp dẫn ánh mắt Trầm đây.”

Lời này hắn nói quá rõ ràng, ngay cả ánh mắt cũng không thu liễm như trước.

“Oân Khanh, người khác thích nói cái cho bọn họ nói đi, Trẫm sẽ không để ý.”

“Nhưng là ta để ý.”

“Ngươi để ý cái gì?”

“Hoàng Thượng, lúc trước người chính miệng đáp ứng ta, trong đầu tuyệt không có ý niệm đem ta nhét vào hậu cung.”

Lời này làm sắc mặt Ngao Trinh khê thay đổi.

“Bồi ở bên người Trẫm, khiến cho ngươi khó có thể chịu được như vậy sao?”

“Ta không phải ý tứ này.”

“Hừ! Ngươi tiểu hồ ly này, lúc trước khẳng định đoán chắc Trẫm sẽ rơi vào bẫy ngươi thiết kế, mới buộc Trẫm đáp ứng ngươi cái yêu cầu quý quái kia.”

“Giả mà vậy? Hoàng Thượng người đừng vu hãm người tốt. Còn có, người đừng đem từ hồ ly này dùng trên người ta.”

Nàng nén giận lườm hắn một cái.

Ngao Trinh cảm thấy nữ nhân này mỗi lần lườm hắn, trong ánh mắt đều tràn ngập vô hạn phong tình, rõ ràng mang theo giận dữ, hắn lại cảm thấy nàng là đối với hắn liếc mắt đưa tình, làm lòng hắn quấy nhiễu đến thất điên bát đảo.

Hắn nhìn không được ảo não.

‘Sớm biết như thế, lúc trước nói gì cũng đem hết thủ đoạn đem nàng nạp vào hậu cung, nào giống như hiện tại, thấy được ăn không được, còn muốn tuân thủ ước định quý quái kia, cùng nàng chơi trò chơi quân thần.’

Hắn trong lòng thở dài, nhưng cũng thu liễm hành vi của mình.

Nữ nhân này tính tình quật cường, nếu bức bách nàng quá, sẽ làm cho nàng cuốn gói vụng trộm chạy trốn thì có thể mất nhiều hơn được.

“Kỳ thật Trẫm hôm nay tới tìm ngươi, là muốn hỏi một chút ý kiến của ngươi, nay quốc gia của ta cùng Đông Thục quan hệ căng thẳng, tin tưởng chiến sự rất nhanh sẽ bùng nổ, ngươi cảm thấy võ tướng trong triều, người nào mới thích hợp đi biên cảnh thống soái tam quân?”

Thấy Ngao Trinh thu hồi tâm tư đùa giỡn, nàng cũng không thể không biết xấu hổ, liền nghiêm nghị đáp:

“Lòng ta xác thực đã chọn được người.”

“Hừ? Nói cho Trẫm nghe một chút.”

“Cánh Trung Lương, Hoàng Thượng đối hắn ấn tượng như thế nào?”

Ngao Trinh nhíu mày.

“Nếu Trẫm nhớ không lầm, Cánh Trung Lương ngươi nói, là con của cố lão Tướng quân Cánh Nguyên Chính.”

Nàng cười gật đầu.

“Đúng là người này.”

“Nhưng Trẫm nhớ rõ người này tính cách chất phác bảo thủ, trên triều cũng không được người yêu thích.”

“Không sai, hắn mặc dù thân là võ tướng, nhưng ở trong triều vẫn không được trọng dụng. Cho nên lần này ta tiến cử hắn, là vì không lâu trước đây, ta từng xem qua mấy phương pháp tác chiến hắn viết, phát hiện hắn tuy rằng làm người chất phác cứng nhắc, nhưng chiến thuật lại thập phần xảo diệu.”

“Đông Thục binh lực thập phần cường hãn, muốn chen ép khí thế bọn họ, quân lực khổng lồ là tất yếu, nhưng trên mặt dụng binh cũng phải dùng đến một ít tâm tư.”

Ngao Trinh nghe nàng từ đầu tới đuôi phân tích một lần, cảm thấy nàng nói rất có đạo lý.

Trò chuyện trò chuyện, bên ngoài sắc trời đã sụp tối. Giống như mỗi lần cùng nàng ở một chỗ, thời gian đều qua phi thường mau.

Mất thấy Tàn Oân Khanh bồi hấn nói chuyện giăng đến miệng khô lưỡi khô, uống hết hai ấm trà lại nhấp sáu lần, Ngao Trinh cũng biết hắn nên đi.

“Ngươi đã xem trọng Cánh Trung Lương như vậy, ngày mai khi Trẫm triệu hắn tiến cung, ngươi liền theo Trẫm cùng nhau khảo hấn một phen, Trẫm nghĩ cũng muốn nhìn một chút, hắn đến tột cùng có năng lực đảm đương trọng trách to lớn này hay không.”

“Được, mặc dù ở trên triều cùng Cảnh Tường quân từng có vài lần thấy mặt, nhưng thủy chung cũng không cơ hội cùng hấn nói chuyện, đã như thế, nhân cơ hội này, ta sẽ cẩn thận gặp gỡ vị Cảnh Tường quân này.”

Ngao Trinh nghe vậy sắc mặt lạnh lùng, cau mày nhéo hai má của nàng một cái.

“Cảnh Trung Lương năm nay hai mươi lăm, theo Trẫm biết còn chưa thành thân, đến lúc đó ngươi cũng không nên gây chuyện cho Trẫm.”

Vừa nghĩ đến Tần Oản Khanh muốn đưa khuôn mặt cười này gặp nam nhân khác, đáy lòng hấn liền nhin không được chua xót.

Vô tội xoa hai má bị nhéo đau, nàng nén giận trừng mắt liếc hấn một cái.

“Đã không còn sớm, Hoàng Thượng mau hồi cung nghỉ ngơi, sáng mai còn phải thượng triều.”

Nàng càng đuổi, hấn lại càng không muốn đi, hướng nàng cười nói:

“Tối hôm qua nàng ở long sàng Trẫm ngủ say như chết một đêm, đến bây giờ ngay cả câu cảm ơn cũng chưa nói với Trẫm.”

Đề cập việc đêm qua, Tần Oản Khanh nhất thời bên tai đỏ bừng, vội vã vì bản thân biện minh.

“Cái gì chiếm lấy? Ta rõ ràng là...”

Ngao Trinh thật sự là càng ngày càng đáng giận, rõ ràng là hấn mặt dày mày dạn đem nàng ôm vào Triều Minh cung đi ngủ, hiện tại lại đến chỉ trích nàng chiếm lấy long sàng của hấn.

Thấy nàng bị hấn chọc giận đến nói không ra lời, tâm tình Ngao Trinh nhất thời tốt đẹp.

Hấn mặt lộ vẻ tà cười đứng dậy.

“Được rồi, Trẫm cũng không phải người nhỏ mọn, dù sao long sàng kia đủ lớn, lần sau nàng nếu có cần, Trẫm không ngại phân một nửa cho nàng ngủ. Thời điểm không còn sớm, Trẫm cũng nên bãi giá hồi cung.”

Trước khi bùng nổ nàng cơn giận, hấn chỉnh lại ngoại y, cười ha ha xoay người rời đi.

Tần Oản Khanh bị hấn chọc tức đến nghiêng răng.

‘Xú Hoàng Thượng đáng ghét!’

===== ta là dài phân cách bé nhỏ =====

Cảnh Trung Lương, người cũng như tên, ngay thẳng, trung thành, thiện lương, nhưng khuyết điểm chính là chất phác cộng thêm bướng bỉnh.

Theo quan niệm của hấn, nam nhân nên đình thiên lập địa đền đáp quốc gia, mà nữ nhân nên ở lại trong nhà giúp chồng dạy con, hiếu kính công công bà bà.

Trước đó không lâu trên triều đột nhiên xuất hiện Tần Oản Khanh mạo tựa thiên tiên, tất cả mọi người đều nói, nàng là trọng thần đương kim thiên tử nể trọng nhất.

Cảnh Trung Lương thế nhưng không phản đối.

Theo hấn thấy, Tần Oản Khanh sở dĩ có thể có thành tựu như ngày hôm nay, trừ bỏ nàng có đủ loại tâm tư kỳ quái, quan trọng nhất, vẫn là dựa vào nàng có khuôn mặt tuyệt sắc người gặp người thích.

Cho nên, khi Hoàng Thượng tuyên hấn tiến cung diện thánh, cười hỏi hấn, đối với đương triều đệ nhất nữ mưu sĩ Tần Oản Khanh thấy thế nào, hấn đương nhiên đem ý nghĩ trong lòng không chút nào sửa đổi nói ra.

“Vi thần thân là một tên vũ phu, đối với cầm kỳ thư họa thi từ ca phú tự nhiên là không biết gì cả, tuy nói Tần cô nương chẳng những xinh đẹp thiên tiên hơn nữa tài hoa hơn người, nhưng nàng đến cùng vẫn là nữ tử, di huấn lão tổ tông Đại Thịnh ta để lại, nữ tử không thể tham dự triều chính, cho dù Tần cô nương mọi sự tinh thông, Hoàng Thượng đề bạt Tần cô nương vào triều làm quan, về tình về lý, đều là không ổn.”

Hấn nói những lời này, suýt nữa đem Ngao Trinh tức chết tươi.

Cảnh Trung Lương chết tiệt này, Oản Khanh hướng hấn đại lực đề cử tên đầu gối này làm nguyên soái, nhưng tên đầu gối này chẳng những không cảm kích, ngược lại còn đem cái gì lão tổ tông di huấn chỉ dạy hấn.

Ngao Trinh dưới đáy lòng đem Cảnh Trung Lương hung hăng mắng một trận, ở mặt ngoài lại lạnh lùng hừ cười một tiếng.

“Cảnh Tường quân lời này tựa hồ đối nữ nhân có thành kiến, tuy rằng Oản Khanh là thuộc giới nữ lưu, nhưng tài hoa cùng học thức của nàng ngay cả Trẫm cũng cảm thấy sâu sắc khâm phục.”

“Ý Hoàng Thượng vì thần hiểu được, nhưng vì thần cảm thấy, nữ nhân chung quy là nữ nhân, nên ở nơi thanh nhã.”

Ngay tại Cảnh Trung Lương còn không hiểu được tâm tư Ngao Trinh, có chuyện nói thẳng khi, từ phía sau bình phong ngự thư phòng thông thả đi ra một bạch y nữ tử.

Tuy nói triều phục Đại Thịnh lấy màu đỏ làm chủ đạo, nhưng Tần Oản Khanh là nữ quan duy nhất, triều phục của nàng là quần áo trắng sữa như ánh trăng, tôn lên dáng người tinh tế, khí độ cao nhã. Nàng ngũ quan minh diễm động lòng người, một suối tóc dài đen tuyền thả sau đầu, trong tay phe phẩy một chiếc quạt ngà voi mà xuất hiện.

Đây tuy rằng không phải lần đầu tiên Cảnh Trung Lương nhìn thấy Tần Oản Khanh, nhưng là lần đầu tiên cùng nàng ở khoảng cách gần như vậy.

Chỉ cảm thấy nàng dị thường đẹp đẽ, phảng phất như mỹ nhân tuyệt sắc trong tranh đi ra — không, nàng thậm chí điệu bộ còn muốn đẹp hơn mỹ nhân trong tranh thật nhiều lần.

Trong khoảng thời gian ngắn, hần nhìn đến sững sờ, bạch y nữ tử khuôn mặt tươi cười phe phẩy quạt nhìn hần, làm trống ngực hần đập loạn, khuôn mặt đỏ bừng.

“Cảnh Tướng quân, Oản Khanh hữu lễ.”

“Ặc...”

Hần ngậy ngốc nhìn nàng, lại một câu cũng nói không nên lời.

Ngao Trinh nhìn thấy tình huống này, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cảnh Trung Lương chết tiệt này, lúc trước mở miệng nói cái gì nữ tử nên ở nơi thanh nhã, kết quả mới không lâu sau, ba hồn bảy vía liền đều bị người ta câu đi rồi.

Nhưng đáng chết nhất vẫn là Tần Oản Khanh này, rõ ràng biết bản thân dung mạo tuyệt sắc, lại còn đi ra cho hần trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Oản Khanh vô tình nghe trộm lời tâm huyết của Cảnh Tướng quân, nhưng lời Cảnh Tướng quân vừa mới nói, Oản Khanh lại cảm thấy tựa hồ có chút bất công.”

Cảnh Trung Lương tiếp tục ngẩn người, đỏ mặt, một câu cũng không nói nên lời.

“Oản Khanh tuy rằng vào triều hơi muộn, nhưng đối với công huân của phụ thân Cảnh Tướng quân, Cảnh Nguyên Chính lão nguyên soái năm đó cũng có nghe thấy.”

Không để ý tới hần ngốc lạng, nàng tiếp tục nói:

“Cảnh nguyên soái năm đó có thể nói là chiến thần Đại Thịnh ta, nhưng chín năm trước cùng Đông Thục Hoài An đánh một trận, thân là tam quân thống soái Cảnh lão nguyên soái vì sao bị thất bại, Cảnh Tướng quân có từng cẩn thận nghiên cứu qua không?”

Vừa nghe nàng nhắc tới chuyện ăn năn trong đời phụ thân hần, Cảnh Trung Lương cuối cùng lấy lại tinh thần.

“Gia phụ luôn luôn dụng binh thần mãnh, nhưng trận chiến Hoài An, lại làm Đại Thịnh ta tổn thất thảm trọng, tất cả đều là vì bị địa thế bức bách, hơn nữa lương thảo không đủ, thiên thời địa lợi đều vô cùng bất lợi cho Đại Thịnh ta, cho nên cuộc chiến Hoài An mới chấm dứt trong thất bại.”

“Cảnh Tướng quân cảm thấy là thiên thời địa lợi có vấn đề, nhưng Oản Khanh lại cảm thấy là Cảnh lão nguyên soái dùng người có chút sai lầm.”

Nghe đến đó, Cảnh Trung Lương có chút mất hứng.

“Gia phụ luôn luôn giỏi về dùng người.”

Tần Oản Khanh lắc lắc cây quạt, mỉm cười.

“Xin hỏi Cảnh Tướng quân, người cảm thấy thân là tướng sĩ, trước hết hiểu được hần là cái gì?”

“Tự nhiên là bảo vệ quốc gia, dù chết không từ.”

“Căn cứ vào đâu?”

“Thân là con dân Đại Thịnh, đây là sứ mệnh của mỗi một tướng sĩ.”

Hần đáp thật đương nhiên.

Tần Oản Khanh cười lắc lắc đầu.

“Không có ai là mang theo sứ mệnh sinh ra, cũng không có ai sinh ra liền nhất định phải ra chiến trường dù chết không từ. Thân là thống soái quân đội, đầu tiên phải học chính là lung lạc quân tâm, lung lạc tốt, trên dưới đồng lòng, nếu làm không tốt, lòng người tan rã, dù cho chiến pháp có tốt cũng không sử dụng được, tin tưởng Cảnh Tướng quân nghiên cứu binh pháp nhiều năm, đối đạo lý này hẳn là vô cùng hiểu biết...”

Lời nói của nàng, làm Cảnh Trung Lương rung mình.

Những lời này năm đó phụ thân hắn cũng có nhắc tới, nhưng chưa từng nói tỉ mỉ như vậy.

Tần Oân Khanh trước mắt chẳng những cùng hắn đàm luận binh pháp, còn đưa ra ví dụ hành quân đánh giặc hẳn cho tới bây giờ cũng chưa nghe qua, làm hắn kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ ngự thư phòng chỉ nghe hai người luận bàn binh pháp, còn ngẫu nhiên có thể nghe được Ngao Trinh cũng hỏi vài câu.

Cho đến khi Tần Oân Khanh đem quyển tấu chương trước đây không lâu từng cho Ngao Trinh xem qua, nàng tỉ mỉ chỉnh sửa các mục bao gồm một ít phương pháp dụng binh hiện đại cùng với sách lược đối địch trị quân đưa cho Cảnh Trung Lương, hắn chỉ nhìn vài lần, liền kích động cả người phát run.

Trong này tất cả đều là Tần Oân Khanh tiêu phí tâm huyết sửa sang lại mà ra...

Ngao Trinh lúc này lại đột nhiên giương giọng nói:

“Cảnh Tướng quân, hôm nay Trẫm sở dĩ triệu người tiến điện, tất cả đều là Oân Khanh ở Trẫm trước mặt cực lực đề cử người a.”

Cảnh Trung Lương sắc mặt đỏ lên, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Tần Oân Khanh thi đại lễ.

“Cánh ta có mắt như mù, lúc trước có chỗ đắc tội, mong rằng Tần cô nương thứ lỗi.”

Nàng vội vàng nâng đôi phương dầy.

“Cảnh Tướng quân không cần đa lễ, Oân Khanh viết mấy thứ này, chẳng qua là lý luận suông. Đại Thịnh ta gần đây cùng Đông Thục quan hệ căng thẳng, tướng sĩ biên quan lại không thể đối kháng, nếu Đại Thịnh cùng Đông Thục thật sự phát sinh chiến tranh, phải dựa vào Cảnh Tướng quân mới có thể bảo vệ trăm họ Đại Thịnh ta a.”

Nàng nói là sự thật. Nàng có thể sửa sang lại binh thư bất quá là nhờ trí tuệ người khác, cho dù biết tận tường, cũng không hiểu được vận dụng, vẫn phải giao phương diện này cho nhân tài.

Lời nói này của Tần Oân Khanh, tương đương cất nhắc Cảnh Trung Lương.

Hắn tất nhiên là đối nàng tràn ngập cảm kích, liên tục hướng Hoàng Thượng cam đoan, nhất định tận tâm tận sức, bảo vệ biên giới Đại Thịnh.

Mãi đến lúc hắn rời đi, Tần Oân Khanh vẫn duy trì bộ dáng cười hi hi cùng quạt gió, lẩm bẩm lầu bầu nói:

“Quả nhiên là tên đầu gỗ thú vị.”

“Tên đầu gỗ kia vừa ngốc lại vừa vụng về, nhưng nàng lại đối với hắn tốt hơn cả Trẫm.”

Một thanh âm bất mãn xuất hiện ở bên tai, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Ngao Trinh không biết khi nào đã đi đến phía sau nàng.

Nàng lấy cây quạt vỗ vỗ ngực mình, vuốt tay trấn an, bất mãn trừng hắn liếc mắt một cái.

“Hoàng Thượng đang nói cái gì, ta khi nào đối với hắn tốt? Ta đối với ai cũng bình đẳng như nhau.”

“Đối xử bình đẳng của nàng, Trẫm không cần.”

Hắn đột nhiên một tay bắt lấy nàng ôm vào trong lòng.

Oân Khanh của hắn giống như là nữ thần, cao quý mà đẹp mắt, ngay cả hắn là Đế Vương nắm giữ thiên hạ, giờ phút này đều cảm thấy nhỏ bé trước mặt nàng như vậy.

“Tuy rằng Trẫm không nghĩ lộ ra một mặt ấu trĩ như thế, nhưng Trẫm vẫn phải nói, nàng đối với người khác quá nhiệt tình, đáy lòng Trẫm thực không thoải mái.”

Tần Oân Khanh bị hắn ôm tim đập mạnh, hơi thở của hắn lập tức phả vào mặt nàng, hại nàng trong thời gian ngắn chân tay luống cuống.

Khăn trương liếc nhìn khắp nơi, may mắn trong ngự thư phòng không có cung nữ thái giám khác, nếu không tình trạng này của bọn họ bị truyền ra ngoài có thể sẽ nguy mất.

“Đừng nhìn, Trẫm đã đem tất cả mọi người đuổi đi ra ngoài, không có người nhìn thấy Trẫm ôm người như vậy.”

Ở trong lòng hắn đây dựa vài lần, nàng bất mãn nói:

“Hoàng Thượng, ta có thể hoài nghi người đây là người phi lễ thần tử của mình sao?”

Ngao Trinh tà khí đối nàng trừng mắt.

“Yên tâm, chuyện Trẫm phi lễ đối với nàng nếu bị truyền ra ngoài, làm hỏng thanh danh của nàng, Trẫm nhất định sẽ phụ trách tới cùng.”

“Người...”

“Nàng tức giận bộ đáng thực mê người.”

“Thả ta ra.”

“Không thả! Trẫm đã nghĩ muốn ôm nàng như vậy, vĩnh viễn không buông tay.”

“Sẽ bị người nhìn thấy.”

“Trẫm không sợ!”

“Nhưng là ta sợ!”

“Có cái gì phải sợ, làm Hoàng Hậu của Trẫm đi?”

“Đừng náo loạn!”

“Oân Khanh, Trẫm là thật lòng...”

Ánh mắt hắn đột nhiên sâu thẳm vài phần, gắt gao ôm lấy nữ tử trong lòng làm cho hắn thích đến không thể tự kiềm chế, hận không thể một đời một kiếp đều đem nàng giam cầm ở trong lòng mình như vậy, vĩnh viễn không buông ra.

Đúng lúc này, cửa truyền đến thanh âm Tiểu Ngưu Tử.

“Hoàng Thượng, Thừa tướng có việc khởi tấu...”

Tần Oân Khanh nhận cơ hội giây khỏi Ngao Trinh, chạy như bay tới cửa, quay đầu hung hăng trừng hắn.

“Nói không giữ lời, không phải hão Hoàng Đế!”

Nàng thở phì phì nói xong, mang theo khuôn mặt đỏ ửng, tức giận xoay người chạy.

Tiểu Ngưu Tử bị nàng đâm lui về phía sau vài bước, kết quả còn bị Ngao Trinh hung hăng trừng mắt liếc một cái.

“Sớm không đến trễ không đến, lại ở thời điểm Trẫm không muốn có người làm phiền nhất đến, người hầu hạ nhiều năm như vậy, làm sao vẫn là không có mắt? Thật sự là một khối gỗ mục, không thể điều khắc.”

Đột nhiên bị mắng về mặt Tiểu Ngưu Tử như đưa đám.

Hắn... hắn trên ai chọc ai nha?

018 : Thanh thoát xinh đẹp

019 : nguy nga lộng lẫy, cùng vàng điện ngọc

020 : Có hai nghĩa: 1) Thuận theo lẽ tự-nhiên mà không cần dùng đến ý-trí. 2) Không có tư-tưởng kế-hoạch sẵn mà thành-linh bị động trong một thời gian.

021 : khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi

(Ut: Cách xưng hô trong chương này giữa Trinh – Khanh có thể khiến các bạn khó chịu nên cho tớ giải thích chút chút. Vì Trinh ca biết là ca thương tỷ rồi, nên lúc nói chuyện ta sẽ để “ta-nàng”, chỉ khi nào bản chuyện quốc gia đại sự hoặc tỷ nổi giận ca vì tránh trên tỷ nổi giận hơn mới để “ta-người” ạ.)

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hấn thị tằm?

Ngao Trinh có tám ca ca hai tỷ tỷ, còn có một đệ đệ đồng mẫu kém hấn hai tuổi tên Ngao Tấn. Từ khi hấn đăng cơ làm Hoàng Đế, Ngao Tấn đã được phong làm Tấn Vương, mang gia quyến chạy tới Thịnh An ở phía tây Kinh Thành, vui vui về về làm nhân tằm Vương gia.

Mà Ngao Tấn trừ bỏ sông phóng túng, ngẫu nhiên đùa giỡn mỹ nữ, hứng thú lớn nhất là nuôi ngựa.

Hấn ở tây Thịnh An xây mục trường nuôi hơn một ngàn chiến mã giống tốt, hàng năm khoảng tháng tám, chín đều phái người đưa một nhóm ngựa sức chân tốt, mang dòng máu ưu tú về cho Ngao Trinh.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Mấy ngày trước, Tấn Vương phái người đem mấy trăm con ngựa tốt chuyển vào trong cung, Ngao Trinh cao hứng vô cùng, sau khi lâm triều, liền dẫn Tàn Oản Khanh cùng đi tới chuồng ngựa.

Đi theo còn có vài vị võ tướng được tin nhiệm trong triều, Ngao Trinh đối thần tử luôn luôn hào phóng, phân phó mọi người chỉ cần thấy thích, cứ việc khiêng về nhà.

Ngao Trinh qua lại tuần tra một vòng, cuối cùng đem tầm mắt rơi xuống trên một con ngân bạch thân lớn.

“Oản Khanh nàng xem, con ngựa này có phải rất có tinh thần hay không?”

Hấn vỗ vỗ trán bạch mã, cẩn thận nhìn lên, trán nó còn có một nhúm lông màu đen rõ ràng trên bờm, làm cho con bạch mã này có vẻ vô cùng khí phách cùng ung dung.

Tàn Oản Khanh cũng đánh giá bạch mã một phen, nhin không được gật đầu khen ngợi.

“Đầu ngựa thấp mà gáy cao, tứ chi thon dài cường tráng, lông bạc bờm dày, quả nhiên là hấn huyết bảo mã thể gian khó cầu.”

Vừa nghe lời này, Ngao Trinh nhất thời hưng thú.

“Khó trách nàng vừa nghe nói trong cung vừa được chuyển ngựa tốt về, liền cầu Trẫm mang nàng đến nhìn cho đã mắt, hóa ra nàng đối với ngựa cũng rất có nghiên cứu a.”

Nàng hai tay yêu thương vuốt trên lưng ngựa.

“Ta năm tuổi liền học tập cưỡi ngựa cùng phụ thân, tuy nói so ra kém Tấn Vương gia yêu ngựa thành si, nhưng đối với ngựa giống cũng từng khổ tâm cẩn thận nghiên cứu qua.”

Chậm rãi đi thông thả vài bước về phía trước, nàng đưa tay sờ sờ một con ngựa lông đỏ rực cách bạch mã không xa.

“Ngựa này cả người như lửa, hai tròng mắt hữu thần, từ chân nó có thể nhìn ra, nó tuyệt đối có thể ngày đi ngàn dặm, đêm đi tám trăm.”

“So với con hấn huyết Trẫm vừa ý kia, có lợi hại hơn không?”

“Mỗi con đều có ưu điểm.”

“Không bằng chúng ta đi mã trường bên kia tỷ thí một vòng xem thể nào?”

Ngao Trinh bị nàng gọi lên hứng thú đua ngựa.

Tàn Oản Khanh cũng không nhần nhó, kéo cương ngựa qua, vỗ vỗ lưng ngựa, tư thái tiêu sái thả người nhảy một cái lên lưng ngựa, xoay người, nàng nghịch ngợm hướng hấn nháy mắt mấy cái.

“Nếu ta thắng, có thể được cái gì?”

“Nàng muốn cái gì, Trẫm đều đáp ứng.”

Ngao Trinh cũng không cam lòng lạc hậu tùy theo nhảy lên lưng ngựa.

Người bên ngoài chỉ thấy hai thân ảnh thon dài một trắng một đỏ, cưỡi hai con tuấn mã hướng xa xa chạy đi.

Hồng y nam tử dáng người mạnh mẽ, cưỡi một con bạch mã đạp trên cỏ xanh biếc, thực sự nói không hết vẻ tuấn dật tiêu sái.

Mà cưỡi hồng mã022 là bạch y nữ tử như thiên tiên hạ phàm, mái tóc theo gió tung bay, nổi bật vẻ xinh đẹp tuyệt luân.

Không bao lâu, hai thân ảnh liền biến mất trước mắt mọi người.

Sau nửa canh giờ, tốc độ chẳng phân biệt được cao thấp Ngao Trinh cùng Tần Oản Khanh dừng tỳ thí, hai người cơ hồ cùng nhau kéo cương ngựa, hai con tuấn mã đồng thời ngửa mặt lên trời thét một hơi, khí thế rất khiếp người.

Mã trường vô cùng rộng lớn, xung quanh là núi bao quanh, bên cạnh còn có sông, đang ở mùa hạ, bốn phía cảnh xuân tươi đẹp, hồ nước xanh biếc nhân gió nhẹ nhẹ phẩy, phiếm ra một tầng tầng xinh đẹp gọn sóng.

Ngao Trinh xuống ngựa, chậm rãi đi đến bên hồ, nhìn hồ quang sắc đẹp, nhìn không được cảm ký.

“Thủy quang liễm điểm tình phương hảo, sơn sắc không mông vũ diệc kỳ.”⁰²³

Tần Oản Khanh cũng nhảy xuống lưng ngựa đi theo bên người hấn, nghe vậy, liền tươi cười đầy mặt nói:

“Dục bả Tây hồ tỳ Tây Tử, đàm trang nùng mặt tổng tương nghi.”⁰²³

Nói xong, hai người nhìn nhau cười, trên nét mặt cả hai, có ý khen ngợi đối phương.

“Oản Khanh, Trẫm còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt nàng, nàng bình tĩnh, tự phụ, đáy mắt tràn đầy tính kế, tại thời điểm đó Trẫm đã nghĩ, nữ nhân này rất có tâm kế, tương lai nếu không chế không tốt, chắc chắn trở thành một nhân vật phiến toái.”

Xoay người cười liếc nhìn nàng một cái.

“Nhưng ở chung lâu, mới phát hiện đó đều là nguy trang của nàng, kỳ thật nàng nội tâm nhiệt tình, có chút nghịch ngợm, thậm chí đơn thuần thiện lương đến làm cho người ta lo lắng nàng có thể chịu thiệt mất mưu hay không.”

Dù cho chi là mỗi ngày nhìn nàng như vậy, lòng hấn cũng có thể bị lấp đầy.

Một loại tình cảm nào đó mà hấn không biết tên, đang trong lòng hấn lặng lẽ sinh trưởng, mà hấn thậm chí chờ mong cảm giác kỳ diệu này mang đến vui sướng cho mình.

Tần Oản Khanh theo hấn ngồi ở bên hồ, lập tức cởi giày, vén áo bào lên, hai chân non mềm trắng mịn, bước bình thả vào hồ nước mát mẻ dùng đưa qua lại.

“Cho nên nói, đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới biết lòng người. Tuy rằng ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, nhưng sẽ dễ có phán đoán sai lầm. Tựa như người khác đều nói Hoàng Thượng vô tình, nhưng cùng người quen biết lâu như vậy, ta cảm thấy nghe người khác đồn chưa chắc đã có thể tin.”

“Cho nên nàng cũng từng cho rằng, Trẫm là bạo quân giết người không chớp mắt?”

“Trước kia xác thực từng có loại ý nghĩ này, nhưng hiện tại đã không có.”

Hấn không chút nào để ý cười cười, đưa tay cầm một sợi tóc dài của nàng lên thưởng thức.

“Bạo quân cũng được, minh quân cũng thế, chỉ cần có thể đem thiên hạ này thống trị không thẹn với lòng, đối với Trẫm mà nói, như vậy đủ rồi.”

Nàng im lặng không nói, lặng lẽ ngồi ở bên người hấn, mặc hấn hết vò lại nắm tóc của nàng, nàng luôn cảm thấy Ngao Trinh ngày hôm nay cùng trước đây có chút không giống nhau.

Đại khái là đổi một thân long bào, làm hấn so với bình thường càng có vẻ có vị con người.

Hấn tự lẩm bầm

“Trẫm biết dân chúng đối với Trẫm có đánh giá như thế nào, bọn họ đều nói Trẫm ba tuổi khác mẫu, mười hai tuổi chính tay đâm Tứ Hoàng huynh, mười bốn tuổi đem Thái Tử kéo xuống đài, mười sáu tuổi lại đoạt được long vị của Tiên Hoàng, quá đáng nhất, chính là tru giết toàn bộ hậu cung.”

Hấn hừ cười một tiếng, còn nói:

“Hoàng Đế như vậy, có thể nào không bị người khác cho là bạo quân giết người không chớp mắt?”

“Hoàng Thượng...”

Nghe lời hấn nói thật cô đơn, nàng đột nhiên thấy không đành lòng.

Tuy nói việc này làm người ta khiếp sợ, nhưng là từ xưa đến nay, con đường đến ngôi vị Hoàng Đế, đều là chứa vô số thi thể.

Vô luận Ngao Trinh trước kia từng dùng thủ đoạn gì để cướp lấy ngai vàng Đế Vương, cũng không thể bởi vậy mà không kể đến công lao hấn vì Đại

Thịnh mang đến đủ loại phúc trạch.

Tiếp xúc ánh mắt mang theo đau lòng của nàng, không biết tại sao, hắn nói ra lời đáy lòng.

“Mẫu phi Trầm là nữ nhân số khổ, bởi vì mạo mĩ, liền bị làm lễ vật đưa cho phụ hoàng, lại bởi vì là dị tộc nhân, cho nên ở trong hậu cung Đại Thịnh phải chịu xa lánh”.

“Từ sau khi bà sinh ra Tấn đệ, cảm xúc liền càng ngày càng suy sụp, Trầm còn nhớ rõ bà trước khi chết từng nói qua một câu, ‘Tuy nói mỗi người đều muốn sống sót, nhưng tại đây bên trong hậu cung to như vậy, tử vong so với còn sống càng thêm khoái hoạt’ bà cuối cùng lựa chọn dùng một ly rượu độc, kết thúc mạng sống của chính mình.”

Tần Oản Khanh trong lòng run lên, nàng vạn vạn không nghĩ tới mẹ ruột Ngao Trinh lại là tự sát mà chết.

“Tứ Hoàng Tử Ngao Dục hơn Trầm sáu tuổi, thuở nhỏ kiêu ngạo trong nganh, ý vào thân mẫu là Quý Phi được sủng ái, chẳng những khi dễ nhỏ yếu còn giết oan nhân mạng, Thái Phó đầu tiên của Trầm, do một trò đùa của hắn mà mất mạng”

Nói tới đây, Ngao Trinh lạnh lùng hừ một tiếng.

“Buồn cười là, hắn hao tổn tâm cơ tưởng đùa bốn người khác lại hại chính mình, Trầm còn nhớ rõ là hắn mạnh mẽ cướp thanh trùy thủ trong tay Trầm, lại ngoài ý muốn cắm vào ngực hắn, mất mạng tại chỗ.”

“Thái Tử Ngao Tề, yếu đuối vô năng, chẳng qua thân mẫu hắn là Hoàng Hậu, cữu cữu lại là Hộ quốc Đại Tướng quân tay cầm binh quyền, bối cảnh như vậy, nhất định hắn sẽ trở thành Hoàng Đế. Nhưng là người tính không bằng trời tính, bộ tộc của Hoàng Hậu cực lực đoạt quyền, khiến cho phụ hoàng cảnh giác cùng thế lực trong triều phản đối, mới gặp họa diệt môn, Ngao Tề cũng bởi vậy mà gặp vạ lây.”

Nghe đến đó, Tần Oản Khanh đã kinh ngạc nói không ra lời.

“Thú vị nhất chính là phụ hoàng Trầm.”

Ngao Trinh cũng học nàng, cởi giày, đem hai chân ngâm bên trong hồ nước, còn có ý vô tình nhẹ nhàng ở trong nước đùa giỡn cặp chân của nàng.

Nàng giận dữ, nhẹ nhàng trừng hắn, hai chân dưới đáy hồ cũng dùng sức đạp hắn vài cái.

“Khắp thiên hạ mọi người biết, người giết phụ thân của mình.”

“Như vậy còn nàng? Nàng cũng cho rằng Trầm sát hại phụ hoàng của mình?”

Hai chân bị đá trở về, lại không biết xấu hổ đi qua, gắt gao quát quát lấy đôi chân non mềm kia.

Tần Oản Khanh đầu không lại hắn, chỉ có thể bắt đắc dĩ tùy ý hắn không kiêng nể gì bắt nạt mình. Ngao Trinh nhìn miệng nàng hơi hơi trề ra, cảm thấy vô cùng đáng yêu nên cười khê.

“Việc của Hoàng gia, dân chúng chúng ta có tư cách gì mà bình phán?”

Nàng miệng nói như vậy, đáy lòng cũng đã ần ần đoán ra tin đồn dãi dề không phải là chân thật.

Ngao Trinh cũng không thừa nước đục thả câu, cảm thấy mỹ mãn dùng chân ở đáy nước nhẹ nhàng cọ trên đôi chân tinh tế mềm mịn của nàng.

“Phụ hoàng đã sớm đổi vị trí Hoàng Đế này chán ghét vô cùng, sau khi Thái Tử theo bộ tộc Hoàng Hậu bị giết bỏ mình, người liền nổi lên ý niệm thoái vị trong đầu.”

“Nhưng là nhóm lão thần trong triều cũng không chịu đáp ứng, thậm chí còn lấy cái chết tiến giá quý thẳng ở ngoài ngo môn, phụ hoàng không còn cách nào khác, cuối cùng liền nghĩ ra kế kim thiên thoát xác⁰²⁴, nhưng đáng giận là, hắn càng muốn Trầm cùng hắn diễn màn kịch này.”

Tần Oản Khanh kinh ngạc mở lớn miệng.

“Tiên Hoàng sẽ không phải vì muốn thoát khỏi ngôi vị Hoàng Đế, cố ý muốn người đoạt vị chứ?”

Ngao Trinh gật gật đầu.

“Không chỉ như thế, hắn sợ ngày sau chúng thần không chịu phục tùng Trầm, liền cố ý đem Trầm đáp nện thành hình tượng bạo quân giết người không chớp mắt. Các tin đồn khác mẫu thí huynh, kỳ thật đều là hắn phái người truyền ra, muốn làm cho các đại thần biết, đương nhiệm Thiên Tử, vì ngôi vị Hoàng Đế, là một người chuyện gì đều làm được lãnh khốc bạo quân.”

“Ta nghĩ, nhóm phi tử bị tru giết, chắc cũng có điều gì kỳ quái đi...”

Ngao Trinh nghe lời của nàng nói neho lại hai mắt, nguyên bản biểu tình thả lỏng, trong phút chốc hiện lên một chút hung ác nham hiểm.

“Hoàng Hậu cùng bốn vị Quý Phi cầm đầu các nữ nhân hậu cung, vì tranh quyền đoạt thế, không tiếc dùng thủ đoạn hạ lưu. Ở Đại Thịnh ta, cổ thuật luôn luôn bị liệt vào cấm kỵ, nhưng các nàng lại vì ích lợi bản thân, một lần lại một lần khiêu chiến tính nhẫn nại của Trẫm...”

Dừng một chút, hần hừ nhẹ một tiếng.

“Hoàng Hậu cùng bốn vị Quý Phi xác thực bị Trẫm đương trường ban chết, bắt quá các phi tử gặp vạ lây, Trẫm an bài các nàng cải danh đổi họ, thả ra ngoài cung.”

Giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm thấy Ngao Trinh thực có thể nói là một Hoàng Đế xui xẻo nhất nàng biết, nghiêm túc mà nói, trừ bỏ việc hậu cung, hần rõ ràng cái gì cũng chưa làm, lại phải gánh vác người ngoài đối hần vô tình lên án, trong lòng thương tiếc đối với hần, không khỏi nhiều thêm vài phần.

“Những lời này Trẫm chưa bao giờ kể với bất kỳ ai, Oản Khanh, hôm nay nàng là nữ tử đầu tiên có thể làm cho Trẫm không hề cố kỵ thân lộ tiếng lòng.”

Nàng hạ ánh mắt, muốn trốn tránh ánh mắt đầy lửa nóng kia, nhưng tầm mắt hần lại gắt gao đuổi theo nàng, làm cho nàng không chỗ có thể trốn.

“Không cần lại né tránh Trẫm...”

Kiểm chế không được nội tâm cuồng nhiệt, Ngao Trinh một tay ôm nàng vào lòng, không đợi nàng có ý đồ giẫy dụa, hần đã giống như một con dã thú hung hăng đoạt lấy cánh môi hần chờ mong đã lâu.

Tần Oản Khanh trong lòng giật mình, thử né tránh, nhưng Ngao Trinh lại như hồ báo đói khát hồi lâu, thật vất vả tìm được con mồi vừa ý, như thế nào lại dễ dàng buông nàng ra.

Nàng cảm thấy ảo não, răng nanh dùng sức cắn, không khách khí cắn đầu lưỡi hần.

Vốn tưởng rằng bị đau hần sẽ an phận xuống, không nghĩ tới Ngao Trinh sau khi bị cắn, lại càng thêm làm càn mứt hôn nàng.

Bị hôn đến tâm thần đại loạn nàng không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể hung tợn trừng hần.

Nhưng đối phương căn bản không chút nào để ý, còn hồi nàng một ánh mắt trêu tức, bàn tay to xoa phía sau lưng của nàng, càng thêm dùng sức đem nàng ôm sát vào trong lòng, đoạt lấy cánh môi non mềm của nàng.

Tần Oản Khanh bó tay hết cách, chỉ có thể tức đến nổ phổi mặc hần hôn môi đến đủ.

Chờ đến lúc hần chậm rãi buông nàng ra, nàng đã muốn bị tên hỗn đản này hôn đến cả người như nhũn ra, hai gò má phồng hồng, tim cũng bùm bùm nhảy không ngừng.

Thấy nàng hai gò má phồng đỏ kiêu diễm, Ngao Trinh nhin không được nắm đầu vai của nàng, ở bên tai nàng thấp giọng.

“Oản Khanh, Trẫm không tin, ở đáy lòng nàng, thật sự không có Trẫm.”

Tuy rằng rất muốn phủ nhận hần tự phụ, nhưng nàng không có cách nào phủ nhận nội tâm chính mình.

Khẽ cắn cánh môi đỏ mọng, mặt trên phảng phất còn có hơi thở của hần.

“Xét theo góc độ một nam nhân mà nói, huynh thông minh bình tĩnh, có đảm lược có quyết đoán, nên ôn nhu có ôn nhu, cần khí phách có khí phách, toàn thân đều bao phủ khí chất mê người, cho dù Oản Khanh phủ nhận như thế nào, kết quả đúng là vẫn bị mị lực Hoàng Thượng khuynh đảo.”

Thấy hần này mở ra, muốn mở miệng, nàng vội vàng nâng nhẹ tay khẽ che trụ môi hần.

“Nhưng là đừng quên, huynh là Hoàng Đế, chúa tể vạn dân, chỉ huy thiên hạ, huynh có quốc gia muốn thống trị, huynh có bách quan muốn khống chế, huynh có vô số phi tử mỗi ngày trông mong chờ đợi huynh nhìn đến.”

“Oản Khanh...”

Hần lên tiếng thoát khỏi bàn tay của nàng.

Đôi môi lại bị nàng che lại.

“Tình yêu là cái thực huyền diệu, nam nữ lâm vào trong tình yêu, trong mắt không dung được một cát bụi nhỏ bé. Chính cái gọi là ngoài người mình yêu thương trong mắt sẽ không có ai khác, cả đời này chỉ dành cho một người.”

Nàng thống khổ cười.

“Thiên hạ này nam tử có quyền thế nhất chính là Đế Vương nắm trong tay muôn dân, mà không đáng dựa vào nhất, cũng đồng dạng là huynh vạn dân chúa tể này...”

Ngao Trinh ánh mắt khép hờ, đã ần ần có chút tức giận.

Tần Oản Khanh lại tiếp tục nói:

“Hậu cung, vĩnh viễn cũng không phải là nơi ta muốn bước vào, nếu Hoàng Thượng còn thương tiếc Oản Khanh, thì sau này, huynh là quân, ta là thần, ta vĩnh viễn không vi phạm”

===== ta là thánh chuyển cảnh =====

Từ sau ngày ấy, Tần Oản Khanh cùng Ngao Trinh chính thức triển khai một hồi trò chơi mèo vờn chuột.

Liền ngay cả mỗi năm ngày một lần lên triều, nàng cũng không giống trước kia nói năng thoải mái, ngay thẳng như vậy.

Sau đó không lâu, Cảnh Trung Lương kết hợp sở học cùng Tần Oản Khanh viết đề nghị, trong khoảng thời gian ngắn, liền huấn luyện ra một đội quân vô cùng cường hãn.

Sau một hồi quân sự thao luyện, văn võ bá quan đối với binh lực Đại Thịnh nay đều vỗ tay ăn mừng.

Ngay cả Ngao Trinh theo đuổi Tần Oản Khanh tâm lao lực quá độ, sau khi nhìn quá thao luyện nhện không được tâm sinh cảm giác vui sướng.

“Đại Thịnh ta có thể ở trong thời gian ngắn huấn luyện ra quân đội cường đại như thế, đây đều là công lao Cảnh Tướng quân cùng Oản Khanh.”

Trên đại điện, ánh mắt Ngao Trinh nhìn chăm chăm thân ảnh bạch y nữ tử dưới kia, nội tâm vừa yêu thích, lại thật tình khâm phục trí tuệ của nàng, mang đến cho Đại Thịnh rất nhiều rung động.

“Oản Khanh, tự ngươi bước vào triều đình, liền tiếp lập hạ công lao cho Đại Thịnh ta, Trẫm thật phần vui mừng, ngươi muốn được ban thưởng cái gì, Trẫm sẽ đem hết khả năng thỏa mãn ngươi.”

Chỉ thấy Tần Oản Khanh chấp tay tiến lên, thi lễ.

“Nếu Hoàng Thượng nhất định phải ban thưởng cho ta, chối từ nhiều lần lại có vẻ Oản Khanh đối trá.”

Không để ý tới người bên ngoài dòm ngó, nàng biểu tình trấn định nhìn người trên điện.

“Từ khi vào triều tới nay, Oản Khanh thủy chung ở tại bên trong Hoàng cung, nhưng ở lâu trong cung không hợp lẽ, nếu Hoàng Thượng nhất định phải luận công ban thưởng, không bằng liền thưởng Oản Khanh một tòa nhà, cho Oản Khanh ra cung tự lập môn hộ đi.”

Ở lại trong cung cũng không phải biện pháp.

Ngao Trinh đối với nàng truy đuổi càng ngày càng cuồng nhiệt, không vì nguyên nhân nàng kháng cự mà dừng bước.

Chính cái gọi là liệt nữ sợ triều lang025, sớm hay muộn nàng sẽ buông bỏ kiên trì của chính mình, hướng chi lòng của nàng, từ lúc nào đã không hay không biết bị luân hãm trong hãm.

Vì tránh cho tình huống càng ngày càng hồng, biện pháp tốt nhất chính là nàng nhanh chóng chuyển ra Hoàng cung, cùng hãm bảo trì khoảng cách.

“Ngươi muốn rời khỏi Hoàng cung?”

Ngao Trinh âm điệu khê tăng, đáy lòng đã đoán ra ý định của nàng.

Tuy nói thân là đại thần trong triều, có một tòa tư trạch hoàn toàn là đương nhiên, nhưng nghe nàng không chút do dự đòi phải rời khỏi Hoàng cung, tâm hãm vẫn bị đá kích không nhỏ.

“Oản Khanh, nàng liền nóng lòng thoát khỏi Trẫm như vậy, cùng Trẫm bảo trì khoảng cách sao?”

Hãm không tiếng động hỏi.

Đã được phong làm Hộ quốc Đại Tướng quân Cảnh Trung Lương nhìn Hoàng Thượng vẻ mặt không nghĩ ban cho, hãm luôn luôn ngay thẳng chất phác nhện không được mở miệng nói thẳng.

“Hoàng Thượng, Tần cô nương vì Đại Thịnh ta có công lao, muốn một tòa nhà là hợp tình hợp lý. Hướng hồ thân là thần tử, Tần cô nương sống lâu ở trong cung, nói ra cũng nhục mặt Đại Thịnh ta, thần cảm thấy, Hoàng Thượng hãm nên ban cho Tần cô nương một tòa nhà lấy làm chỗ cư trú.”

Cảnh Trung Lương chính là đơn thuần tưởng giúp Tần Oản Khanh tranh chút phúc lợi, nào biết đương kim thiên tử căn bản không phải luyến tiếc tòa nhà, mà là từ trong lòng luyến tiếc nàng rời khỏi người hãm.

Nghe hãm nói như vậy, Ngao Trinh trên mặt không khỏi lộ ra vài phần tức giận.

‘Cánh Trung Lương chết tiệt, gốc đầu gốc nào, hấn lúc trước như thế nào lại đề bạt cho tên gốc này đi lên?’

Thừa tướng Trần Hữu Đạo qua lại đánh giá Hoàng Đế cùng Tần Oản Khanh một cái, mặt ngoài bất động thanh sắc, đáy lòng cảm thán hai người này đang ngời trọi ta chạy.

Đúng là người trẻ tuổi a, một khi đụng chuyện tình yêu, luôn khó tránh khỏi sẽ trở nên có tính trẻ con.

Những đại thần khác đối với cảm tình Tần Oản Khanh cùng Ngao Trinh khó có thể hiểu, cũng hiểu được Tần Oản Khanh đề nghị cũng không sai, cũng đều góp lời, xác thực nên thưởng tòa nhà cho nàng.

Ngao Trinh tức đến nổi phổi, có khổ nói không nên lời, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn những kẻ một lòng muốn tách rời nữ nhân kia khỏi mình.

“Chuyện này Trẫm sẽ cẩn thận suy nghĩ, hôm nay nghị sự tới đây, bãi triều!”

Ngao Trinh nổi giận dưng dưng trở lại tẩm cung, có thứ gì có thể quăng tất cả đều quăng hết.

Trong cung tỳ nữ thái giám hầu hạ lần đầu thấy hấn giận dữ như vậy, một đám sợ tới mức thất kinh, quỳ trên mặt đất không ngừng hô Hoàng Thượng bớt giận.

Bớt giận? Muốn hấn như thế nào bớt giận?

Thân là Hoàng Đế, hấn từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên từ nội tâm yêu thích một nữ tử, vì nữ tử này, hấn có thể vứt bỏ kiêu ngạo, vứt bỏ tôn nghiêm, thậm chí vì nàng, hấn có thể buông tha cho toàn bộ hậu cung, chỉ độc sủng một mình nàng.

Nhưng là nàng thì sao?

Coi tấm chân tình của hấn như cặn bã, đem tình yêu của hấn dẫm nát dưới lòng bàn chân, bảo hấn có thể nào không tức không giận.

Hấn là Hoàng Đế, ngoắc ngoắc ngón tay, có thể dễ như trở bàn tay có được nữ tử khắp thiên hạ.

Nhưng trời cao vì sao cố tình muốn cho hấn gặp gỡ Tần Oản Khanh?

Tiểu Ngưu Tử thấy Hoàng Thượng tức giận đến không nhẹ, biết hấn cầu yêu bất thành nội tâm buồn khổ, liền trong lúc hấn quăng phá đồ đạc, thật cẩn thận tiến lên khuyên giải an ủi.

“Nô tài cảm thấy Tần cô nương không phải là thật tình muốn tách rời khỏi Hoàng Thượng, không bằng nô tài đi Nguyệt Ương Cung khuyên nhủ, cố gắng chờ nàng nghĩ thông suốt, thì nói không chừng sẽ bỏ đi ý tưởng rời cung.”

Hung tợn liếc Tiểu Ngưu Tử một cái, Ngao Trinh đặt mộng ngồi vào ghế tử đàn.

“Trẫm quý là Thiên Tử một nước, nhưng lại hèn mọn đến muốn ngời một tên nô tài đi vì Trẫm vẫy đuôi cầu xin thương xót?!”

Nghĩ đến chuyện mấy ngày nay, Tần Oản Khanh cả ngày cùng hấn chơi trốn tìm, trong lòng hấn liền càng tức.

Không để ý tới Tiểu Ngưu Tử bị sợ hãi, hấn hung hăng vỗ bàn, lớn tiếng nói:

“Trước đó không lâu trong cung không phải nạp rất nhiều phi tử sao? Đi đem danh sách các nàng trình lên cho Trẫm, Trẫm cũng không tin, Trẫm còn tìm không được nữ nhân để yêu!”

Tiểu Ngưu Tử gạt mình, biết Hoàng Thượng thật sự tức giận, tuy rằng còn muốn khuyên giải an ủi một phen, nhưng Hoàng Thượng đang nổi nóng, khẳng định nói cái gì cũng nghe không lọt tai.

Lại nói, Hoàng Thượng thật là đã lâu cũng chưa lâm hạnh qua nữ tử hậu cung.

Tuy rằng từ nội tâm hấn cũng cảm thấy trên đời này chỉ có Tần Oản Khanh xứng ngồi trên ngôi vị Hoàng Hậu, nhưng nếu Tần cô nương chỉ không ở nơi này, miễn làm cho lộn lạo chữa thành lộn què.

Đề Hoàng Thượng lâm hạnh vài vị phi tử, mà các nàng nếu tranh được một ít phúc khí hoài cốt nhục của Hoàng Thượng, có lẽ Hoàng Thượng sẽ không giống hiện tại buồn bực như vậy, cả ngày nghĩ đến Tần cô nương.

Nghĩ như vậy, hấn khấn cấp đem danh sách các cung phi tử cấp trình lên.

Vốn là lời nói lúc tức giận, cũng không nghĩ đến Tiểu Ngưu Tử thật đúng là đem danh sách đưa lên, lập tức bị Ngao Trinh tức giận trừng mắt nhìn hấn.

Nhưng nghĩ lại, nếu lựa chọn buông tha cho, hấn khẳng định sẽ ở đây trước mặt tiểu nô tài mất mặt, mang theo vài phần nể ý, hấn không chút để ý lật xem danh sách.

Cũng không quan đối phương là đẹp hay xấu, hấn tùy tay chọn một cái liền quăng cho Tiểu Ngưu Tử.

“Chính là nàng, đi xuống thông truyền đi.”

Đến chàng vạng, Ngao Trinh chân trước đi ra Triều Minh cung, Tần Oản Khanh lại tới sau đó mang theo một phần kế hoạch cải tạo nông nghiệp vừa mới viết xong tới điện thánh.

Tuy rằng nàng cố ý chuyển ra Hoàng cung, nhưng chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, nàng vẫn hiểu được.

Chuyện tình cảm, nàng không thể cùng Ngao Trinh có quan hệ gì nhiều.

Nhưng chuyện quốc sự, nàng vẫn là tận tâm hết sức vì tương lai Đại Thịnh.

“Hoàng Thượng tối nay khỏi giả tới Vinh Phúc cung lâm hạnh Đường mỹ nhân, sợ là nhất thời nửa khắc sẽ không trở về, Tần cô nương nếu không có chuyện quan trọng, vẫn là chờ Hoàng Thượng hồi cung sau lại trao đổi đi.”

Tiểu thái giám phụ trách quét tước Triều Minh cung trả lời.

Tần Oản Khanh trong lòng chấn động, Vinh Phúc cung Đường mỹ nhân tên là Đường Bích Nhi, lúc trước là cùng với nàng bị Ân Thái Cực đưa tới tuyển tú, mà lúc trước Ngao Trinh chọn các phi tử từ mỹ nhân, Đường Bích Nhi chính là một trong số đó.

Tuy rằng Hoàng Đế lâm hạnh phi tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa⁰²⁶, mà khi nàng chính tai nghe thấy, lòng của nàng vẫn là nhất thời hung hăng đau một chút, ghen tị, phẫn nộ, ủy khuất, khổ sở, cảm xúc liên tiếp như núi lửa bùng nổ nảy lên trong lòng.

‘Ngao Trinh, người rõ ràng nói qua trên đời này, người chỉ yêu một mình ta.

Ngao Trinh, người rõ ràng nói qua, thế gian lại không nữ tử nào có thể vào được mắt của người, tiến vào tâm của người, nhưng người vì sao sau khi nói những lời này, còn có thể lại lưng đeo cảm tình đối với ta đi lâm hạnh nữ nhân khác?’

Cái người gọi là thật tình, cái gọi là tình yêu, chẳng lẽ lại nông cạn như thế?’

Tần Oản Khanh đầu đã muốn bị chuyện hấn lâm hạnh khác nữ nhân làm đầu óc rối loạn, không rành tự hỏi chuyện khác, chỉ cảm thấy từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bị phản bội đau đớn như vậy.

Nói cái gì không động tâm, hóa ra chỉ là nguy trang, đúng là không chịu nổi một kích.

Không, không đúng! Nàng không nên có cảm xúc như vậy.

Là nàng bướng bỉnh đóng cửa trái tim mình, buộc Ngao Trinh rời xa cuộc sống của nàng, nàng không có tư cách oán, cũng không có tư cách giận.

Hắn đi tìm người khác không phải kết quả tốt nhất sao?

Nghĩ đến đây, nàng nở nụ cười tự giễu, nhìn lên bầu trời đêm, đúng là từng tầng từng tầng mù mịt.

Tiếng sấm nặng nề vang lên, mưa phùng từ trên trời giáng xuống.

Nàng ngơ ngác đứng ở dưới bầu trời tối đen đêm, tùy ý mưa vô tình làm ướt nhẹp quần áo.

Tiểu thái giám quét tước thấy tình trạng như vậy, không khỏi một trận lo lắng, hỏi:

“Tần cô nương, người muốn tiến đến tránh mưa hay không?”

Nàng lắc đầu, ánh mắt phiêu hướng xa xa, không biết đứng bao lâu, thẳng đến quần áo ướt đẫm, mới tỉnh thần hoảng hốt trả lời:

“Không, không cần, nếu Hoàng Thượng tối nay bận rộn, ta liền không nên quấy rầy.”

Nói xong, nàng chậm rãi xoay người, lê bước chân nặng nề, hướng xa xa đi đến.

Tiểu thái giám nhìn thân ảnh nàng rời đi, chỉ cảm thấy bóng dáng cao gầy càng thêm gầy, tràn ngập nồng đậm ý cô đơn.

022: hồng ở đây có nghĩa là đỏ, nếu các bạn đọc truyện edit nhiều thì sẽ biết màu hồng trong truyện trên thực tế là màu đỏ ^.^

023: đây là bốn câu thơ của bài ‘ Âm hồ thượng sơ tình hậu vũ ‘ – ‘ sau mưa, cảnh hồ lúc mới tạnh ‘

Thủy quang liễm điểm tình phương hảo,

Son sắc không mờng vũ diệp kỳ.

Dục bả Tây hồ tỳ Tây Tử,

Đạm trang nùng mặt tổng tương nghi.

Dịch:

Dưới nắng long lanh màu nước biếc

Sắc núi mông lung, mưa lạ trông

Tây Hồ đâu khác nàng Tây Tử,

Không phấn, không son vẫn tuyệt vời.

024: ve sầu thoát xác, kể 21 trong 36 kể

025: nữ cương trực sợ nam dây dưa.

026: chuyện đương nhiên

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bị ăn sạch

Nữ tử trước mắt, hình như gọi là Đường Bích Nhi, năm nay mười tám tuổi, phụ thân Đường Nho là nhị phẩm đương triều, bổ nhiệm Hình bộ Thị lang, khi Ân Thái Cực còn trong triều, hai người giao tình rất sâu.

Nhưng từ khi Ân Thái Cực bị một trận đánh cuộc nho nhỏ mà bị ép rời kinh, địa vị Đường Nho ở trong triều liền trở nên ái muội không rõ.

Bị Đường Nho ảnh hưởng, Đường Bích Nhi được tuyển nhập hậu cung cũng không thể như ý nguyện được phong làm Quý Phi, mà chỉ chiếm được một danh hào mỹ nhân.

Bất quá đối với việc này, Ngao Trinh từ đáy lòng không thêm để ý.

Vô luận là Hoàng Hậu, phi tử, mỹ nhân, cung nữ, những nữ nhân nào trừ bỏ diện mạo bất đồng, ở trong lòng hán cũng chưa có cái gì khác biệt.

Như Trần Chiêu Dung lúc trước bị hán ban chết mà nói, hai người được cho là thanh mai trúc mã, mà hán mười sáu tuổi đăng cơ làm Đế, nàng cũng thế bằng phu quý, đi lên vị trí quốc gia chi mẫu.

Đáng tiếc Trần Chiêu Dung bất an cho hiện trạng, liệu mình lợi dụng địa vị Hoàng Hậu của mình thay nhà thân mẫu mưu phúc lợi.

Ngay cả bốn vị Quý Phi kia cũng đồng dạng vì làm cho chính mình có thể đứng vững ở hậu cung, một lần lại một lần khiêu chiến quyền uy của hán.

Đối với những việc nhỏ các nàng làm, Ngao Trinh nhìn thấy, cũng không so đo, hán không phải là người vô tình, tuy rằng đối với các nàng không có tình yêu, nhưng nếu gả cho hán làm phi tử, hán đối với các nàng còn có một phần trách nhiệm.

Nhưng nếu tham lam vô chừng mực, kết quả chính là chơi với lửa có ngày chết cháy.

Trần Hoàng Hậu cùng bốn vị Quý Phi trong lúc đấu trí đấu pháp, vì muốn đạt thắng lợi, lại đem cổ thuật đặt đến trên người hán!

Nếu không phải hán mệnh lớn, rất có khả năng mệnh tang tại trong tay các nữ nhân này.

Từ sau sự kiện hạ cô, hán càng thêm chán ghét nữ nhân thích tranh quyền đoạt lợi, cho nên đối với Đường Bích Nhi này bị nhét vào cung nhân, thủy chung không khơi dậy nổi chút hưng trí nào của hán.

Huống chi, hán bên người đã có Tần Oản Khanh hấp dẫn toàn bộ tâm tư, tự nhiên xem nhẹ nữ nhân trong hậu cung.

Nếu không phải những ngày gần đây hán vì Tần Oản Khanh muốn ra khỏi Hoàng cung mà tức giận, chỉ sợ hậu cung vẫn bị coi như hoa lệ bài trí mà thôi.

Hán nhìn về phía nữ tử trước mắt, Đường Bích Nhi thật là tiểu mỹ nhân ngàn người có một, nhưng so thế nào cũng thấy không bằng Tần Oản Khanh, vẫn là kém cỏi nhiều lắm.

“Đây là hạnh hoa từ chính tay nô tì tự ủ, hương vị thuần hậu hương ngát, Hoàng Thượng ném thử, xem có hợp khẩu vị của người không?”

Đường Bích Nhi nũng nịu rót rượu, trong giọng nói rõ ràng có ý lấy lòng.

Tâm tình hiện tại của nàng, chỉ có thể dùng từ khiếp sợ cùng vui sướng để hình dung.

Phải biết rằng từ khi nàng vào cung tới nay, đây chính là lần đầu Tiên Hoàng Thượng bước vào Vĩnh Phúc cung.

Tuy rằng nàng cùng các nữ tử khác vào cung đồng dạng chưa từng được Hoàng Thượng sủng hạnh, nhưng cùng những người đó so sánh, nàng không cam lòng.

Vốn nghĩ đến dựa vào giao tình của Ân Thái Cực cùng phụ thân, sau khi tiến cung nàng khẳng định sẽ hơn hẳn mọi người.

Không nghĩ tới một ả Tần Oản Khanh liền quấy rầy kế hoạch của nàng.

Mỗi ngày một mình một phòng cảm giác thật không dễ chịu, nhưng thân là nữ nhân của Hoàng Đế, đây là sự thật không thể tránh khỏi.

Nay sự tình có chuyển biến, Hoàng Thượng hôm nay lại đột nhiên giá lâm Vĩnh Phúc cung, nàng tự nhiên muốn đem các kiểu kỹ năng ra hết, nếu vận khí tốt hoài long thai, tin tưởng tương lai không lâu, ngôi vị Hoàng Hậu khẳng định sẽ thuộc về nàng.

Ngao Trinh nhìn đầy bàn thức ăn tinh mỹ, không khỏi nhớ tới lần đầu tiên cùng Tần Oản Khanh dùng bữa.

Nàng cẩn thận dứt cuộn thức ăn cho hắn, trong lòng đầy quan tâm răn dạy hắn hậu quả ăn cơm không đúng bữa, còn có mắt nàng mang ý cười giúp hắn lau tương dính trên miệng, trong mắt chớp động nhu tình mật ý.

Hắn vì nhớ lại mà trở nên nhu hòa, Đường Bích Nhi lại nghĩ làm nhu tình trên mặt hắn là vì nàng mà lộ ra, không khỏi có vẻ mặt mừng rỡ như điên, càng thêm ra sức lấy lòng, cầu được Hoàng Đế nhìn đến.

“Hoàng Thượng, người lại ném thử canh bí đao này, hương vị thực mới mẻ.”

Ngao Trinh đột nhiên hoàn hồn, trước mặt không phải gương mặt tràn đầy trong trí óc của hắn, mắt mát nồng đậm tràn đầy trong lòng, nhưng lập tức giận lên.

Hắn thăm mắng chính mình không tiền đồ, Tần Oản Khanh chết tiệt kia đã nói rõ ràng không cần hắn, hắn lại còn giống ngốc từ mỗi ngày mỗi đêm đều tưởng niệm nàng.

Ý nghĩ này, càng khơi dậy tức giận của hắn.

Dựa vào cái gì mà hắn muốn nữ nhân vô tình kia? Thiên hạ nữ nhân đâu chỉ trăm ngàn, Tần Oản Khanh không thương Trầm, Trầm vẫn như cũ có người thương.

Nghĩ đến đây, hắn liền chủ động há miệng, ý bảo Đường Bích Nhi dứt hẳn uống canh bí đao kia.

Nàng thấy thế tâm vui sướng, lấy lòng tiến lên hầu hạ.

“Hừm, canh này không tệ, Vân Nhi tự làm sao?”

Đường Bích Nhi ngẩn ra, khó hiểu nhìn hắn, sắc mặt ửng đỏ.

“Hoàng Thượng, Vân Nhi là ai?”

Ngao Trinh nhú mày.

“Người không phải gọi là Đường Vân Nhi?”

“Nô tì... Tên là Đường Bích Nhi.”

Rất đau lòng, Hoàng Thượng lại ngay cả tên của nàng cũng nhớ lầm.

Hắn không hề áy náy, gật gật đầu.

“Dù sao cũng không khác lắm.”

Vô luận Vân Nhi hay là Bích Nhi, cũng không dễ nghe như Oản Khanh của hắn.

Gặp quý, hắn như thế nào lại nghĩ đến nữ nhân đáng chết kia?

Trong lòng đang có chút buồn bực, Đường Bích Nhi thừa dịp vươn tay vụng trộm ôm hắn, hắn theo bản năng đẩy ra, tránh đi đụng chạm của nàng, nhưng lập tức cảm thấy hành vi như vậy không ổn, liền cười như không cười nhìn biểu tình xấu hổ của nàng.

“Thời gian cũng không còn sớm, hầu hạ Trẫm đi ngủ.”

Nếu không thể khống chế chính mình không nghĩ đến nữ nhân không chịu để ý mình kia, vậy dùng thân thể phóng túng chính mình đi.

Đường Bích Nhi vội vàng mỉm cười gật đầu, thật cẩn thận lôi kéo tay Ngao Trinh đi vào bên trong phòng ngủ, dường như không thể chờ đợi được nữa cởi quần áo bản thân, hy vọng có thể đoạt được ưu ái của Hoàng Thượng.

Nhưng mỗi kiện xiêm y của nàng rơi xuống, sắc mặt Ngao Trinh lại trầm trọng một phần.

Nữ tử cam tâm tình nguyện bị hãm giữ lấy, vì sao không phải Oản Khanh? Vì sao?!

Đến khi đối phương trần như nhộng nằm trên giường, ánh mắt quyến rũ nhìn mình, Ngao Trinh mới hoàn hồn, đột nhiên có loại cảm giác, nếu đêm nay hãm thật sự giữ lấy Đường Bích Nhi, thì là phản bội Oản Khanh, mà hãm cùng Oản Khanh sẽ hoàn toàn biến thành người lạ.

“Hoàng Thượng...”

Đường Bích Nhi đợi một lúc lâu lại phát hiện Ngao Trinh chính là nhìn chằm chằm vào mình, nhin không được có chút nóng vội.

Hắn huy phát ống tay áo, không kiên nhẫn chờ dài.

“Trẫm đột nhiên nhớ tới còn có tấu chương trọng yếu chưa xem, ngời ngủ trước đi, đêm nay không cần hầu hạ.”

Hắn không thể phản bội Oản Khanh.

Phân phó Tiểu Ngưu Tử đang canh giữ ngoài cửa bãi giá hồi cung, không để ý tới vẻ mặt Đường Bích Nhi thất vọng, hắn khẩn cấp xoay người rời đi.

Biến hóa này làm cho Tiểu Ngưu Tử thực cảm ngoài ý muốn, bất quá hắn cẩn thận nhất suy nghĩ.

‘Xong rồi, xem ra chủ tử hắn vẫn không bỏ xuống được tình yêu ngập tràn đối với Tần cô nương.’

Ngao Trinh đáy lòng thực ảo não.

‘Không nghĩ tới chính mình quý như Thiên Tử, lại vì một nữ nhân để ý đến loại tình trạng này, nhưng đối phương lại không chút nào cảm kích.’

Lúc này bên ngoài đã đổ mưa to, âm âm vang lên tiếng sấm, giống tâm tình hắn giờ phút này, tràn đầy vô tận chua xót đen tối.

Đêm đó, hắn không hồi Triều Minh cung, mà là thẳng đến ngự thư phòng xem tấu chương.

Mưa to suốt một đêm, hắn cũng phê tấu chương suốt một đêm.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì không có thượng triều, hắn không cần vào triều sớm, liền đứng dậy trở lại Triều Minh cung chuẩn bị ngủ một lát.

Vừa bước vào cửa cung, một tiểu thái giám liền nghênh diện quỳ xuống, hai tay còn dâng một bản tấu chương cho hắn.

“Đây là tấu chương Tần cô nương đưa tới cho Hoàng Thượng xem qua.”

“Oản Khanh đưa tới?”

Hắn vội vàng tiếp nhận, thuận tay lật xem vài tờ, phát hiện bên trong viết kế hoạch thay đổi nông nghiệp bước đầu mà không lâu trước đây nàng nói qua trên triều.

Nông nghiệp Đại Thịnh cũng không tính thập phần phát đạt, đặc biệt ở phương diện kỹ thuật, Tần Oản Khanh trong tấu chương cẩn thận nhắc tới một ít vấn đề về thủy lợi, phương pháp tưới tiêu đồng ruộng cụ thể.

Kế hoạch như vậy một khi thi hành, nông nghiệp Đại Thịnh sẽ đột nhiên tăng mạnh.

“Ừm, quả nhiên là đề nghị không tệ.”

Hắn như thấy được miếng ngon, lập tức đột nhiên nghĩ tới cái gì.

“Tấu chương này là Oản Khanh đưa tới khi nào?”

“Hỏi Hoàng Thượng, Tần cô nương là tối hôm qua đem tấu chương truyền đạt.”

“Tối hôm qua?”

Hắn sắc mặt lạnh lùng.

“Ngươi vì sao hiện tại mới đem tấu chương đến cho Trẫm?”

Tiểu thái giám sợ hãi ngẩng đầu.

“Hoàng Thượng tối hôm qua không phải đi Vĩnh Phúc cung lâm hạnh Đường mỹ nhân sao? Nô tài không dám quấy rầy nhã hứng của Hoàng Thượng, liền nói Tàn cô nương chờ sau khi người hồi cung, thì sẽ đem tấu chương trình lên.”

“Ngươi là nói, Oản Khanh biết Trẫm đêm qua đi Vĩnh Phúc cung?”

Hắn tăng cao âm điệu.

Tiểu thái giám bị Hoàng Đế thỉnh linh tức giận làm hoảng sợ, run như cây sậy gật gật đầu.

“Đúng vậy, đêm qua trời còn mưa, Tàn cô nương tại cửa Triều Minh cung đứng một lúc lâu, đến khi toàn thân đều ướt đầm mới rời đi.”

Nghe đến đó, Ngao Trinh tất nhiên là giận sôi gan, tung chân đá tiểu thái giám trước mắt một cước, nổi giận gầm lên một tiếng.

“Là ai cho nô tài này tùy tiện lăm miệng nói lung tung?!”

Tương tượng cảnh Oản Khanh một mình cô linh đứng ở trong mưa ướt đầm, ngực hắn liền ức chế không được đau đớn.

Tệ hơn là, một khi nàng hiểu lầm hắn ngày hôm qua cùng nữ tử khác lưu vết nho, từ nay về sau, nàng thật sự sẽ đóng chặt tâm môn, không bao giờ vì hắn rộng mở nữa.

Tức đến thở hổn hển, Ngao Trinh âm lãnh trừng mắt tiểu thái giám bị hắn dọa choáng váng, tức giận nói:

“Tiểu Ngưu Tử, còn không đem tên nô tài này lăm miệng này ra ngoài và miệng cho Trẫm.”

Tức chết hắn!

Ngao Trinh ngày thường đối nô tài tỷ nữ tuy rằng nghiêm khắc, nhưng chỉ cần đối phương không phạm đại sai, trên cơ bản hắn là sẽ không dùng bạo lực đối đãi, hôm nay hắn thật sự là bị tức đến điên rồi, tiểu thái giám đáng thương kia căn bản không biết mình phạm sai lầm gì, đã bị Tiểu Ngưu Tử kéo lên chuẩn bị đem ra ngoài cửa.

Khoanh tay mà đứng Ngao Trinh đang nghe phía sau thanh âm tiểu thái giám mang theo mức nờ cầu xin tha thứ, nhin không được quay đầu đối Tiểu Ngưu Tử phát phát tay.

“Quên đi, chuyện cũng đã xảy ra, cho dù đánh chết nô tài không có mắt này, cũng không thay đổi được sự thật.”

Hắn thở dài một tiếng.

“Huống hồ... nàng nếu biết ta tùy ý phạt người khác, nhất định sẽ càng thêm không vui.”

Lúc này Ngao Trinh mới hiểu hết tư vị chua cay ngọt đắng của tình yêu.

Cho dù Ngao Trinh từ đáy lòng không cho Tàn Oản Khanh chuyển ra Hoàng cung, nhưng cũng tìm không ra lý do lưu lại, nên sáng sớm, hắn vẫn ở trước mặt văn võ bá quan, hạ chỉ đem một tòa nhà thưởng cho nàng.

Ở trong mắt quần thần, ban cho như vậy là đương nhiên.

Nhưng đối Tàn Oản Khanh mà nói, lại ý nghĩa nàng cùng Ngao Trinh từ nay về sau trở về quan hệ quân thần đơn thuần.

Đây là kết quả nàng vẫn chờ đợi, nhưng đến khi trở thành sự thật, đáy lòng vẫn là ần ần nổi lên một trận nùng đậm chua xót cùng mất mát.

Bất quá Ngao Trinh đối đãi nàng không tệ, chẳng những thưởng tòa nhà, còn thưởng quần gia cùng mấy chục gia nô giúp nàng quản xuyên phủ đệ.

Mà Kim Châu, Ngân Bảo bởi vì vẫn phụ trách hầu hạ nàng, lần này nàng chuyển ra Hoàng cung, hai tiểu nha đầu này tự nhiên cũng cho nàng.

Bởi vì tư nhân vật phẩm của nàng cũng không nhiều lắm, chỉ lấy vài bọc nhỏ y phục là có thể đi.

Nhưng khi các nàng nhập nhà mới, lại phát hiện tòa nhà này cùng Hoàng cung gần gũi vô cùng, chỉ cần ra cửa cung, đi vài bước, liền đến Tàn phủ, cùng Hoàng cung chỉ cách có bức tường, khoảng cách rất gần, làm cho Tàn Oản Khanh không biết nói gì mà chống đỡ.

Chuyện chuyển nhà làm cho mọi người bận suốt cả ngày, thu thập thu thập, quét tước quét tước, nhưng cũng không phải Tàn Oản Khanh làm lụng vất vả, nào nha đầu phụ trách giặt quần áo, nào nha đầu phụ trách nấu cơm, quần gia đều đã an bài ngay ngắn có trật tự.

Quần gia tên là Li Phú Tường, năm nay đã năm mươi hai tuổi, dáng người mập mạp, giữa ánh mắt lại nhìn ra khôn khéo già dặn.

Bởi vì hắn là Ngao Trinh trực tiếp cấp cho nàng, Tần Oản Khanh đối vị này quân gia tự nhiên là tin ba phần, phòng bảy phần. Dù sao từ xưa đến nay, phàm Đế Vương phái nô bộc đến nhà thần tử, tám chín phần đều gian tế.

Tuy rằng nàng biết Ngao Trinh sẽ không hại nàng, nhưng có một số việc nên cẩn thận, cẩn thận đề phòng.

Dùng xong bữa tối, nàng mỗi một trở lại phòng ngủ mới chuẩn bị nghỉ ngơi.

Phòng ngủ này so với Nguyệt Ương Cung thoải mái hơn nhiều, trên giường đệm chăn mềm mại sạch sẽ, tản ra một cỗ hương thơm tự nhiên.

Nhưng Tần Oản Khanh nằm trên giường lại không có cách nào an tâm đi vào giấc ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại, ánh mắt mơ hồ phiếm u tia sáng màu lam sẫm bên của Ngao Trinh lại xuất hiện trong óc nàng, bỏ đi không được.

Nàng buồn bực dùng chăn đắp kín đầu, nhưng trong bóng đêm, phảng phất có thể nhìn thấy hắn u oán ủy khuất nhìn mình.

Ngủ không được Tần Oản Khanh một phen xóc chấn lên, tức giận ngồi dậy vò đầu bứt tóc.

Người nên u oán nên ủy khuất là nàng mới đúng!

Hắn hậu cung có nhiều phi tử xinh đẹp như vậy, tựa như hoa trong cung chờ hắn ngắt lấy, mà hắn tối hôm qua còn chọn bài tử hậu cung, đi làm hạnh cái gì Đường mỹ nhân, vậy còn nàng thì sao?

Rõ ràng thích hắn, lại sợ hãi một khi cảm tình hãm quá sâu, tương lai sẽ không thể tự kềm chế.

Nam nhân thế kỷ 21, có lẽ còn bị pháp luật quản chế, làm bọn họ không thể không tuân thủ chế độ một vợ một chồng, cùng một người yêu nhau, hoặc không yêu vẫn sống đến già.

Ở nơi này, thời đại coi nam nhân như trời, cho dù nàng xinh đẹp, thông minh, lại được hắn ưu ái cùng sủng ái, vẫn không thể bảo đảm nàng là duy nhất của hắn trong kiếp này.

Đến khi nàng hồng nhan già đi, thanh xuân không còn, hắn còn có thể giống hiện tại như vậy cả ngày truy đuổi nàng, trong lòng trong mắt đều là nàng sao?

Nghĩ đến đây, Tần Oản Khanh không khỏi giận dữ.

Hừ! Nàng còn chưa già đi, thanh xuân chưa mất, Ngao Trinh kia đáng giận cũng đã phản bội nàng.

Không, không đúng! Ngao Trinh không tính phản bội nàng.

Bởi vì từ đầu tới đuôi, nàng căn bản chưa cho hắn hứa hẹn gì, không có hứa hẹn, sao gọi là phản bội?

Này liên tiếp là thị thị phi phi, nghĩ đến nàng cơ hồ đầu đầu mãnh liệt, cũng không biết trần trọc bao lâu, cuối cùng thật sự là một cực kỳ, trong lúc đang mơ mơ màng màng chìm vào mộng đẹp khi, bên tai tựa hồ truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, làm tâm nàng bắt đầu nhảy loạn.

‘Hay là trong nhà này có quý?’

Nàng luôn luôn theo thuyết vô thần giả, không tin trên đời có quý.

‘Chẳng lẽ có tặc?’

Nghe thấy tiếng bước chân người nọ đi tới bên giường, Tần Oản Khanh nhẹn không được tức giận.

Gặp quý! Ở dưới chân Thiên Tử, lại dám vượt cửa vào phòng, xem nàng không đem tiểu tặc chết tiết này ngay tử hình tại chỗ, nàng liền mang họ hắn!

Chờ người nọ đến gần, nàng đột nhiên đứng dậy, thân thủ muốn khắp trụ cổ họng đối phương.

Nhưng cánh tay của nàng mới đi một nửa đường, lại bị đối phương nhanh chóng bắt lấy, phản thủ, cả người bị rơi vào một cái ôm ấm áp.

Nàng cảm thấy cả kinh, vừa định lên tiếng kêu to, đối phương đã nhanh chân hơn “Xuyt” lên một tiếng.

“Oản Khanh, là Trẫm!”

“Hoàng Thượng?!”

Kinh hoảng biến thành kinh hãi, trái tim bởi vì nghe được thanh âm làm nàng cảm quen thuộc lại rung động của Ngao Trinh, thỉnh thoảng mãnh liệt đập không ngừng.

“Trẫm ở trên giường lăn qua lộn lại thủy chung không ngủ được, cuối cùng rút ra một kết luận, thì ra là Trẫm nhớ nàng.”

Trong bóng đêm, nàng tuy rằng nhìn không thấy vẻ mặt hắn, lại nghe hắn lên tiếng vội vàng, cảm giác được hắn đối chính mình thật cuồng nhiệt.

Nếu nói không cảm động là giả.

Nhưng cảm động qua đi, Tần Oản Khanh lập tức rời ôm ấp của hắn, hướng giường lui lui, nương ánh trăng bên ngoài chiếu vào, nàng rốt cục mơ hồ thấy mặt Ngao Trinh.

Cho dù là ở trong bóng đêm, nàng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, đang nhìn thẳng vào mình.

“Huynh... đã trở thế này, đến trong phủ ta làm cái gì?”

“Nàng nhân tâm tuyệt tình rồi Hoàng cung, Trẫm chịu khổ bị vứt bỏ, cho nên muốn đến đòi bồi thường.”

Hắn ngữ khí rất là đáng thương.

Lời nói này suýt nữa làm nàng tức chết.

“Ta vứt bỏ người?”

Ngao Trinh thành thực gật đầu.

“Nàng buộc Trẫm thương tòng nhà cho nàng, không phải là nhân tâm vứt bỏ Trẫm?”

Nàng lườm hắn một cái, đáy lòng nhện không được mắng to, trên đời này còn có Hoàng Đế vô sỉ hơn so với hắn không?

“Thân là thần tử có công đối với Đại Thịnh, ta hướng Hoàng Thượng muốn một tòng nhà, có cái gì là không đúng?”

“Đừng nói một tòng nhà, chính là mười tòng trăm tòng Trẫm cũng có thể cho nàng, nhưng nàng luôn khẩn cấp muốn chạy trốn Trẫm, điều này làm cho Trẫm thực thương tâm.”

Nói xong, hắn hướng sát vào giường vài phần.

“Mọi người đều nói một ngày không thấy như cách ba thu, lúc trước Trẫm chỉ cảm thấy lời nói này rất khoa trương, nhưng sau khi lâm triều nàng chuyển khỏi Hoàng cung, Trẫm liền rõ ràng cảm nhận được hàm nghĩa những lời này. Oản Khanh...”

Bàn tay to vuốt ve hai má của nàng.

“Trẫm thật sự rất nhớ nàng, nhớ nàng đến đêm không thể ngủ.”

Nàng không khách khí chụp lấy tay hắn, mang theo vị chua cả giận nói:

“Hoàng Thượng nói cũng thật dễ nghe, nếu đêm không ngủ được, có thể đi hậu cung tìm vui a, dù sao trong cung nhiều mỹ nhân xinh đẹp như vậy, khẳng định có thể giải quyết vấn đề mất ngủ của Hoàng Thượng.”

Trong bóng đêm, nàng phảng phất nhìn thấy hai mắt u lam của Ngao Trinh ảm ảm mang theo vài phần ý cười.

Nhìn hắn cười, nàng lại giận không thể nhịn nổi, hận không thể xé nát vẻ đắc ý trên gương mặt của hắn, khi hắn quay đầu nhìn nàng.

“Oản Khanh sẽ không vì Trẫm đêm hôm qua lâm hạnh Đường mỹ nhân mà ghen chứ?”

“Lâm hạnh” hai chữ vừa xuất khẩu, ghen tuông của nàng mọc lan tràn, lập tức cũng không quan hai người là quan hệ quân thần, nâng chân lên, một cước đạp qua.

Ngao Trinh tựa hồ đoán chắc nàng sẽ giận tím mặt, xoay thân một cái, ngược lại một phen cầm cái chân trắng nõn kia.

“Ừm, chẳng những bộ dạng nàng đẹp như tiên tử, mà ngay cả chân cũng bóng loáng như ngọc.”

Hắn yêu thích không buông tay nắm cổ chân nàng, mỉm cười nhắc nhở.

“Tội hành thích vua kết cục thực là nghiêm trọng.”

“Hừ! Hoàng Thượng sao không nói, người nửa đêm xông vào phòng ngủ thần tử, có phải không hợp lễ không?”

Cố gắng muốn rút chân về, lại bị hắn nắm chặt mà không thể động đậy, nàng tức giận tròn tròn mắt.

“Nhanh chút buông, bằng không ta liền kêu người, Hoàng Thượng không nghĩ anh danh một đời của người sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?”

Về mặt Ngao Trinh không quan tâm, như trước thương thức chân ngọc của nàng.

“Người trong thiên hạ đều nói Trầm là một bạo quân giết người không chớp mắt, làm gì có anh danh một đời?”

“Ngươi... ngươi hồn đàn!”

Nàng tức giận đến nói không nên lời.

“Ủm, tội hành thích vua đã thực đáng sợ, lại còn dám đối Trầm ăn nói ngông cuồng, nàng phải bị tội gì?”

“Ngươi giết ta đi!”

Tức chết nàng mà.

“Trầm không nỡ a. Bất quá tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát, liền phạt nàng... cả đời cả kiếp bồi bên người Trầm, vĩnh viễn cũng không cho rời khỏi.”

Nói xong, hất một phen đề bà vai của nàng, đem nàng đặt ở dưới thân chính mình.

Tần Oản Khanh cả kinh, ý đồ phản kháng, hai tay lại bị hất cố định trên đỉnh đầu, miệng của nàng lập tức bị hất hôn.

Nàng nghĩ đến Ngao Trinh hôm qua mới sùng hạnh qua Đường mỹ nhân, hôm nay lại chạy đến trong phòng mình làm loại sự tình này, cảm thấy nhất thời thập phần ủy khuất lại phần hận, tức giận đến nước mắt đều nhanh chảy ra.

Nhận thấy được khóe mắt nàng có hơi hơi ẩm ướt, Ngao Trinh tận đáy lòng thở dài, không tha gắt gao nắm tay nàng, đem môi tiến đến bên tai của nàng

“Ngươi đứa ngọc này, ghen liền ghen, sao phải mạnh miệng không thừa nhận?”

“Ai ghen tị? Hậu cung là của ngươi, những nữ nhân kia cũng là của ngươi, ngươi sùng hạnh ai, tất cả đều là tự do của ngươi.”

“Trầm không có!”

Hắn nói cái gì? Là nàng nghe lầm đi?

“Đêm qua Trầm xác thực chọn trúng bài tử của Đường mỹ nhân, đi tắm cung của nàng, nhưng Trầm không làm việc gì với nàng ấy.”

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, có chút sững sờ.

“Trong đầu Trầm nghĩ đến nàng, đáy lòng nhớ thương nàng, cả người đều đã bị nàng bắt làm tù binh, làm sao còn nhân hạ thoải mái đi trêu chọc nữ nhân khác?”

Tần Oản Khanh cảm xúc đang phần nộ ghen tị, lại lập tức bởi vì hắn giải thích mà bình tĩnh lại.

“Oản Khanh, đừng trốn tránh Trầm, cho Trầm hảo hảo thân mật một chút được không?”

Hắn hỏi thật sự đáng thương, còn mang theo vài phần ủy khuất, nàng vừa nghe liền mềm lòng, tuy rằng không gật đầu đáp ứng, nhưng khi miệng hắn tới gần, cũng không cố ý phản kháng.

Có thể hôn hôn, hắn liền được vui đời tiên.

“Oản Khanh, cho Trầm hảo hảo ôm một cái, Trầm sẽ không đòi hỏi quá nhiều...”

Lại là cái loại biểu tình đáng thương này, nàng biết rõ lại dung túng thì hắn khẳng định sẽ càng thêm kiêu ngạo. Hắn sẽ muốn làm gì thì làm.

“Oản Khanh, Trầm vì nàng cảm dục lâu như vậy, trả giá nhiều như vậy, nàng không phải cũng nên cho Trầm một ít đáp lễ sao?”

Chờ đến khi nàng thấy tình thế không ổn, đã không còn kịp rồi, quần áo của nàng sớm bị hắn cởi bỏ hết, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra ý cười xấu xa tà tứ cuồng mị.

“Trầm cũng không cầu nhiều lắm, nàng đem chính mình trở thành lễ vật đưa cho Trầm đi.”

===== ta là bé chuyển cảnh =====

Liệt nữ sợ triền lang, lời này quả nhiên không giả.

Tần Oản Khanh bị ăn sạch sẽ, còn bị ép buộc đến cả người không còn chút khí lực nào, Ngao Trinh tựa như một con mèo ăn vụng thành công, vô cùng thân thiết ôm nàng, cười đến vẻ mặt thỏa mãn.

Tuy rằng bị hấn ăn làm cho nàng vô cùng tức giận, nhưng quá trình nàng lại không cách nào phủ nhận nàng dị thường hưởng thụ.

Hơn nữa Ngao Trinh không phải loại nam nhân chiếm tiện nghi xong liền xoay người ngủ say, sau khi xong việc hấn thân mật ôm nàng, một câu lại một câu kể ra tường niệm cùng yêu thích của hấn đối với nàng, cho dù trong lòng còn có chút tức hấn ăn nàng sạch sẽ, cũng không tránh được trầm luân vào bầu không khí phảng phất ôn nhu cùng yêu đương vụng trộm đầy kích thích.

Lúc này, bên ngoài sắc trời đã tờ mờ sáng, ngoài phòng ngủ cũng truyền đến tiếng bước chân hạ nhân bắt đầu làm việc.

Tần Oản Khanh vốn còn tựa vào trong lòng hấn buồn ngủ, cảm thấy cả kinh, vội vàng đem hấn đẩy ra.

“Trời sắp sáng, chàng đi nhanh đi.”

Ngao Trinh cũng biết hấn ở tại chỗ này, một khi bị phát hiện, khẳng định sẽ không tốt, nhưng nhịn lâu như vậy, cuối cùng giải nhân trong ngực, hấn như thể nào bỏ được nói đi là đi.

“Oản Khanh, nàng thật vô tình, Trẫm còn chưa ôm đủ đâu.”

Nàng hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái.

“Ngươi muốn cho ta bị mọi người chê cười sao?”

“Trẫm sao làm vậy được.”

“Nếu luyến tiếc, vậy sao ngươi còn không đi?”

Hấn vẽ mặt ai oán đứng dậy, chậm rãi mặc quần áo, cố tình muốn kéo dài thời gian, Tần Oản Khanh đứng dậy, tự mình động thủ giúp hấn mặc chỉnh tề.

Ngao Trinh mừng rỡ hai mắt tỏa sáng.

“Oản Khanh thật sự là biết săn sóc, lại còn giúp Trẫm mặc quần áo.”

Lười cùng hấn đầu vô mồm, nếu nàng đợi đến trời sáng một chút, hấn khẳng định sẽ bị người khác phát hiện, đến lúc đó có thể gặp phiền toái.

Nhưng Ngao Trinh cũng không hoảng hốt, lâm nguy không loạn, vừa hưởng thụ sự hầu hạ của nàng, vừa không quên sờ sờ tay nhỏ bé của nàng, thân ái khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Cuối cùng sau khi giúp hấn ăn mặc chỉnh tề, nàng khẩn cấp muốn đuổi hấn đi.

“Nửa canh giờ tới sẽ lâm triều, ngươi còn không mau hồi cung, nếu như bị người khác phát hiện Hoàng Thượng đêm không về cung, trong cung chắc chắn sẽ náo loạn.”

“Không sao, Tiểu Ngưu Tử sẽ giúp Trẫm an bài hết thảy.”

“Ngươi đi hay là không đi?”

Thấy hấn lại không đi, nàng nổi giận.

Ngao Trinh biết nếu tiếp tục ở lại, Oản Khanh nhà hấn khẳng định sẽ phát hỏa, nhưng hấn nhịn không được chạy lại một tay ôm nàng vào trong lòng, đối với phần môi kiều diễm ướt át kia hung hăng hôn.

Đến khi nàng suýt nữa ngã quỵ trong ngực, hấn mới lưu luyến không rời buông nàng ra, tiến đến bên tai nàng, nhỏ giọng nói:

“Trẫm đêm nay lại đến.”

“Ta sẽ cho Lí quản gia tăng mạnh thủ vệ!”

“Thật sự là vô tình...”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm Kim Châu cùng Ngân Bảo.

“Tần cô nương, người thức dậy rồi sao?”

Mặt nàng trắng bệch, bản năng nghĩ xem nên dấu hấn vào đâu. Nếu cho các nàng ấy biết chuyện phát sinh đêm qua, thì nguy rồi.

Ngao Trinh vô cùng thông dong đi đến giá sách sát tường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bình hoa bằng ngọc trên ngăn tủ, chỉ thấy ngón tay hấn dùng chút lực, mặt giá sách lại chậm rãi chuyển dời, hiện ra một cánh cửa nhỏ.

Tần Oản Khanh hoảng sợ, chỉ thấy Ngao Trinh cười hi hi hướng cánh cửa kia đi đến, nàng nhất thời có dự cảm xấu.

Hắn xoay người giải thích.

“Mặt đạo này thông đến tâm điện của Trẫm, đêm qua sợ từ nơi này đi ra sẽ dọa đến nàng, bắt quá đêm nay, Oản Khanh, nhớ rõ tắm rửa sạch sẽ, nằm ở trên giường ngoan ngoãn chờ Trẫm a.”

Nói xong, không để ý tới kinh ngạc của nàng, trở lại rồi đi.

Một lát sau, giả sách lại lần nữa đóng lại, toàn bộ phòng chỉ còn lại một mình Tần Oản Khanh.

Ngoài cửa Kim Châu, Ngân Bảo đẩy cửa tiến vào.

“Tần cô nương, người làm sao vậy a?”

Nàng vẫn kinh ngạc chưa hồi hồn, đặt móng ngồi vào trên giường, cuối cùng, nàng nhìn không được chỉ vào giá sách chửi ầm lên.

“Ngao Trinh, ngươi là tên hôn quân sắc phôi!”

Hai tiểu nha đầu bị tiếng hô của nàng làm sợ tới mức trốn mất há hốc mồm.

025: nữ cường trực sợ nam dây dưa.

026: chuyện đương nhiên

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Xuất cung

Tại triều đường, văn võ bá quan khó thấy được Hoàng Thượng luôn luôn uy nghiêm ngoan lệ, hôm nay sau khi vào triều, trên mặt tuấn tú thủy chung vẫn duy trì nụ cười mê chết người không đền mạng.

Ngay cả khi có đại thần không cẩn thận nói sai, Ngao Trinh cũng không giống lúc trước không lưu tình chút nào mở miệng răn dạy.

Mà khả nghi nhất là, ánh mắt dị thường ôn nhu của hắn thủy chung nhìn vào một người.

Người đó không phải ai khác, chính là người giống như thiên tiên Tần Oản Khanh.

Bởi vì hôm nay là đại triều, Tần Oản Khanh phải tham dự.

Bắt quả vào triều thật đúng là bị dày vò, bởi vì tâm mắt Ngao Trinh quá mức nóng rực, hại nàng thấp thỏm bất an, chỉ có thể ở thời điểm không cẩn thận tiếp xúc đến ánh mắt hắn, hung hăng liếc hắn một cái.

Bị giận trừng Ngao Trinh lại cảm thấy cả người sáng khoái, tâm tình tốt đến cực điểm.

(Ụt: Trinh ca thích ngược:v ~)

Thừa tướng Trần Hữu Đạo phủ phủ chòm râu, tuy rằng cảm thấy Hoàng Thượng hôm nay biểu hiện thật sự là không bình thường, nhưng ông vẫn tần trách hồi báo một ít chuyện đáng chú ý.

Từ sau khi Tần Oản Khanh đề nghị thực thi chế độ khoa cử, rất nhiều thanh niên lâu thông thi thư đều muốn vì quốc gia tận tâm lực, nhiều người báo danh tham gia như cá vượt sông, sau khi triều đình trải qua tầng tầng xét duyệt, quyết định lưu dụng một ít nhân tài.

Nhưng trong Kinh Thành có vị thanh niên tên là Bạch Dục, hắn đầy bụng kinh luân, trí tuệ hơn người, đáng tiếc người này cự tuyệt tham gia khoa khảo, lại đối khoa cử cố chấp khinh thường.

Sau khi Trần Hữu Đạo biết được việc này, cố ý đi gặp Bạch Dục.

Cùng hắn luận bàn một phen, ông phát hiện Bạch Dục quả nhiên là một nhân tài, ở phương diện trị quốc lại có thiên phú làm người ta khó có thể tưởng tượng.

Tự đáy lòng ông hy vọng đối phương tham gia khoa cử, nhưng Bạch Dục lại nói chính mình không muốn vào triều làm quan.

Sau lại trải qua hồi thẩm, mới biết được hần thuở nhỏ gia cảnh nghèo khó, lại chịu khổ bị kẻ quyền quý khi dễ, cho nên từ đáy lòng khinh bỉ quý tộc.

Theo hần nhận thấy, triều đình lần này muốn làm cái gì khoa cử, căn bản chính là làm bộ làm dáng, kết quả là, chân chính có thể vào hướng làm quan hơn nữa được trọng dụng, vẫn như cũ là đệ tử quan gia xuất thân quý tộc gia thế hiển hách.

Biết được nội tình, Trần Hữu Đạo nghĩ muốn mượn sức Bạch Dục vào triều, liền tại triều đường thượng tấu bẩm báo chuyện này với Hoàng Thượng.

“Không nghĩ tới trên đời lại có kẻ không hề muốn làm quan, thật là thú vị!”

Nghe xong Thừa tướng giảng thuật, Ngao Trinh nhu nhu cảm, lên tiếng nói.

Chính là có thâm ý khác nhìn Tần Oản Khanh liếc mắt một cái, lại bị nàng hung hăng trừng mắt nhìn trở về, tâm tình hần tốt, chậm rãi nở nụ cười.

Nhưng Tần Oản Khanh đối Bạch Dục có vẻ thực cảm thấy hứng thú.

Quốc gia này bây giờ đúng là thời khắc cần dùng người, nàng cũng hy vọng có thể mời chào một ít người có kiến thức trợ Đại Thịnh càng cường thịnh. Huống chi lão Thừa tướng luôn luôn là đại thần nàng tối kính trọng, tin tưởng ông đề cử tất là một nhân tài.

Nàng âm thầm suy nghĩ như thế nào làm cho người này mới vì triều đình dụng lực.

Sau khi hồi phủ, buổi trưa, trong phủ đang thu xếp ngọc thiện, trong cung liền phái người đưa tới một đồng hộp thức ăn nói là Hoàng Thượng ban cho.

Sau khi tiểu thái giám đem đồ ăn bưng lên bàn, Tần Oản Khanh nhìn há hốc mồm.

“Này đều là Hoàng Thượng cố ý phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị, tất cả đều là thức ăn tư âm bổ thân, Hoàng Thượng nói Tần cô nương gần đây làm lụng vô cùng vất vả, lo lắng người thân mình chịu không nổi...”

Tiểu thái giám càng nói, khuôn mặt của nàng càng hồng.

Thẳng đến khi tiểu thái giám xoay người rời đi, nàng nhịn không được ở trong lòng mắng to Ngao Trinh.

“Tên khốn này khẳng định là cố ý!”

Cái gì gần đây làm lụng vô cùng vất vả? Cái gì thân mình chịu không nổi? Hần rốt cuộc muốn làm sao?”

Lúc này, phía sau vang lên thanh âm, nàng quay người lại, chỉ thấy giá sách trước mặt của nàng buổi sáng mở ra, lại bị người mở ra.

Ngao Trinh một thân thường phục, cười hi hi tiêu sái lại đây.

“Oản Khanh, Trẫm phân phó đưa tới ngọc thiện này, nàng vừa lòng chứ?”

Nàng vội vàng nhìn ngoài cửa, thấy mọi nơi đều không có người, thở ra, thật cẩn thận đóng cửa lại, xoay người giận trừng hần.

“Hiện tại còn rõ như ban ngày, chàng muốn cho người trong phủ ta nói, ta cùng Hoàng Thượng có gian tình sao?”

“Oản Khanh không muốn Trẫm ở lúc rõ như ban ngày tùy tiện xuất hiện, chẳng lẽ là hy vọng Trẫm nửa đêm không người xuất hiện trên giường nàng?”

Tần Oản Khanh nghe xong lại giận không thể nhịn nổi.

Ai có thể nói cho nàng giết người như thế nào mới không tính là phạm pháp?!

Thấy nàng bên tai đỏ bừng, tâm tình Ngao Trinh tốt hơn nữa, tiêu sái đến trước bàn, đặt mâm ngồi xuống, tươi cười hướng nàng vẫy vẫy tay.

“Đừng trừng mắt nhìn nữa, mau tới đây bồi Trẫm ăn ngọc thiện, ăn xong rồi, Trẫm còn muốn mang nàng đi đến nơi rất tốt này.”

Nàng tâm không cam lòng không muốn tiêu sái đến bên người hần.

“Nơi nào tốt chứ?”

Hần trừng mắt nhìn nàng.

“Chẳng lẽ nàng không muốn gặp người lão Thừa tướng nhắc tới sao?”

Nhất thời, Tần Oản Khanh hai mắt sáng ngời, vui tươi hơn hờng vào bên người hần.

“Hoàng Thượng muốn cùng ta ra cung?”

“Ừm, biểu tình này của nàng thật sự là đáng yêu.”

Mặt nàng đỏ lên, giận dữ liếc hắt một cái, lại thừa dịp hắt cười đến đắc ý, ở dưới bàn hung hăng đá hắt một cước.

Thẳng đến khi thần sắc Ngao Trinh ra vẻ thổng khổ, nàng mới cảm thấy mỹ mãn cầm lấy đũa, bắt đầu hưởng dụng ngọc thiện phong phú.

Kinh Thành náo nhiệt phồn hoa, trên ngã tư đường người đến người đi, tiểu thương rao hàng chật ních hai bên ngã tư đường.

Tại đây trong đám người đang lui tới, có hai thân ảnh cực kì hấp dẫn ánh mắt người.

Một là huyền y nam tử dáng người cao ngất, tóc đen đội ngọc quan tốt nhất không tỳ vết, hai tròng mắt thâm thúy xanh như nước biển, ngũ quan tuấn mỹ dị thường, trên người còn có cỗ khí tức cao quý.

Một người khác là bạch y nam tử thấp hơn hắt một cái đầu, mặc ti y tốt nhất thêu công quý báu, vạt áo cùng ống tay áo có thêu hoa văn lịch sự tao nhã. Trên đầu dương chi ngọc trâm gài tóc ẩn hiện sáng rọi, tóc dài phía sau đón gió bay lên.

Bạch y nam tử kia tay cầm bạch ngọc cốt phiến đi theo bên người huyền y nam tử, khi thì nói giỡn, khi thì nhủu mảy, khi thì mang theo vài phần giận dữ nhìn chăm chăm đồng bạn tuấn mỹ bức người bên người, làm dân chúng bốn phía cảm thấy bọn họ không giống phạm nhân, tựa như trích tiên từ trên trời giáng trần, cả người tản ra quang hoa.

Một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi xem ngây ngốc, một người không cẩn thận, lại đụng thật mạnh vào gốc cây, rất chặt vật.

Mà tạo cho thành này nhất phương rối loạn không phải người khác, đúng là Ngao Trinh dùng xong ngọc thiện, cái trang ra cung, cùng với người chưa bao giờ lộ mặt trước dân chúng Đại Thịnh đế nhất nữ mưu sĩ — Tần Oản Khanh.

Tần Oản Khanh đối Kinh Thành rất ngạc nhiên, từ sau nàng vào triều làm quan, vẫn không có cơ hội xuất môn đi dạo nơi nơi, hôm nay khó được tùy Ngao Trinh cái trang vi hành, nàng đương nhiên muốn nắm cơ hội.

Để tránh cho quá nhiều người chú ý, hai người tận lực mặc giản dị, chỉ dẫn theo vài ảnh vệ âm thầm bảo hộ.

Chỉ là bề ngoài bọn họ quá mức xuất chúng, rốt cuộc vẫn khiến cho người bên ngoài ghé mắt.

Ngao Trinh đỡ hoàn hảo một ít, dù sao trên người hắt sơ phát ra uy nghiêm, làm cho tiểu dân chúng chùn bước.

Nhưng Tần Oản Khanh thì không giống.

Tuy nói mặc một thân nam trang, nhưng khuôn mặt nàng thật sự là đẹp đến mức khiến người ta nín thở, cho dù chưa trang điểm, vẫn làm cho cô nương nam tử trên đường nhìn thấy tâm hoảng ý loạn, mặt đỏ tim đập.

Ngao Trinh lại nổi giận.

“Sớm biết như thế, Trẫm trước nên che khuôn mặt hại nước hại dân của nàng lại, mới cho nàng ra ngoài.”

Oản Khanh của hắt chỉ cho một mình hắt thương thức, người khác liếc mắt một cái, cũng đã làm cho hắt ghen ghét dữ dội.

“Hoàng Thượng chính mình còn không phải lộ ra gương mặt trêu hoa ghẹo nguyệt hay sao, trêu chọc tiểu cô nương chung quanh.”

Hừ! Nàng vừa mới chính mắt nhìn thấy, vài nữ tử mười bảy, mười tám tuổi khi Ngao Trinh đi qua bên người, một bên đối hắt lộ vẻ thẹn thùng mỉm cười, một bên liếc nhìn hắt đưa tình.

Khi nào thì đại cô nương thời này cũng trở nên thoáng như thế?

Ngao Trinh lại bị bộ dáng ghen tuông của nàng chọc nở nụ cười, thừa dịp người bên ngoài không chú ý, cầm tay nàng, tiến đến bên tai nàng nhỏ giọng nói:

“Chỉ cần nàng đáp ứng vào cung làm Hoàng Hậu của Trẫm, Trẫm lập tức hạ chỉ giải tán hậu cung.”

Bị hắt ở trước công chúng trắng trợn bày tỏ tâm ý, bên tai nàng nhin không được nóng lên.

“Đừng náo loạn, người là Vua của một nước, loại việc này như thế nào có thể tùy tiện nói ra miệng?”

“Không có nói bậy, Trẫm là thật sự...”

Nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng đám người líu ríu nói chuyện, nàng không muốn lại tiếp tục đề tài này, kéo ống tay áo hắt nói:

“Nghe Thừa tướng nói, Bạch thư sinh kia bình thường ngay tại phụ cận này bày hàng, chúng ta tiến lên nhìn xem, bên kia náo nhiệt như vậy, có phải có liên quan đến vị Bạch công tử kia hay không.”

Ngao Trinh như thế nào lại không biết nàng là cố ý chuyển hoán đề tài. Tuy rằng rất muốn tiếp tục du thuyết nàng thay đổi ý tưởng không lấy hắt làm

phu, nhưng việc này không vội.

Hắn theo nàng đi qua, vừa thấy xác thực rất náo nhiệt, trong ba tầng ngoài ba tầng, đứng đầy dân chúng xem náo nhiệt.

Hai người tiến lên sau khi nghe ngóng, người bị vây ở bên trong, quả nhiên chính là Bạch Dục, người Thừa tướng tán thưởng.

Bởi vì hai người thoát nhìn thân phận cao quý, dân chúng nhìn không được đối bọn họ lễ nhượng ba phần, không lâu sau, hai người bọn họ liền đến trước mặt người kia.

Chỉ thấy nam tử ngồi ở sau bàn, ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, làn da trắng nõn dung mạo tuấn tú, chắc là thuở nhỏ lâu thông thi thư, trên người có cỗ khí chất nho nhã, nhưng ánh mắt lại không cho người ta cảm giác văn nhọc.

Trên bàn gỗ dài bày đầy tranh chữ sơn thủy.

Thừa tướng nói qua, Bạch Dục lấy bán tranh chữ để dưỡng gia sống tạm, theo tranh chữ này không khó nhìn ra tính cách người này. Chữ hắn cứng cáp hữu lực, giữa những hàng chữ lại ẩn ẩn lộ ra một cỗ khí phách tự phụ.

Mà chân chính hấp dẫn dân chúng nghi chân quan khán, là một đạo đề ngay bên cạnh.

Mặt trên viết vài chữ to: Mỗi ngày một đề.

Tần Oản Khanh tò mò hỏi thăm người qua đường mới biết được, Bạch Dục mỗi ngày ngồi ở chỗ này trừ bỏ bán chút tranh chữ, còn có thể ra một đạo đề cho người qua đường.

Người đáp được, có bạc thưởng, đáp không được, tự nhiên phải xuất ra bạc nhận thua.

Hắn có tình ra vấn đề xảo trá tai quái, nhìn đơn giản, nhưng muốn ra đáp án chính xác, lại thập phần gian nan.

Trong Kinh Thành nhiều nhất là văn nhân nhã sĩ, rất nhiều đại gia đệ tử không tin tà, mỗi ngày đều có người tiến đến khiêu chiến, đáng tiếc không ai có thể phá giải vấn đề hắn ra, thắng được hai mươi lượng.

Cứ thế mãi, trước tiểu quầy hàng của Bạch Dục, mỗi ngày đều có người vây đầy xem náo nhiệt, bất quá một chút ngày đó lại có vài người xui xẻo bởi thượng bạc còn mất mặt xấu hổ.

Sau khi nghe xong người bên ngoài giải thích, Tần Oản Khanh cùng Ngao Trình nhìn nhau liếc mắt một cái, nhìn kỹ trên giấy dùng bút lông công tinh tế chính viết xuống vấn đề.

Ai có thể nói ra chuyện khiến ta không tin, ta sẽ cho ngươi hai mươi lượng bạc; Tiếp theo, ta nói ra một việc, nếu ngươi không tin, như vậy ngươi sẽ cho ta hai mươi lượng bạc.

Có mấy người trẻ tuổi ăn mặc rất không đồng nhất, sau khi nhìn đề mục, dừng lược tiến lên, trong đó một người đáp:

“Nhà của ta có một cái bát, phi thường lớn, có thể chứa phân lượng thức ăn ăn suốt mười ngày.”

Chỉ thấy Bạch Dục khẽ nâng mí mắt, ghé đôi phương, hừ cười một tiếng.

“Việc này ta tin tưởng, bởi vì nhà ta cũng có một cái bát, chỉ cần đựng nước, có thể làm người ta chết đuối.”

Người nọ vừa nghe, nhất thời trừng mắt dựng thẳng mục.

“Nói hươu nói vượn, trên đời nào có cái chén lớn khiến người ta chết đuối?”

“Nói như vậy, ngươi không tin sao?”

“Ta đương nhiên không tin!”

Đối phương nói xong, biết chính mình thua, chỉ có thể phần nọ giao ra bạc, vẻ mặt không phục.

Một người khác cũng tiến lên nói.

“Ông khỏi nhà ta phi thường cao, cao đến nhìn không thấy đỉnh.”

Bạch Dục phe phẩy cây quạt lắc lắc, cười trả lời:

“Này ta tin tưởng, nhưng là ông khỏi nhà ngươi cũng không có cao bằng nhà của ta, ông khỏi nhà của ta a, nổi thẳng thiên đình, có một lần Hằng Nga tiên từ trên Nguyệt cung còn theo ông khỏi đi đến nhà của ta làm khách a.”

“Điều này sao có thể? Hằng Nga là thần tiên trên trời, sao lại đi đến nhà một bình dân bá tánh làm khách?”

Bạch Dục như trước phe phẩy cây quạt.

“Nói như vậy, người cũng không tin?”

Người nọ sắc mặt biến đen, mới phát hiện chính mình cũng thua, tức giận đem bạc ném ra trước mặt mọi người, tránh ở một bên sinh hờn dỗi.

Kế tiếp lại có bốn, năm người không phục, đều tiến lên khiêu chiến, nhưng đến cuối cùng, đều nhất nhất bị Bạch Dục giải quyết dễ dàng, dân chúng vây xem nhìn đều bị chặt chặt lấy làm kỳ.

Ngao Trinh xoa cằm nhìn vấn đề này, cảm thấy rất thú vị.

Thừa dịp người bên ngoài không chú ý, hần ló kéo ống tay áo Tần Oản Khanh, đưa mắt nhìn nàng, giống như đang hỏi:

“Oản Khanh, là nàng đến hay là Trầm đến?”

Tần Oản Khanh cười cười, trả Ngao Trinh ánh mắt, giống như nói:

“Tự nhiên là ta đến, người là Hoàng Thượng, việc nhỏ này có thể nào làm phiền Hoàng Thượng tự mình động thủ?”

Ngao Trinh nhìn nàng làm động tác nháy mắt nghịch ngợm thật sự thích thú, gật gật đầu, khoanh tay ngao nghể đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Nàng đi đến trước mặt Bạch Dục, đầu tiên là đối hần cười cười, trong tay cây quạt còn không quên tao nhã thiên thiên.

“Vấn đề này rất thú vị.”

Bạch Dục ngẩng đầu nhìn nàng, trong ánh mắt bất giác thiếu vài phần cuồng ngạo.

Tần Oản Khanh trên người có một loại mị lực thực kỳ diệu, kiếp trước nàng được người nhà sủng ái, vô luận là phụ mẫu hay là huynh tỉ, đều coi nàng là bảo bối dễ yêu thương.

Sau khi chuyển thế, bản tính, mị lực của nàng không thay đổi, hơn nữa dung mạo so với kiếp trước còn hấp dẫn hơn, hơn nữa nàng tài hoa hơn người, học phú ngũ xe, thuở nhỏ lại cùng phụ thân tập võ luyện kiếm, tản ra một cỗ tư thế oai hùng, tự nhiên lại làm người chú mục, thường thức yêu thích.

Hiện tại nàng tuy là một thân nam trang, nhưng cũng che dấu không được dung mạo xinh đẹp, Bạch Dục chỉ cảm thấy bạch y công tử trước mắt này tuần tú làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

“Xoạt” một tiếng, cây quạt Tần Oản Khanh vừa thu lại, cười chỉ hướng Bạch Dục, cất cao giọng nói:

“Người thiếu ta năm trăm lượng bạc, người tính sao?”

Mọi người vây xem hai bên đều là sững sờ, ngay cả Ngao Trinh thủy chung không mở miệng cũng giật mình sững sờ một hồi lâu, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, nét mặt anh tuấn tà tử, không khỏi nổi lên một tia cười hiểu ý.

Nếu Bạch Dục đáp tin, liền thiếu nàng năm trăm lượng bạc, nhưng nếu hần nói không tin, như vậy đề này hần liền thua.

Quả nhiên, Bạch Dục sững sờ, hơn nữa ngay không đáp lời, qua một hồi lâu, hần mới chậm rãi đứng dậy.

“Là ta thua.”

Hần cũng không có tức giận, mà ngoan ngoãn xuất ra hai mươi lượng bạc, cam tâm tình nguyện đi qua.

Người bên ngoài nhìn cả buổi mới hiểu được, nguyên lai bạch y công tử này lại giải đáp được vấn đề Bạch Dục ra.

Tần Oản Khanh dùng cây quạt đẩy bạc hần đưa qua trở về.

“Người hỏi một vấn đề, lễ thượng vãng lai⁰²⁷, ta cũng muốn hỏi người một vấn đề.”

Bạch Dục thực cảm thấy hứng thú.

“Không biết vị công tử này hỏi chuyện gì?”

“Người ăn qua trứng gà chưa?”

“Tự nhiên là ăn qua.”

“Gà là từ trứng mà ra, trứng do gà sinh mà có, ta hiện tại thỉnh giáo Bạch công tử, trên đời này rốt cuộc là gà có trước, hay là trứng có trước?”

Gà có trước hay trứng có trước, thật là không ai rõ, để ý còn loạn vấn đề, đừng nói Bạch Dục đáp không được, ngay cả Ngao Trinh cũng bị vấn đề này làm khó.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Bạch Dục sắc mặt khó coi hướng Tần Oản Khanh thăm thi lễ.

“Ta lại thua rồi, xin hỏi muốn ta trả giá gì?”

Tần Oản Khanh thông dong từ trong lòng lấy ra một khối quyền trượng giao cho hắn.

“Yêu cầu của ta cũng không hà khắc, ngày mai sau giữa trưa, cầm khối quyền trượng này tiến đến Thừa tướng phủ, tự nhiên sẽ có người nói cho ngươi, ngươi thua cái gì.”

Nói xong, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Bạch Dục, nàng xoay người, trong lúc mọi người sợ hãi than, chuyển hướng Ngao Trinh.

Hai người rất ấn ý nhìn nhau cười, xuyên qua đám người, rời khỏi nơi đây.

Tâm tình Ngao Trinh cùng Tần Oản Khanh tốt, dạo đến Kinh Thành tây giao ven hồ Phụng Hoàng.

Bởi vì nơi này cách ngã tư đường Kinh Thành phồn hoa có chút khoảng cách, người ở rất thưa thớt, chỉ có xa xa mấy chiếc thuyền hoa rong chơi giữa hồ, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng đàn du dương từ phòng nội thuyền đến.

Lúc này đã gần đến lúc hoàng hôn, ánh trời chiều lan tỏa khắp nơi, đem mặt hồ chiếu rọi giống như cái bàn thật to màu vàng chói mắt.

Dọc theo đường đi Ngao Trinh tuy rằng không có biểu hiện ra biểu tình rất hưng phấn, nhưng lòng tràn đầy mãn ý, đều là Oản Khanh của hắn trước mặt người khác vô cùng tự tin.

Chỉ cần nghĩ đến nàng vì hắn cố gắng, lòng liền đầy áp hạnh phúc, tràn ngập sung sướng cùng thoải mái nói không nên lời.

“Bạch Dục kia nhìn qua giống thư sinh tầm thường, nhưng là từ chữ cùng họa của hắn không khó để nhìn ra hắn là nam tử trí tuệ rộng lớn, tràn ngập khát vọng, một khi người như vậy vì triều đình sử dụng, là phúc khí của Đại Thịnh ta.”

Ngao Trinh lúc này mới hoàn hồn, nhìn Tần Oản Khanh đang mở to hai mắt nhìn mình.

Hắn lạnh nhạt cười, ngón tay vuốt vuốt sợi tóc trên trán bị gió thổi loạn của nàng.

“Chỉ tiếc người này tính tình rất thẳng, nếu thực vào trong triều đình, đạo làm quan hắn cũng phải học tốt nhất một thời gian.”

“Người phải trải qua suy sụp mới có thể chân chính trưởng thành, tôi luyện nhiều hơn, hắn khẳng định có thể trở thành trụ cột nước nhà.”

Ngao Trinh cũng không nói tiếp, chính là nhìn nàng không chuyển mắt đã lâu, mới nhú mi nói:

“Kỳ thật Trẫm cũng rất muốn biết, trên đời này rốt cuộc là gà có trước, hay là trứng có trước?”

“Vấn đề này a... đó nhưng là câu đố thiên cổ! Đừng nói Hoàng Thượng không biết, ngay cả ta kỳ thật cũng không biết.”

Nàng nghịch ngợm hướng hắn nháy mắt mấy cái.

“Dù sao chỉ cần đạt tới mục đích không phải tốt lắm sao, về phần là gà có trước hay trứng có trước, đối với xã tắc hưng thịnh của Đại Thịnh ta, không có nửa điểm liên quan.”

Nói xong, Tần Oản Khanh xoay người, hướng hồ nước xinh đẹp, dang tay ra, hít một hơi thật sâu.

“Mới đi ra ngoài non nửa ngày, mặt trời đã lặn thành hoàng hôn, nếu có thể vĩnh viễn giống như hôm nay như vậy tự do tự tại, đó mới chính thức là không uổng sống cuộc đời này...”

Ngao Trinh trong lòng chợt sợ hãi, hắn một phen ôm lấy thân thể nàng từ phía sau, gương mặt vùi vào vai của nàng.

“Đây mới là mong ước chân chính của nàng sao?”

Nàng không quay đầu, ngắm nhìn hồ nước bích ba xa xa.

“Bất luận kẻ nào đều hướng tới tự do.”

“Trẫm sẽ không thả nàng ra, vĩnh viễn cũng sẽ không!”

Tần Oản Khanh bắt đắc dĩ thờ dài.

Nàng làm sao lại không biết cảm tình của hắn đối với mình?

Mà hấn yêu thâm nàng, đồng thời nàng cũng không phải ở trên người hấn đã đánh mất tâm chính mình, yêu thâm hấn hay sao?

===== ta là đại phân cách bé nhỏ =====

Trong triều gần đây liên tiếp xảy ra vài việc đại sự.

Đầu tiên, hỏi đồ vô số người Bạch Dục, bởi vì đáp không ra khảo đề của Tàn Oản Khanh, chỉ có thể đồng ý tùy Thừa tướng tiến cung diện thánh.

Khi hấn nhìn thấy đương kim thiên tử cùng với bạch y mỹ nhân bên người, cả người khiếp sợ đến không biết phản ứng, hấn vạn vạn không nghĩ tới, hai vị tuần tể công tử ngày ấy xuất hiện ở trước quầy hàng của mình, một người là đương kim Thánh Thượng, một người khác chính là nữ muru sĩ dân gian truyền tụng như tiên nhân.

Mà Ngao Trinh sau khi cùng Bạch Dục một phen nói chuyện với nhau, từ trong miệng hấn phát hiện rất nhiều phương diện bình thường đã xem nhẹ.

Bạch Dục giải thích thực độc đáo, ý tưởng cũng rất lớn gan, Ngao Trinh coi trọng nhân tài, tự nhiên là tán thưởng hấn.

Có thể tưởng tượng đem người này thu vào tay, tôi luyện thích hợp không thể thiếu, vì thế tạm phong hấn là nội các đại học sĩ.

Về phần đại sự thứ hai càng thêm phần chấn lòng người.

Cánh Trung Lương mang mười vạn đại binh, cùng Đông Thực giao chiến, liên tiếp truyền đến tin thắng trận, tin tức này làm cho dân chúng Đại Thịnh đều vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Tình huống này cũng chứng minh, địa vị Đại Thịnh đã thăng lên trở thành quốc gia đứng đầu của tứ quốc.

Thân là người đứng đầu một quốc gia, Ngao Trinh có thể nào mất hứng, chính là càng cao hứng, hấn cũng càng trở nên bận rộn.

Mỗi ngày đại triều tiểu triều không ngừng, còn phải tiếp đãi sứ giả các quốc gia tới lấy lòng, may mắn hấn có thể lợi dụng mật đạo thông thường đến gặp Tàn Oản Khanh, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, thể xác và tinh thần mệt mỏi liền tiêu hơn phân nửa.

Nhưng là từ ngày nào đó hai người “yêu đương vụng trộm”, thực không cẩn thận, suýt nữa bị Kim Châu phát hiện, Tàn Oản Khanh buồn bực đem cơ quan khổng chế giá sách làm hỏng.

Ngao Trinh cũng thực buồn bực, hấn tức giận là, vì sao nàng vẫn không chịu gật đầu đáp ứng làm Hoàng Hậu của hấn.

Chẳng lẽ vị trí nữ muru sĩ, so với quốc mẫu dưới một người trên vạn người càng hấp dẫn nàng sao?

Nhưng tức giận thì tức giận, thân là Hoàng Đế, ngày ngày bận việc quốc sự, hấn cũng không có nhiều thời gian mỗi ngày oán giận Tàn Oản Khanh khiến hấn thành oán phu.

Ngao Trinh bận tới mảy tới mọt, Tàn Oản Khanh lại vô cùng nhẹ nhàng.

Nhưng hôm nay nàng vừa mới dùng xong bữa tối, cảm thấy trong người dâng lên một trận khó chịu, đem thức ăn trong bụng phun hết ra ngoài, Kim Châu, Ngân Bảo sợ tới mức kêu la liên tục, la hét muốn vào cung tìm Thái y cho nàng.

Tàn Oản Khanh đã có dự cảm xấu, áp chế hoảng hốt, sau khi tính tế tính toán, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Nguyệt sự đã trễ hơn mười ngày, chẳng lẽ ngay lúc nàng cùng Ngao Trinh “yêu đương vụng trộm” vài lần, thực bất hạnh làm cho nàng trúng giải nhất sao?

027 : giống câu “có qua có lại mới toại lòng nhau”

028 : oán giận + phu quân = người chồng ôm lòng oán hận

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Giam lỏng

Vô luận người ngoài đánh giá Ngao Trinh hư hỏng như thế nào, nhưng thủ đoạn chính trị của hấn cũng là cực kì cao minh.

Từ sau khi thi hành chế độ khoa cử, Đại Thịnh thực hành qua các loại phương thức làm lung lạc rất nhiều nhân tài vĩ đại.

Cảnh Trung Lương tạm thời không đề cập tới, mượn Bạch Dục mà nói, trải qua một thời gian cẩn thận quan sát, Ngao Trinh phát hiện, hẳn trong việc trị quốc xác thực có thiên phú người khác không thể bằng được.

Tự khi hắn nhậm chức nội các đại học sĩ, trước sau đưa ra rất nhiều quan điểm mới mẻ độc đáo, chẳng những có lợi cho triều đình, cũng có lợi cho dân chúng.

Chính cái gọi là dân tâm giả mới có thể được thiên hạ, liên tiếp giảm thuế, dân chúng giảm bớt gánh nặng cuộc sống, son tặc giặc cỏ tự nhiên so với từ trước ít rất nhiều.

Mà chiến tuyến ở biên cảnh Cảnh Trung Lương tấn công, cũng liên tiếp truyền đến tin thắng trận.

Luôn luôn dùng võ lực tự phụ Đông Thục, không chịu nổi Đại Thịnh truy kích, rốt cục phải sử thần đưa tới hàng thư, chẳng những cắt nhường phần đất lớn, còn đưa tới ba trăm ngàn lượng hoàng kim coi như bồi thường, trên thư hàng còn cho biết, trong năm mươi năm, Đông Thục tuyệt đối sẽ không phải người nào đến quấy rầy nửa tấc đất Đại Thịnh.

Đông Thục đầu hàng, đồng nghĩa khiến các quốc gia khác cảm thấy nguy cơ thật lớn.

Vì tránh cho Đại Thịnh chủ động tiến công, Tuyết Việt cùng Thái Cường cũng đều phái sứ giả đưa tới rất nhiều vàng bạc châu báu, để cho thấy thành ý, hai đại quốc cũng lần lượt cắt nhường một phần đất làm lễ vật.

Lần này Đại Thịnh trong chiến tranh lấy được thắng lợi có ý nghĩa trọng đại, Ngao Trinh quyết định mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan trong Hoàng cung, bốn phía chúc mừng.

Trước mặt mọi người nhân dần dần ngồi vào vị trí, Tần Oản Khanh uống nhiều mấy chén, đã bị đồng僚 ngày thường cùng nàng chơi thân làm bất tỉnh nhân sự.

Chỉ thấy nàng nằm úp sấp ngủ ở trên bàn, hai gò má phần nộn trắng nõn phỉm ra hai đóa hoa đỏ ửng mê người, miệng còn lẩm bảm than thở lời gì không hiểu.

Nữ nhân này tửu lượng kém.

Nhiu nhieu mày, Ngao Trinh nhìn không được đáy lòng oán giận thần tử nào dám can đảm chúc rượu Oản Khanh của hắn. Tốt nhất đừng cho hắn tìm thấy nhược điểm, bằng không... hừ hừ!

Tiểu Ngưu Tử thấy thế, tiến lên nhỏ giọng lấy lòng nói:

“Hoàng Thượng, có cần nô tài thông báo Lí quân gia đem Tần cô nương đón trở về phủ hay không?”

Ngao Trinh nghe vậy, quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Ngưu Tử một cái, tuy rằng không trực tiếp mắng hắn xen vào việc của người khác, vẫn là làm Tiểu Ngưu Tử sợ tới mức cả người phát run.

Hắn đã nói gần Vua như gần cọp, vuốt móng ngựa Thiên Tử thật đúng là không phải có thể tùy tiện làm.

Mặc kệ Tiểu Ngưu Tử hỏi hận khổ mặt, Ngao Trinh thật cẩn thận tiêu sái đến bên người Tần Oản Khanh, ngón trỏ thon dài đem sợi tóc trên trán nàng nhẹ nhàng vén về phía sau tai.

Chỉ thấy nàng ngủ, té bạch quang vệt da thịt lộ ra thần nhiên đỏ ửng, đôi môi vi quyết, thực đáng yêu cũng thực mê người.

Nếu không phải hai bên có cung nữ thái giám, hẳn thực hận hiện tại không thể đem nàng ôm vào lòng, hảo hảo yêu thương nàng một phen.

“Oản Khanh...”

Hắn nhẹ nhàng thấp giọng gọi một tiếng.

Nữ tử nằm ở trên bàn hừ hừ, thay đổi tư thế, tiếp tục ngủ.

Ngao Trinh gọi lên khoe môi, lộ ra một chút tươi cười đầy sùng nịnh, ngón tay xấu xa dè hai má mềm mại của nàng.

“Nàng say.”

Nói xong, hắn cúi người, ngồi chỗ cuối đem nàng từ ghế trên ôm lấy, cũng nhẹ nhàng nâng gáy nàng, làm cho hai má của nàng dựa vào trong ngực mình.

“Tiểu Ngưu Tử, đi Tần phủ thông truyền một tiếng, nói Trẫm hôm nay vô cùng cao hứng, quyết định cùng Oản Khanh nói chuyện thâu đêm, không biết khi nào về, bảo bọn họ không cần đợi lâu.”

Nói chuyện thâu đêm?

Tiểu Ngưu Từ nhìn Tần cô nương say ở trong lòng chủ tử, nhin không được đáy lòng oán thầm.

‘Đã say thành bộ dạng này, còn có thể như thế nào nói chuyện thâu đêm?’

Không chỉ Tiểu Ngưu Từ hẳn biết Hoàng Thượng đối Tần cô nương có tâm tư, ngay cả lão hồ ly, tiểu hồ ly trong triều ngoài mặt đem Tần cô nương trở thành đồng nghiệp, nhưng trong lòng tất cả đều chờ xem Tần cô nương khi nào trở thành người bên gối của Hoàng Thượng.

Đối với một màn Hoàng Đế công khai ôm Tần Oản Khanh hồi Triều Minh cung này, bọn cung nữ thái giám không nghĩ bởi vì lẩm miệng mà bị Hoàng Thượng trách phạt, toàn bộ thực thông minh làm như chuyện này không phát sinh.

Trở lại tẩm điện, Ngao Trinh thật cẩn thận đem thiên hạ trong lòng đặt trên giường, nâng ưm vài tiếng, xoay thân, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Ngồi ở đầu giường, hẳn nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve miêu tả dung nhan xuất sắc của nàng.

Tuy nói hai người sớm đã từng có da thịt chi thân, nhưng gương mặt trước mắt này dường như là như thế nào cũng xem không đủ, mỗi ngày đều phải tỉ mỉ nhìn ngắm thật nhiều lần mới có thể an tâm.

‘Oản Khanh, nàng quả nhiên là tử huyết của Trẫm, đối mặt nàng, cường thủ hào đoạt Trẫm không dám, lạnh nhạt coi thường Trẫm không thể, chỉ có thể dùng phương thức Trẫm tối khinh thường, giữ nàng ở lại bên người Trẫm.’

Trong lòng u lăm lăm, nhẹ giọng thở dài, cẩn thận vì nàng đắp chăn.

Hắn biết, đêm nay đối với hắn mà nói, lại sẽ là một đêm không ngủ.

Thời điểm hắn xoay người, đột nhiên thấy vật y bào bị cái gì ôm lấy, nhìn lại, đã thấy tay nhỏ bé trắng nõn của nàng gặt gao cầm lấy hắn, mà nguyên bản thiên hạ đã muốn ngủ say, giờ phút này lại mở to đôi mắt mê mang thẳng nhìn chăm chăm hắn.

Hắn kinh ngạc, cố gắng áp chế kích động, cẩn thận kêu:

“Oản Khanh?”

“Hoàng Thượng chờ đi...”

Tiếng nói mềm nhẹ, thật có thể nhiếp hồn người.

Ngao Trinh thấy yết hầu khô nóng, tim đập bịch bịch, lại thăm hận chính mình không tiến đồ.

Oản Khanh chính là khinh gọi một tiếng, hắn tựa như thiếu niên ngây thơ không biết gì, cả người bỗng dưng luân hãm.

Trước kia đều là hắn da mặt dày trà trộn vào Tần phủ, liên tục lừa bịp nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, lúc này đây là Oản Khanh chủ động lưu hắn, điều này có ý nghĩa gì?

Ngao Trinh hưng phấn hai mắt sáng lên, ngồi trở lại bên giường, gặt gao nắm tay nàng.

“Oản Khanh... nàng có biết mình say hay không?”

Tần Oản Khanh đối hắn quyến rũ cười, tay nhỏ bé cầm lấy vật áo hắn kéo hắn tiến đến trước mặt mình.

“Nơi này là Triều Minh cung của Hoàng Thượng, nếu Oản Khanh say, như thế nào biết chính mình giờ phút này đang nằm trên long sàng của Hoàng Thượng?”

“Trẫm là thấy nàng uống rượu, sợ bọn hạ nhân tay chân ngốc này sẽ quấy rầy mộng đẹp của nàng, cho nên mới đem nàng ôm đến Triều Minh cung của Trẫm hảo hảo nghỉ tạm.

“Bất quá nàng yên tâm, Trẫm đã phân phó Tiểu Ngưu Từ hồi Tần phủ thông báo, nàng đêm nay sẽ ở lại trong cung cùng Trẫm nói chuyện thâu đêm, không có người nào dám vì nàng ngủ lại trong cung mà ở sau lưng khoa tay múa chân.”

Nàng phảng phất căn bản không thêm đề ý lúc đầu nở nụ cười, kéo hắn đến trước người, hai tay không kiêng nể gì ôm lấy cổ hắn.

“Hoàng Thượng, Đại Thịnh có thể ở thời gian ngắn ngủi đạt tới thành tựu như hôm nay, ta thật sự vui vẻ vô cùng.”

“Đây đều là công lao của nàng, Trẫm rất cảm kích.”

“Không, ta chỉ là mưu sĩ nhỏ nhỏ, chân chính lập hạ công lao cho Đại Thịnh ta, làm nên kỳ tích, là Hoàng Thượng, còn có các vị đại thần trong triều thật tình hy vọng Đại Thịnh ta hưng thịnh.”

Nàng hi hi cười, chậm rãi rút đi y bào trên người hắn.

Ngao Trinh tuy rằng khó hiểu nàng đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng trong lòng đã có ả ả chờ mong.

“Oân Khanh, nàng không phải là say đến hồ đồ?”

Bình thường, nàng tuyệt đối sẽ không giống hiện tại tích cực chủ động như vậy.

Nàng khoi mào mào, quyến rũ cho hắn một nụ mỉm cười.

“Người khác đều cho ta say, chỉ có trong lòng ta biết...”

Chỉ chỉ trán mình.

“Ta rất thanh tỉnh.”

Khi nói chuyện, Ngao Trinh bị nàng nhẹ nhàng áp đảo trong người, một đôi tay nhỏ bé hạnh kiểm xấu, từ cầm hắn bỏ đến ngực.

“Hôm nay là ngày đáng mừng, Hoàng Thượng cùng các thần tử đoàn tụ một đường, chúc mừng chiến dịch Đại Thịnh ta cùng Đông Thục lấy được thắng lợi, Oân Khanh đây lòng tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ.”

Nàng chậm rãi gỡ ra từng thứ đến trên người hắn chỉ còn một tầng áo lót cuối cùng, lại nói:

“Đáng tiếc Oân Khanh lấy không ra hảo lễ tặng cho Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng không chê, Oân Khanh đem chính mình trở thành lễ vật, đưa cho Hoàng Thượng...”

Cười duyên dáng nói xong, môi đỏ mọng tươi liền đè ép xuống dưới, đưa nghi vấn dưới đáy lòng hắn, hết thấy đỏ ở lại trong miệng, làm hắn không thể tự kiềm chế thật sâu trầm mê bên trong nhu tình tình hình xảy ra này...

===== ta là dài phân cách bé nhỏ =====

Cả nước chúc mừng, đồng thời Ngao Trinh cũng hạ chỉ cả nước nghỉ ngơi ba ngày.

Bởi vì không cần sáng sớm vào triều, hắn liền không có điều cố kỵ yêu nàng, ép buộc hơn phân nửa đêm, mới ôm âu yếm nữ nhân thỏa mãn ngủ.

Sáng hôm sau, Ngao Trinh tỉnh lại, thấy Tần Oân Khanh như trước nằm ở trong lòng hắn ngủ say, nghĩ đến đêm qua nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ, tâm hắn đã bị hạnh phúc từ bốn phương tám hướng vọt tới nhồi đầy.

Đây có phải nghĩa là, Oân Khanh sẽ đáp ứng hắn gả tiến Hoàng cung làm Hoàng Hậu?

Ai! Hắn khẳng định là Hoàng Đế đáng thương nhất từ trước tới nay, các đời nữ tử người nào không hy vọng được Hoàng Đế sủng ái, tốt nhất có thể tập ba ngàn sủng ái cho một thân? Lại người nào không mong trông Hoàng Đế có thể đem vị trí Hoàng Hậu quý giá nhất ban cho mình?

Nhưng Oân Khanh là ngoại tộc trong ngoại tộc, làm hại Hoàng Đế cao cao tại thượng như hắn, mỗi lần đối mặt nàng đều là hết đường xoay xở, ngay cả vội vã muốn đem vị trí Hoàng Hậu ban cho nàng, nàng cũng không tiếc từ chối.

Bất quá trải qua tối hôm qua, hắn tin tưởng chính mình nhất định sẽ vẫn khai gặp nguyệt minh⁰²⁹.

Ít nhất hắn không cần lại đuổi theo nàng vất vả như vậy, rốt cục có thể chính đại quang minh lấy nàng về làm Hoàng Hậu, cả đời cả kiếp bồi ở bên cạnh hắn.

Ngao Trinh thực vui vẻ, ngay cả Tiểu Ngưu Tử ở ngoài cửa bẩm báo hắn Thừa tướng có việc cầu kiến, hắn thiếu chút nữa cũng không có nghe thấy.

May mắn Tiểu Ngưu Tử thông minh, cố ý hất xì hai cái, kéo hắn hoàn hồn.

Tuy rằng không quá tình nguyện hiện tại rồi đi ôn nhu hương, nhưng hắn biết nếu không có chuyện trọng yếu, Tiểu Ngưu Tử khẳng định không dám tới quấy rầy hắn.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ mặc quần áo xuống giường, lại mệnh Tiểu Ngưu Tử cho ngự thiện phòng làm chút thuốc bổ dưỡng thân, cũng phân phó bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào quấy rầy Tần Oân Khanh đang ngủ say, mới đi ngự thư phòng gặp Trần Hữu Đạo.

Sau khi quân thần hai người hàn huyên suốt hai canh giờ, Thừa tướng rốt cục nhìn thấy Hoàng Thượng trên mặt lộ ra vài phần nôn nóng.

Trong Hoàng cung đại viện, nhiều nhất chính là tin đồn, Trần Hữu Đạo tuy rằng không thích bát quái, nhưng sự tình nên biết, một việc cũng không lọt.

Ông vỗ về chòm râu đối với Hoàng Đế đã sớm ngồi không yên mỉm cười.

“Nếu Hoàng Thượng còn có chuyện trọng yếu, lão thần liền không quấy rầy thêm nữa.”

Trần Hữu Đạo là ân sư của Ngao Trinh, người ngoài nghe đồn đương kim thiên tử tâm ngoan thủ lạt⁰³⁰, bạo ngược vô tình, ông lại biết chân tướng sâu

trong đó, cho nên quân thần hai người ở chung thập phần hòa hợp.

Đối với vị trưởng bối xưa nay kính trọng này, Ngao Trinh cũng không có tính cố ý che lấp, chỉ nhẹ nhàng bỏ xuống một câu.

“Nàng đáng giá cho Trẫm ái mộ.”

“Nàng cũng biết tâm ý Hoàng Thượng?”

“Tự nhiên biết.”

“Như vậy nàng thì sao? Có bằng lòng việc Hoàng Thượng sắp vì nàng làm hay không?”

Ngao Trinh ánh mắt nhu hòa vài phần, tươi cười đầy mặt gật gật đầu.

“Trẫm nghĩ, nàng là nguyện ý nhận.”

Nhưng khi hần trở lại Triều Minh cung, cung nữ hầu hạ trong cung nói, một canh giờ trước Tần Oản Khanh đã tỉnh lại, rửa mặt chải đầu đơn giản một phen liền hồi phủ.

Điều này làm cho Ngao Trinh cảm thấy mất mát, nhưng nghĩ đến tối hôm qua là nàng chủ động hiến thân, có lẽ cảm thấy ngượng ngùng, liền tiêu tan.

Việc lớn việc nhỏ làm cho hần bận rộn đến chạng vạng, rốt cục có thể rảnh rang, mang theo Tiểu Ngưu Tử cùng vài thị vệ ra cung, đi vào Tần phủ.

Hoàng Đế đến, đối Tần phủ mà nói là một đại sự.

Lí Phú Tường tổng quản mang theo mấy chục phó dịch cao thấp trong phủ tiếp giá, mà Ngao Trinh biết được Tần Oản Khanh từ khi hồi phủ dùng xong ngọc thiện sau liền ở trong phòng không ra, liền phân phó mọi người không cần quấy rầy, tự hần đi tìm nàng, mềm nhẹ đẩy hai cánh cửa phòng ra, nhìn thấy bài trí bên trong vẫn như lúc trước.

Từ sau khi Oản Khanh một mạch đem cơ quan phá hư, hần đã có nhiều ngày chưa từng đi vào nơi này cùng nàng gặp nhau.

Trong phòng, Tần Oản Khanh cũng không có nằm ngủ trên giường, mà là thân quần áo màu xanh nhạt quần áo thướt tha hướng hần đi tới.

“Nghe nô tài hầu trong cung hạ nói, Trẫm vừa bị Thừa tướng tìm đi không bao lâu nàng liền tỉnh, như thế nào không ở tẩm cung Trẫm ngủ nhiều một chút?”

Không chờ nàng hành lễ, hần đã khấn cấp tiêu sái đi qua, một phen giữ chặt tay nàng.

“Nơi này không có người ngoài, nàng không cần giống khi vào triều hành lễ với Trẫm.”

“Ta làm thần tử thật sự là không hợp cách, mỗi lần thấy Hoàng Thượng cũng toàn không lớn không nhỏ, nếu cho người bên ngoài biết người ta quân thần phóng túng như thế, uy danh Hoàng Thượng sẽ bị tổn hại.”

“Cái gì uy danh không uy danh, Trẫm mới không cần hư danh không thú vị này.”

Ngao Trinh lời kéo nàng ngồi xuống trước bàn.

“Trẫm cho ngự thiện phòng đem cho nàng thuốc bổ, nàng ăn qua chưa?”

Không dấu vết tránh tay hần ra.

“Tạ ý tốt của Hoàng Thượng.”

“Sao lại xa lạ như vậy?”

Nhận thấy được vẻ xa cách của nàng, hần có chút mất hứng.

“Thần tử cùng Quân Vương không nên quá thân cận.”

“Nàng là thần tử của Trẫm, cũng là tình nhân của Trẫm...”

Tần Oản Khanh thân nhiên cười, xem nhẹ ánh mắt thẳng bức tới khiếp người của hần.

“Thần tử cùng tình nhân, là hai đường thẳng song song vĩnh viễn cũng không có khả năng tương giao.”

“Oản Khanh...”

Ngao Trinh nhận thấy nàng trở nên có chút không thích hợp, bắt đầu bắt an.

“Nàng rút cuộc làm sao vậy? Cái gì đường thẳng song song không đi cùng đường? Nàng tối hôm qua đổi Trầm nhiệt tình như vậy, còn... còn chủ động yêu cầu Trầm cùng nàng... nhưng mới qua một ngày, như thế nào tựa như thay đổi người vậy?”

“Đại Thịnh ta hiện tại vô luận là binh lực hay là quốc lực, đều cường thịnh hơn rất nhiều so với trước đây, mà tối làm người ta vui vẻ, chính là Hoàng Thượng hao tổn tâm cơ chiêu mộ được rất nhiều hữu thức chi sĩ.”

Không để ý tới hần càng ngày càng mặt nhăn mày nhu, nàng thần nhiên nói:

“Oãn Khanh tin tưởng tương lai không lâu, dưới sự thống trị anh minh của Hoàng Thượng, Đại Thịnh ta sớm muộn gì cũng sẽ thống nhất tứ quốc, trở thành đại quốc thực lực mệnh mông trên đời có một.”

“Mang đến hết thay đổi này cho Đại Thịnh ta, đều là bởi vì Tần Oãn Khanh nàng...”

“Không.”

Nàng cười lắc đầu.

“Ta bất quá là một dân chúng mà thôi, bằng sức lực bản thân ta muốn thay đổi Đại Thịnh hiện trạng là không có khả năng. Hoàng Thượng là một quân chủ tài đức sáng suốt, có được thiên phú trị quốc khiến Oãn Khanh bội phục, Oãn Khanh có thể hướng Hoàng Thượng cam đoan, người sớm hay muộn cũng sẽ trở thành người thống trị thiên hạ vĩ đại nhất.”

“Như vậy còn nàng? Nàng sẽ bồi ở bên người Trầm, cùng Trầm viết nên một tương lai thịnh thế sao?”

Không biết vì sao, Ngao Trinh đột nhiên thực sợ nghe được câu trả lời của nàng.

Tần Oãn Khanh kinh ngạc nhìn hần hồi lâu, cuối cùng chậm rãi lắc đầu.

“Lúc trước Oãn Khanh mới vào triều, cùng Hoàng Thượng ước định dùng thời gian ba năm để thay đổi Đại Thịnh, không nghĩ tới vì Hoàng Thượng anh minh cùng trí tuệ, lại trước thời gian hai năm đạt thành...”

Oãn Khanh tuy rằng rất muốn tận mắt thấy ngày Hoàng Thượng hoàn thành bá nghiệp, trở thành thiên hạ chi vương, nhưng bất đắc dĩ Oãn Khanh đã vô tâm lưu luyến triều đình, hy vọng Hoàng Thượng có thể thành toàn ta, cho Oãn Khanh tự do.”

Câu “tự do” này đối Ngao Trinh mà nói, không thể nghĩ ngờ là sấm vang trời, nháy mắt đưa hần từ thiên đường đánh xuống địa ngục.

Hần chẳng thể nghĩ tới, trải qua tối hôm qua, vốn tưởng rằng sẽ thủ vãn khai gặp nguyệt minh029, sao biết được lại là đáp án này?!

Khó tâm mưu cầu lâu như vậy, buông tha cho tôn nghiêm hèn mọn đuổi theo cước bộ của nàng, cẩn thận thủ hộ nàng, nhưng hần đổi lấy là cái gì?

Gạt bỏ!

Nàng nói buông tay là buông!

Hần đột nhiên cảm thấy hần thực đáng thương, đường đường Thiên Tử, nhưng lại bị nữ nhân này dễ dàng đùa bỡn trong tay.

Hần vốn nghĩ chỉ cần kính dâng ra một tấm chân tình, sẽ đổi lấy được chân tình của nàng.

Không ngờ nàng lại tươi cười đầy mặt đối hần nói, nàng muốn, là tự do.

“Oãn Khanh...”

Nhẹ giọng gọi tên của nàng, mang theo một cỗ hèn mọn lo sợ không yên ngay cả chính hần cũng không thể giải thích.

“Nàng có biết chính mình đến tột cùng là đang... nói cái gì sao?”

Chỉ cầu nàng phủ nhận.

Tần Oãn Khanh cẩn thận tránh tầm mắt nóng rực của hần, biết rõ câu trả lời của nàng sẽ biến thành lợi khí tàn nhẫn nhất thương thấu tâm hần, nhưng nàng như cũ gạt đầu nói.

“Ta biết.”

“Nàng muốn rời khỏi Trầm?”

Nàng lại gạt đầu.

Hần lạnh lùng cười cười.

“Nhưng nàng có biết, Trẫm sẽ không cho nàng rời đi.”

“Người muốn tài phú, ta giúp người kiếm. Người muốn giang sơn, ta giúp người cướp lấy. Duy độc người muốn ta, thứ ta không thể tòng mệnh! Bởi vì ta có kiên trì của ta, ta phải rời khỏi người.”

Ánh mắt Ngao Trinh rùng mình, nhìn tuyệt sắc nữ tử có vẻ đẹp như tiên nhân kia, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

“Nàng muốn địa vị, Trẫm có thể cho nàng, nàng muốn trở thành duy nhất của Trẫm, Trẫm cũng có thể cho nàng, duy chỉ tự do nàng muốn, Trẫm tuyệt không cho phép! Kiếp này, nàng chỉ có thể ở lại bên người Trẫm!”

“Hoàng Thượng, thân là vua một nước, nhất ngôn cửu đỉnh, chuyện này lúc trước người đã đáp ứng ta, chẳng lẽ hiện tại người lại không giữ lời?”

“Nàng—”

Nàng không ngại nhận cảm tức của hắn.

“Hoàng Thượng đã có được thiên hạ, cần gì phải vì một người nhỏ bé không đáng kể như ta mà trái với lời thề lúc trước?”

“Nàng nôn nóng muốn rời khỏi Trẫm như vậy sao?”

Trong lời nói khó nén cảm xúc bi thương.

Nữ tử do dự một lát, lập tức quyết tuyệt004 gặt đầu.

“Đừng vậy! Ta thích tự do tự tại, thích tiểu ngao giang hồ, thích du lịch thiên địa, cuộc sống quá đơn giản mà khoái hoạt. Nhưng nếu ta cùng với Hoàng Thượng bên nhau, những việc ta chờ đợi đều sẽ như bọt biển mà cách xa ta. Hoàng Thượng, nếu không cho ta được điều ta muốn, vì sao người không buông ta ra?”

“Trẫm có thể một tay che trời, cũng có thể cho nàng nhìn xuống thiên hạ, Trẫm có thể cho nàng hết thảy, thậm chí phế hậu cung chỉ độc yêu một mình nàng, vì sao nàng còn cố ý muốn rời bỏ Trẫm? Chẳng lẽ nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu Trẫm sao?”

Đôi mắt hắn bị thương tê rỏng, Tần Oản Khanh chỉ cảm thấy tâm nàng cũng theo hắn cùng nhau phát đau.

Không thương?

Nàng như thế nào không thương?

Nếu là không thương, nàng sao lại chủ động cùng hắn triền miên, hảo lưu lại kí ức tốt đẹp.

Nhưng nàng hiện tại trong bụng đã có cốt nhục của Ngao gia hắn, nếu nàng không rời đi, một khi bị hắn phát hiện nàng mang long chủng, kiếp này, nàng liền không còn có cơ hội tránh khỏi hắn.

Không phải không yêu, mà là nàng yếu đuối không dám yêu.

Cả hai kiếp, Ngao Trinh là nam tử đầu tiên, cũng chính là nam tử cuối cùng nàng yêu thương.

Tình yêu nàng muốn rất đơn giản, hai người bạch đầu giai lão cùng sống suốt đời là tốt rồi, nhưng khi tình yêu của nàng cùng Hoàng Đế có liên quan, liền nhất định không tầm thường.

Nàng biết Ngao Trinh yêu nàng, thậm chí là yêu thâm nàng, nhưng thì sao chứ?

Lịch sử Hán Vũ Đế vì Trần A Kiều tạo ra hoàng kim ốc, cũng không quá vài năm, lại có Vệ Tử Phu chìm sẽ biến phượng hoàng bay lên đầu làm Hoàng Hậu.

Thiên hạ Đế Vương, cho dù yêu người nào đó cả đời cả kiếp, tình yêu bọn họ sẽ theo thời gian mà dần dần thay đổi.

Nàng sợ hãi có một ngày, một khi Ngao Trinh thay đổi tâm, như vậy cái gọi là đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt của nàng, cũng sẽ trở thành trò cười cho mọi người.

Cho nên nàng tình nguyện lựa chọn dùng rời đi để bảo vệ đoạn cảm tình xinh đẹp này, cũng không nguyện chờ tám, mười năm sau, trở mắt nhìn hắn người mới đối người cũ.

“Hoàng Thượng, yêu một người, cũng không nhất định phải có được người đó. Ta yêu chàng, cũng không phải bởi vì chàng là Hoàng Thượng, nhưng chàng là Hoàng Thượng, ta liền nhất định sẽ không yêu chàng.”

Ngao Trinh bị nàng làm tức giận đến thẳng cắn răng.

“Người nói lung tung gì đó Trầm không hiểu, Trầm cũng không cần nghe người tại đây hồ ngôn loạn ngữ010.”

“Hoàng Thượng không hiểu, là vì Hoàng Thượng căn bản không hiểu yêu.”

“Người—”

Ngao Trinh tức giận, đại chương chế trụ cảm của nàng.

“Thiên hạ này, Trầm muốn! Ngồi vị Hoàng Đế này, Trầm cũng muốn! Về phần nàng. chỉ có thể là của Trầm! Đòi này, Trầm tuyệt đối sẽ không cho nàng cơ hội rời khỏi Trầm!”

Tần Oân Khanh bị bắt ngẩng đầu đối mặt hán, nhìn vào một đôi mắt đen xinh đẹp như đá.

“Nếu ta cố ý phản kháng?”

Ngón tay ở nháy mắt chặt lại, ngũ quan tuần mỹ bày ra thần sắc phức tạp, nhưng ngữ khí lại dị thường kiên định.

“Nếu thực sự có ngày đó, Trầm sẽ tự tay giết nàng!”

“Oân Khanh đánh cược, Hoàng Thượng sẽ không tuyệt tình như thế.”

Ngao Trinh hừ lạnh.

“Người đã không tin, vậy cùng Trầm đánh cược đi.”

===== ta là dài phần cách bé nhỏ =====

Tần Oân Khanh bị giam lỏng!

Tin tức này liền giống như trâu trở mình, chấn kinh toàn bộ triều đình.

Đối với Đại Thịnh đệ nhất nữ mưu sĩ lúc trước còn được Hoàng Thượng coi trọng, chuyển trong một đêm trở thành tù nhân, rất nhiều người đều đoán, nàng là vì công cao quá chủ mà khiến cho Hoàng Thượng kiêng kị.

Đại thần bình thường cùng Tần Oân Khanh giao hảo, tỷ như Trần Hữu Đạo, Bạch Dục, tay trong tay thượng tấu, hy vọng Hoàng Thượng có thể chữa một đường sống.

Nhưng Ngao Trinh lại không giống ngày xưa trầm ổn cùng bình tĩnh, mặc kệ là ai, chỉ cần dám can đảm ở trước mặt hán vì Tần Oân Khanh nói tốt, đều tránh không được bị hán răn dạy một chút.

Liền ngay cả ân sư hán luôn luôn nghe theo Thừa tướng Trần Hữu Đạo, cũng bị hán rống đến mất mặt.

Từ đó, tin tức Hoàng Thượng thề muốn trừng trị Tần Oân Khanh lan truyền nhanh chóng.

Bất quá này hết thấy không chút ảnh hưởng đến người bị giam lỏng ở trong Tần phủ.

Nàng mỗi ngày ăn no ngủ, ngủ no rồi ăn, không cần vào triều diện thánh, không cần tham dự quốc sự, loại ngày thanh nhàn này cũng rất tốt.

Nhưng là nàng có năng lực cùng tính tình chờ Ngao Trinh thả người, nhưng tiểu hài tử trong bụng nàng cũng đã chờ không kịp.

Có thai hai tháng, bụng nhìn không rõ, nhưng tiếp qua một thời gian, bụng của nàng sẽ càng lúc càng lớn, đến lúc đó, bí mật của nàng sớm hay muộn cũng sẽ truyền đến tai Ngao Trinh.

Một khi hán biết nàng hoài cốt nhục của hán... Ngao Trinh có lẽ sẽ không bạc đãi nàng, nhưng thời gian lâu dài, nàng không tin một Hoàng Đế sẽ vì một nữ tử hết lòng tuân thủ lời hứa cả đời, chính là Ngao Trinh cũng giống như vậy.

Cho nên nàng phải trốn, nhưng lại không thể hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì trải qua nhiều lần thử, nàng đã biết tổng quản Lí Phú Tường chính là cơ sở ngầm Ngao Trinh phái đến trong phủ nàng.

Không có tự tin chắc chắn thành công, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng hành động, để tránh đá thảo kinh xà031.

Ngày này, hoàng hôn vừa xuống.

Kim Châu, Ngân Bảo trước sau như một đêm bữa tối đến phòng nàng, từ sau khi nàng bị giam lỏng, hai tiểu nha đầu không hề giống ngày xưa hoạt bát sáng sủa như vậy, trong mắt tổng hội dần hiện ra lo lắng cùng khăn trương vì nàng.

Nàng xuất ra hai túi kim nguyên bảo, đưa cho các nàng.

“Từ khi ta bắt đầu vào cung ngày ấy, các muội liền bồi tại bên người hầu hạ ta, không có công lao cũng có khổ lao. Hai túi kim nguyên bảo này, các muội cầm, nếu có một ngày ta gặp nạn, các muội liền rời khỏi Tần phủ, hảo hảo đi ra ngoài tìm đường mưu sinh đi.”

Hai nha đầu vừa nghe lời này, nhất thời đỏ hốc mắt.

Tần cô nương so với một chủ tử trong cung đều đối xử tử tế với hạ nhân hơn nhiều, có thể hầu hạ chủ tử như vậy, là các nàng kiếp trước đã tu luyện phúc khí, nay đã xảy ra chuyện như vậy, hai người tận đáy lòng đều vì nàng mà khổ sở.

Thấy các nàng khổ sở, Tần Oản Khanh đáy lòng cũng không quá, an ủi vỗ vỗ hai người đầu, đem tiền túi đưa qua.

“Khóc cái gì? Mỗi người có đều số mệnh, trời muốn ta sống, ta tất sẽ không chết; Trời nếu muốn ta vong, ta cũng cãi không được thiên mệnh.”

Hai nha đầu nghe xong lời này không khỏi khóc rống, thẳng đến nguyệt quai trời cao, nàng mới đưa hai người ra khỏi phòng.

Đối với ngoài cửa sổ trắng tròn cui đầu thờ dài, nhìn không được xuất ra giấy bút, chấm mực nước, dựa vào ánh trăng ngoài cửa sổ, mắt đỏ lên, viết xuống một bức thư ly biệt ...

029 : mây tan thấy trăng sáng, như câu ” sau cơn mưa trời lại sáng “

030 : lòng dạ độc ác, thủ đoạn cay độc

031 : đánh rắn động cỏ, giống như rút dây động rừng, kể 13 trong 36 kể

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bỏ trốn – ba năm sau

Hoa khai hoa lạc hoa mẫn thiên

Tình lai tình khứ tình tùy duyên

Nhận khứ nhận quy nhận bất tàn

Triều khởi triều lạc triều bất miên

Dạ thâm minh nguyệt mộng thuyền quyên

Thiên kim nan lưu thị hồng nhan

Quán khán hoa tạ hoa hựu khai

Khước phạ duyên khởi duyên hựu diệt032

Sáng sớm hôm sau, khi Lí Phú Tường trong lòng run sợ đem phong thư ly biệt này giao cho Ngao Trinh, đường đường Thiên Tử bị tức đỏ mắt.

“Trẫm đã phái ra nhiều ngự lâm quân gác Tần phủ như vậy, càng ra lệnh các ngươi hảo hảo nhìn nàng.”

Hắn hốt hốt run lên nhìn bức thư trong tay chất vấn:

“Các ngươi lại để cho người chạy! Lí Phú Tường, ngươi rốt cuộc là làm việc như thế nào?”

Lí tổng quản sớm đã bị dọa đến mặt không có chút máu, “Phình” một tiếng cả người phát run quỳ gối trước mặt Hoàng Đế.

Tần phủ trên dưới xác thực đã bị Ngao Trinh bày ra cơ sở ngầm giám thị kín không kê hở, nhưng hắn vạn vạn không nghĩ tới, núi giả sau hoa viên, lại cất giấu một mật đạo thông ra bên ngoài.

Tòa phủ đệ kia vốn là tòa nhà của một vị cố Vương gia, từ khi vị Vương gia kia qua đời vào hai mươi mấy năm trước liền không có người ở.

Về phần mật đạo kia, đừng nói Lí Phú Tường không biết, ngay cả Ngao Trinh cũng chưa bao giờ nghe người nào nói qua.

Nghe xong thuyết minh, Ngao Trinh trong lòng thở dài.

Tần Oản Khanh quả nhiên là nữ nhân thông minh, ở tình huống tầng tầng gác hạ, vẫn như cũ có thể thần không biết quỷ không hay phát hiện cửa vào mật đạo, thành công rời đi.

Nghĩ đến đây, hần liền vừa tức vừa hận, gút gao nắm bức thư trong tay, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn khát máu.

Oản Khanh... thời điểm nàng viết phong thư này, có nghĩ tới tâm tình của Trầm hay không?

Trầm vì nàng trả giá nhiều như vậy, đổi lấy cũng chỉ có vài câu thơ này sao?

Trong lòng một phen giận dữ hồi, Ngao Trinh đột nhiên lạnh lùng nở nụ cười.

Đúng vậy, hần như thế nào đã quên, nàng từng nói qua, nếu có một ngày nàng thật sự bỏ hần mà đi, hần cũng sẽ luyện tiếu đối nàng hạ sát thủ.

“Oản Khanh, nàng đoán là Trầm nhất định sẽ mềm lòng, cho dù nàng liều lĩnh khiêu chiến uy nghiêm Thiên Tử, Trầm cũng sẽ tùy nàng tùy hứng có phải hay không?”

Hần thì thảo thấp giọng hỏi.

Được, tốt lắm!

Mất hần đồ lên, đem phong thư nắm trong tay đập nát ném vào không trung.

Ngươi đã đối Trầm vô tình như thế, đừng trách Trầm đối với ngươi vô nghĩa.

“Tiểu Ngưu Tử, truyền lệnh Truy Phong hầu, cho hần phái năm ngàn tinh binh túc nã Tần Oản Khanh cho Trầm, nói nàng... thông đồng với địch bán nước, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nếu như có phản kháng, giết, không, cần, hỏi!”

Tiểu Ngưu Tử bị ý chỉ Hoàng Thượng làm hoảng sợ, nhịn không được nhỏ giọng khuyên nhủ:

“Hoàng Thượng, tội danh thông đồng với địch bán nước này tựa hồ quá nặng, không bằng...”

Không đợi hần khuyên xong, Ngao Trinh hung hăng trừng, hần lập tức đem lời còn lại nuốt vào trong bụng.

Nếu còn khuyên nữa, làm không tốt hần sẽ phải tới trước địa phủ báo danh.

Tiểu Ngưu Tử vội vàng xoay người, đi ra ngoài làm việc.

Quý gối cách đó không xa Lí Phú Tường cả người đều bị dọa choáng váng.

Thân là tổng quân Tần phủ, hần biết rõ Hoàng Thượng sủng ái Tần cô nương như thế nào. Nay Hoàng Thượng lại không để ý phản tình ngày xưa, ngay cả nữ nhân hần âu yếm nhất cũng bỏ được hạ sát khí, như vậy bọn họ là nô tài bất lực, chẳng phải cũng khó giữ được cái mạng nhỏ này hay sao...

“Tần phủ từ trên xuống dưới có tham dự giám thị, toàn bộ đánh năm mươi trượng.”

Nghe được chỉ là trọng trách mà không phải chém đầu, Lí Phú Tường không dám tiếp tục ở tại chỗ này làm ngại mắt Hoàng Đế, té thoát khỏi bên người Hoàng Thượng đang thịnh nộ.

Ngao Trinh nhìn giấy rơi đầy đất, liền giống như tám chân tinh của hần, bị Tần Oản Khanh vô tình, bị thương vỡ thành từng mảnh từng mảnh...

===== ta là dải phân cách bé nhỏ =====

Từ lúc Truy Phong hầu mang theo năm ngàn tinh binh ra ngoài đuổi bắt Tần Oản Khanh đến bây giờ, đã qua nửa tháng.

Trong triều từ trên xuống dưới cũng đối với việc Hoàng Thượng đột nhiên nảy sinh ác độc quyết định đẩy Tần Oản Khanh vào chỗ chết, sợ tới mức không dám lại ở trước mặt Hoàng Đế tùy tiện nhiều lời.

Nhưng có mấy thần tử tính cách ngay thẳng không sợ chết khuyên can, tuy rằng không biết hai người rốt cuộc vì sao nháo cho tới tình trạng ngày hôm nay, nhưng Tần Oản Khanh vì Đại Thịnh cố gắng làm việc là sự thật.

Ngay cả Trần Hữu Đạo cũng không chỉ một lần khuyên Hoàng Thượng đừng xử trí theo theo cảm tính, để tránh hối hận cả đời.

Nhưng Ngao Trinh còn đang nổi nóng, tâm tâm niệm niệm đều là nghĩ đến Tần Oản Khanh gạt bỏ cùng vô tình với hần, nói gì cũng không chịu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Bất quá may mắn cho mọi người là, Ngao Trinh tuy rằng mặt lãnh tâm lãnh tính tình cứng rắn, nhưng cho tới bây giờ, hần cũng chưa từng hành hạ đại thần đến chết.

Ngày đại triều vừa mới chấm dứt không bao lâu, Bạch Dục đã được thăng thành nhị phẩm quan văn trong triều, cùng vài thần tử trẻ tuổi trong triều bị

triệu vào ngự thư phòng nghị sự.

Gần đây biên cảnh Đại Thịnh xuất hiện giặc cỏ, đối với một quốc gia mà nói, loạn trong giặc ngoài trọng yếu ngang nhau, hiện tại họa ngoại xâm tạm thời giải quyết, không nghĩ tới nội ưu lại liên tiếp không ngừng thường xuyên phát sinh, tự nhiên muốn sớm giải quyết cho kịp.

Nhưng Ngao Trinh nghe vài thần tử tâm phúc ngơoi một lời ta nhất câu thảo luận, đáy lòng lại dần dần dâng lên vài phần phiền chán.

Nhớ ngày đó thời điểm Oản Khanh làm mưu sĩ, mỗi lần nghị sự, nàng đều chủ động vì mình bày mưu tính kế, không cần hấn phiền lòng.

Có nàng ở bên người, mỗi một ngày đều là khoái hoạt, nhưng hiện tại...

Nhìn trên bàn cách đó không xa bức thư được hấn tìm suốt một đêm rồi dán lại, chuyện tới nay, chỉ còn lại có ít ỏi mấy chục từ này, chứng minh từng có nữ tử tên là Tần Oản Khanh xuất hiện trong cuộc đời hấn.

Không biết nàng hiện tại ở nơi nào? Có giống hấn hiện tại đang nhớ nàng hay không...

“Phiêu đăng biển người, hồn oanh mộng hệ...”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói của Bạch Dục, kéo suy nghĩ của hấn trở lại, lúc này mới phát hiện, thần tử tâm phúc đến ngự thư phòng nghị sự, nay chỉ còn lại có một mình Bạch Dục. Nhớ trước đây Oản Khanh từng nói qua.

“Thân hiền thần, xa tiểu nhân, đây là đạo lý đầu tiên thánh minh quân chủ nên biết đến.”

Vì những lời này của nàng, triều đình không biết nhiều ra bao nhiêu hiền thần mưu sĩ.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Hiền thần mưu sĩ vì hấn sở dụng, người có tình để cho hấn ái mộ, lại lựa chọn rời hấn mà đi.

“Không nghĩ tới Tần cô nương tâm tư tinh tế như thế, giữa những hàng chữ này ẩn ẩn biểu đạt ra tình ý của nàng đối với Hoàng Thượng.”

Ngao Trinh khó hiểu nhíu mày.

“Bạch khanh gia lời ấy có ý gì?”

Hấn cười chỉ chỉ mảnh giấy viết thư bị ghép lại vô cùng chặt vật trên bàn.

“Vi thần biết này là thư li biệt trước khi đi Tần cô nương lưu lại cho Hoàng Thượng. Nhìn qua như là mang theo vài phần tuyệt tình, nhưng nếu Hoàng Thượng cẩn thận nghiền cứu mỗi một câu, không khó nhìn ra Tần cô nương là nói, cho dù nàng cuối cùng lựa chọn rời đi, nhưng lòng của nàng vẫn như trước bận tâm về Hoàng Thượng.”

“Hừ! Bận tâm có ích lợi gì chứ? Trẫm vì nàng tung toàn bộ tâm tư, nhưng đổi lấy cũng là sự xa cách cùng rời bỏ của nàng, nữ nhân không biết cân nhắc như vậy, thật là làm Trẫm thất vọng đau khổ.”

Bạch Dục cười lắc đầu.

“Nếu Hoàng Thượng thật sự thất vọng đau khổ, làm sao lại cực khổ đem mảnh thư đã bị xé tan tành hợp lại đây đủ như thế?”

Ngao Trinh trong mắt hơi hơi hiện lên tia tâm sự uẩn giận bị vạch trần.

“Trẫm chính là muốn dùng thứ này, để từng thời khắc nhắc nhở chính mình sự phản bội của nàng.”

“Cho nên Hoàng Thượng mới đau hạ sát thủ, muốn đẩy Tần cô nương vào chỗ chết?”

Hấn lạnh lùng trừng mắt Bạch Dục, nhếch môi không nói một câu.

Đẩy nàng vào chỗ chết?

Hấn làm sao có thể thật sự muốn nàng đẩy vào chỗ chết?

Hấn cảm thấy với thông minh Oản Khanh, tuyệt đối có thể thành công tránh né truy binh hấn phái đi.

Sở dĩ hạ lệnh đuổi giết nàng, chính là... đơn thuần muốn dùng loại phương thức này, đem nàng bức trở lại bên người hấn.

“Nếu có một ngày, Tần cô nương thật sự bị truy binh Hoàng Thượng phái ra giết chết, Hoàng Thượng có thể hoàn toàn buông phần nợ dưới đáy lòng hay không?”

Không! Hấn chỉ biết càng hận giận thêm, vì hấn đã hại chết người hấn yêu nhất là nàng...

Thấy vẻ mặt hấn, Bạch Dục tiếp tục làm bộ như không chút để ý nói:

“Cho dù Tần cô nương thông minh như thế nào, nhưng để nàng đối mặt năm ngàn tinh binh chẳng phân biệt ngày đêm đuổi bắt bao vây tiểu trù, chỉ sợ kết quả cũng là dữ nhiều lành ít...”

Không chờ hắn nói cho hết lời, sắc mặt Ngao Trinh đã trở nên thập phần khó coi.

“Làm càn, Oản Khanh nàng sẽ không chết!”

Thật mạnh vỗ một cái án thư, hắn gặt gao nắm tờ giấy viết thư ở trong tay.

“Ám Ảnh!”

Chỉ thấy một đạo bóng đen đột ngột xuất hiện, quỳ một gối xuống ở trước mặt Ngao Trinh.

“Hoàng Thượng có gì phân phó?”

“Ra roi thúc ngựa truyền tin cho Truy Phong hầu, ra lệnh cho hắn... đình chỉ đuổi bắt, nhanh chóng hồi kinh phục mệnh.”

Oản Khanh sẽ không chết! Hắn tuyệt sẽ không để việc này phát sinh!

Nhưng không chờ Ám Ảnh đứng dậy rời đi, Tiểu Ngưu Tử liền nghiêng ngả lão đảo từ bên ngoài chạy vào, hai đầu gối quỳ xuống, về mặt kinh hoàng.

“Hoàng Thượng, Truy Phong hầu vừa mới phái người truyền đến lời nhắn, nói khi hắn đuổi giết Tần cô nương đến mười dặm bên ngoài Đoạn Hồn nhai, Tần cô nương bị trọng thương, nhất thời trượt chân, đã... ngã nhào xuống vách núi, sinh tử không rõ!”

Vừa mới nói xong, Ngao Trinh liền giống bị kinh sợ, cả người từ ghế trên nhảy dựng lên.

Hai mắt hắn tròn lên, gặt gao trùm mắt Tiểu Ngưu Tử quỳ phục ở trước mặt hắn.

Bản thân bị trọng thương? Nhất thời trượt chân ngã nhào xuống vách núi? Sinh, tử, không, rõ?

Đừng nói Ngao Trinh bị tin tức này làm kinh sợ, ngay cả Bạch Dục sau khi nghe được “sinh tử không rõ” bốn chữ, sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng trắng bệch.

Hắn thật cẩn thận đánh giá Hoàng Thượng, thực lo lắng tin tức này thỉnh linh xảy ra, sẽ làm Thiên Tử thật vất vả chuẩn bị thu hồi mệnh lệnh đã ban ra không chịu nổi đã kích.

Nhưng Ngao Trinh chính là kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

Ngay tại lúc mọi người nghĩ hắn sẽ vì vậy mà lâm vào bi thương, hắn thần nhiên cười lớn.

“Oản Khanh, đây lại là trò đùa của nàng đối với Trầm sao?”

Tất cả mọi người đều thấy trong vẻ thê lương tươi cười này một chút nồng đậm tuyệt vọng.

Nở nụ cười một hồi lâu, Ngao Trinh giống như không còn khí lực đặt mông ngồi trở lại ghế, nhẹ nhàng mở lá thư bị nắm chặt trong tay, hai mắt mơ hồ nhìn chữ viết xinh đẹp trên mặt.

“Nàng nói nàng đối Trầm tương tư khó có thể cắt đứt, nhưng nàng lại dùng loại phương thức tàn nhẫn này làm cho Trầm chặt đứt nhưng nhớ đối với nàng.

Tần Oản Khanh a Tần Oản Khanh, Ngao Trinh ta buông bỏ tôn nghiêm, buông bỏ cố chấp, kết quả là, lại cố tình không thể buông bỏ nàng.’

“Hoàng Thượng...”

Thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của hắn, Bạch Dục nhìn không được nhỏ giọng thấp giọng gọi.

Ngao Trinh ngẩng đầu liếc mọi người một cái, thần nhiên lên tiếng.

“Phái người xuống dưới Đoạn Hồn nhai tìm kiếm, sống thấy người, chết, phải, thấy, xác.”

Oản Khanh, cho dù cuối cùng chỉ tìm được thi thể của nàng, Trầm cũng sẽ chờ, cho đến khi cùng nàng đi đến Hoàng tuyền.

===== ta là dài phân cách bé nhỏ =====

Vô Ưu thôn ở phía nam Kinh Thành, bốn phía dựa vào núi, ở cạnh sông, phong cảnh vô cùng đẹp, là một thôn nhỏ dân phong thuần phác.

Cư dân trong thôn cũng không nhiều, từ trên xuống dưới cũng chỉ có mấy chục hộ.

Vô Ưu thôn sở dĩ gọi là Vô Ưu thôn, là vì cư dân người người tính cách sang sảng, thiện lương nhiệt tình, mọi người ở chung thập phần hòa hợp, vô ưu vô lo, thôn trang nhỏ này liền được mệnh danh là Vô Ưu thôn.

Nơi này thôn dân đại đa số là trồng trọt dệt vải mưu sinh, cũng có số rất ít là dựa vào buôn bán, viết thư họa tranh chữ, thuận tiện dạy ít đệ tử để sinh tồn, Tần Oản Khanh chính là một trong số đó.

Nàng ở trong thôn mở một gian học đường nhỏ, chỗ này tuy rằng không lớn, nhưng bởi vì nàng tri thức uyên bác lại cùng người ngoài thân thiết, trong thôn rất nhiều người đều thích đem tiểu hài tử đưa đến nơi này học chữ.

“Mẫu thân, mẫu thân, Cảnh thúc thúc tới rồi...”

Một thân ảnh nhỏ xinh từ ngoài cửa chạy vội vào, tiểu tử kia vóc dáng không cao, cả người phấn nộn, tròn vo trắng nõn mông còn lộ ở ngoài cái yếm trù đồ thắm.

Tiểu oa nhi chừng hai, ba tuổi, là tiểu nam hài ai nhìn cũng thích.

Tần Oản Khanh ôm cổ Đậu Đậu đang lao thẳng tới đến trong lòng nàng, nhìn nam tử theo sau vào, hai mươi bảy tám tuổi, mày rậm mắt to, làn da ngăm đen, tuy rằng một thân bố y, lại dấu không được mãnh khí trời sinh.

“Tần cô nương, ta mang đến cho muội hai con chim trĩ vừa mới săn, đây đều là vật hoang dã nên dinh dưỡng phi thường phong phú, buổi tối có rãnh hầm chút canh gà cho Đậu Đậu uống đi.”

Nam tử nói chuyện không phải ai khác, đúng là người năm đó được Tần Oản Khanh giúp Cảnh Trung Lương.

Ba năm trước đây, Truy Phong hầu Lục Ly phụng mệnh đuổi giết nàng.

Bởi vì Lục gia nhiều thế hệ làm hầu, chịu Hoàng ân, Lục Ly đối với mệnh lệnh của Hoàng Thượng đều không dám làm trái.

Chính là vài lần cùng Tần Oản Khanh giao thủ, nàng có thể một lần lại một lần từ trong tay hắn thành công trốn, hắn dần dần đối nữ nhân thông minh này sinh ra tâm kính nể.

Tuy rằng một truy một trốn, nhưng hắn không đành lòng chấp hành mệnh lệnh Hoàng Thượng, thực đối nàng đau hạ sát thủ.

May mắn hắn trên đường đuổi giết, gặp Cảnh Trung Lương hồi kinh phục mệnh.

Lục Ly cùng Cảnh Trung Lương thuở nhỏ là bạn tốt cùng trường, tính tình hai người gần gũi, cũng không thích đạo nhân thị phi.

Sau khi Cảnh Trung Lương biết được Lục Ly thân mang Hoàng mệnh muốn đuổi giết Tần Oản Khanh, liền hung hăng mắng hắn một chút. Cũng nói cho hắn, trong triều trên dưới đều biết Hoàng Thượng là thật tâm thích nàng, nay nói muốn đuổi giết, tám phần chính là giận dữ mà nói, hắn nếu thực đem nàng giết đi, sau này hắn cũng đừng mong làm quan.

Cảnh Trung Lương vừa khổ công nói lời giải thích đem những cống hiến của Tần Oản Khanh đối với Đại Thịnh nói cho hắn biết.

Cuối cùng, hai người mới diễn một hồi tiết mục ngã nhau.

Sau, Lục Ly hồi kinh phục mệnh, Cảnh Trung Lương mang theo Tần Oản Khanh lúc ấy động thai khí, đi tới nhà một lão phó tướng của hắn – Vô Ưu thôn.

Khi hắn biết được nàng trong bụng đang mang thai, đúng là long chủng của đương kim thiên tử, bị dọa đến nhảy dựng.

Nhưng Tần Oản Khanh hiểu được, tỏ vẻ chính mình không muốn cho Ngao Trinh biết lý do đứa nhỏ này tồn tại, cũng cầu hắn giữ bí mật.

Cảnh Trung Lương là thô nhân, nghe nàng vừa nói như vậy, cũng hiểu được nếu tiếp tục ở lại trong cung làm nữ nhân của Hoàng Đế, tương lai khẳng định sẽ không hạnh phúc.

Cứ như vậy nhờ hắn hiệp trợ, nàng ở thôn Vô Ưu tránh gần ba năm, cũng dần dần quen cuộc sống bình lặng nơi này.

Lúc trước sợ phụ thân nàng nghe tin mà lo lắng, nàng từng vụng trộm nhờ Cảnh Trung Lương đem một phong gia thư đi Tần phủ ở huyện Song Hỷ báo bình an.

Chính nàng ở lại thôn nhỏ này, làm tiên sinh dạy học.

Cảnh Trung Lương hiện tại đóng quân doanh cách Vô Ưu thôn không xa, ngày thường không có việc gì, hắn sẽ mang theo món ăn thôn quê tự hắn tìm được đưa tới cho mẫu tử hai người thêm đồ ăn.

Sau một phen khách sáo, Tần Oản Khanh liền cho con là Đậu Đậu đi ra ngoài cùng tiểu bằng hữu chơi đùa.

Vừa uống trà, Cảnh Trung Lương vừa trộm nhìn tuyệt mỹ nữ tử đáng vẻ như trước.

“Tần cô nương, muội còn ghi hận năm đó Hoàng Thượng đối với muội như vậy sao?”

Ba năm trước đây, sau khi Ngao Trinh biết được Tần Oản Khanh trượt chân ngã xuống Đoạn Hồn nhai, liền phái người xuống dưới nhai tìm kiếm thi thể của nàng một ngày một đêm.

Nhưng dưới nhai là nơi sài lang hồ báo thường lui tới, rất nhiều binh lính tìm kiếm lúc ấy đều cho rằng, cho dù người không ngã chết ngay tại chỗ, chỉ sợ cũng phải vào bụng lũ súc sinh này.

Ngao Trinh không chịu nhìn nhận sự thật này, kiên định cho rằng Tần Oản Khanh sẽ không chết.

Liên tục tìm kiếm một năm, hần mới hoàn toàn hết hy vọng, đem nhân thủ tìm kiếm rút về kinh.

Chỉ là sau đó, Ngao Trinh liền giống thay đổi thành người khác, mỗi ngày đem thời gian đều đặt hết vào việc triều chính, cũng phát binh tấn công vài quốc gia lân cận.

Không đến hai năm, Tuyệt Việt, Đông Thực, Đại Cường đã bị Đại Thịnh binh lực cường đại đánh cho vô lực phản kháng. Cuối cùng tam quốc chỉ có thể đồng ý điều kiện của Đại Thịnh, đáp ứng cúi đầu xưng thần lấy thân phận phụ quốc hàng năm hướng Đại Thịnh tiến cống.

Hiện tại Đại Thịnh đứng đầu tứ quốc, binh lực cường hãn, dân chúng dồi dào, chỉ là Ngao Trinh đã gần 27 tuổi, dưới gối vẫn không có một người con nào.

Từ sau khi Tần Oản Khanh biến mất, Ngao Trinh liền không bước vào hậu cung một bước, khiến cho tần phi oán than ngập trời, hần cũng không miễn cưỡng các nàng lưu lại, cũng nói là nếu các nàng muốn rời cung tái giá, hần tuyệt không can thiệp.

Có người hết hy vọng rời cung, cũng có người không cam lòng, vẫn chờ mong một ngày kia Hoàng Thượng có thể nhìn thấy mình, có thể ngồi trên vị trí Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Hết thảy mọi việc này, Cảnh Trung Lương đều một năm một mười báo cho Tần Oản Khanh biết.

Mới đầu hần cũng không tin tưởng đường đường Thiên Tử sẽ vì một nữ tử làm được loại tình trạng này.

Nhưng trải qua ba năm quan sát, hần phát hiện Ngao Trinh là người chuyên tình, vì Tần Oản Khanh, buông tha cho cả hậu cung, thái độ cũng chuyển đổi thay Hoàng Thượng nói chuyện.

Tần Oản Khanh sau khi nghe hết những việc này, nói không cảm động là gạt người, nhưng lòng của nàng lại thủy chung có một bóng ma — Ngao Trinh năm đó lại thật sự phái người đối nàng đuổi tận giết tuyệt.

Nàng vĩnh viễn cũng không quên được cuộc sống đào vong lúc đó, nàng chịu bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu nan.

Lúc ấy nàng còn đang có mang, thân thể liền suy yếu, mỗi ngày còn phải ứng phó nhân mã Ngao Trinh phái tới, có nhiều lần nàng suýt chết.

Cho nên mỗi khi Cảnh Trung Lương khuyên nàng hồi cung gặp Ngao Trinh, nàng đều quả quyết cự tuyệt.

“Tóm lại, hần là hần, ta là ta, kiếp kiếp, chúng ta không có khả năng gặp mặt.”

“Nhưng Đậu Đậu thủy chung là thân sinh cốt nhục của Hoàng Thượng.”

“Mà hần lại suýt nữa bởi vì sự ngu xuẩn của mình mà hại chết mẫu tử hai người chúng ta.”

Cảnh Trung Lương đuối lý, giật mình ngồi ngây ngốc một hồi lâu, mới lúng ta lúng túng nói:

“Hoàng Thượng từ đó về sau đã hối hận suốt ba năm.”

“Hừ!”

“Ai, nếu Tần cô nương thật sự không nghĩ cho Đậu Đậu nhận tổ quy tông, Cảnh ta cũng không thể cưỡng cầu, chỉ hy vọng Tần cô nương nhớ được Hoàng Thượng năm đó là vô tình, khi rảnh rồi muội ngâm lại sự đau khổ Hoàng Thượng, thân là Vua một nước, buông tha cho toàn bộ hậu cung, đến mức sắp tuyệt hậu.”

Nói xong, hai mắt liếc về phía ngoài cửa nhìn tiểu hài đang cùng vài đứa bạn đuổi nhau đùa giỡn — Đậu Đậu.

“Nếu Hoàng Thượng biết hần ở bên ngoài có con trai, khẳng định sẽ vô cùng vui mừng.”

“Cảnh Trung Lương, huynh không được phép đem chuyện Đậu Đậu nói cho Ngao Trinh, nếu không ta sẽ khiến cho Đậu Đậu vĩnh viễn không để ý tới huynh.”

Nàng hung hăng trừng mắt uy hiếp hắn.

Hắn vội vàng lắc đầu hứa hẹn.

“Không có, nếu không có Tần cô nương bày mưu đặt kế, đánh chết ta, ta cũng sẽ không tiết lộ nửa điểm hành tung của Tần cô nương.”

Mất dịp vừa chuyển, Tần Oản Khanh cảm thấy mỹ mãn gật gật đầu, hai người nói chuyện thêm một lúc, Cảnh Trung Lương liền cáo từ, lên ngựa hồi doanh.

Sau khi Cảnh Trung Lương rời đi một hồi lâu, Tần Oản Khanh mới chậm rãi mở ra một cái túi hương tùy thân nhỏ, thật cẩn thận từ bên trong lấy ra một đoạn tóc đen, đặt trên cột sợi dây hồng.

Đây là đêm đó nàng vụng trộm cắt tóc Ngao Trinh để làm vật kỷ niệm, giữ gìn đến nay, đã suốt ba năm.

Ngao Trinh, chàng nếu yêu ta, làm sao lại cực khổ đuổi giết ta?

Chàng hẳn tâm muốn dồn ta vào chỗ chết, ta lại không thể toàn tâm hận chàng, đối với chàng thâm tình làm như không thấy, rốt cuộc ta nên làm thế nào cho phải?

Cùng lúc nàng tưởng niệm Ngao Trinh, tại đại viện Hoàng cung, Ngao Trinh từ trong tay áo vệ nhận được một phong thư, sau khi hắn đọc xong nội dung, kích động đến rơi nước mắt.

Gắt gao nắm phong thư mang đến cho hắn vô số hy vọng kia, hắn không khỏi hò hét.

“Oản Khanh, nàng quả nhiên còn sống ở trên đời này!”

Một hân huyết bảo mã tốt nhất lập tức được đưa đến, ngồi trên lưng ngựa là một huyền y nam tử khuôn mặt tuấn tú, nam tử tư thế oai hùng hiên ngang.

Ở phía sau hắn, là năm ngàn nhân mã, mặc quân phục Đại Thịnh, đội ngũ ngay ngắn có trật tự kéo thật dài.

Nhìn con đường rộng rãi không thể coi là rộng trước mắt, huyền y nam tử Ngao Trinh nhìn không được đồ hóc mắt.

Oản Khanh, Trẫm rốt cục có thể nhìn thấy nàng sao?

Ngay khi hắn kéo cương xuống ngựa chuẩn bị mang theo một số đông người ngựa đi tới, không biết từ nơi nào nhảy ra vài tiểu hài tử tay cầm gậy gỗ.

Cầm đầu là đứa nhỏ ước chừng hai, ba tuổi, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, trên người mặc cái yếm đỏ thắm làm bằng lụa, bao bụng nhỏ tròn tròn của hắn, lại lộ ra mông nhỏ ở phía sau.

Tiểu tử kia tóc cắt vô cùng thú vị, trước trán là một đóm tóc đen, sau đầu một cây tóc, giờ phút này tay nhỏ bé nắm một cây mộc côn tinh tế, chu cái miệng đỏ au nhỏ nhắn, vô cùng không khách khí trừng mắt hắn.

Ngao Trinh cảm thấy tiểu hài tử này bộ dạng thật sự đáng yêu, biểu tình sinh động lại thú vị, làm cho người ta nhìn nhìn không được muốn đem hắn ôm vào trong ngực hung hăng yêu thương một phen.

Hắn còn chưa nói chuyện với tiểu tử kia, tiểu hài tử kia đã mang theo binh là bọn oa nhi lớn tuổi hơn hắn từ phía sau đi tới.

“Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, từ nay về sau muốn đi ngang qua, lưu lại lộ phí.”

Tiếng nói nũng nịu vừa ra khỏi miệng, chẳng những Ngao Trinh bị chọc khế nhếch khóe miệng, ngay cả binh sĩ phía sau, cũng bị hắn chọc cười ha ha.

Tiểu nam hài tựa hồ đối tiếng cười của mọi người rất là bất mãn, tay cầm mộc côn đi đến trước ngựa Ngao Trinh, gõ gõ dưới thân con ngựa cao to.

“Người xấu, xuống đây chúng ta đọan đầu một trận.”

Ngao Trinh thú vị nhún mày, cười hỏi:

“Ngươi nói ai là người xấu?”

“Đương nhiên là ngươi!”

“Ồ? Trẫm... ta như thế nào mà lại là người xấu?”

Tiểu hài tử đưa bàn tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không khách khí trừng mắt hắn.

“Mẫu thân ta nói, hồ lang033 đến thôn chúng ta, sẽ cho bọn hắn ném mùi lợi hại.”

Chuyện này, Ngao Trinh hoàn toàn bị hắn chọc nở nụ cười.

Đưa tay xuống dưới chụp tới, đem tiểu bát điểm dưới ngựa lao ôm vào lòng, bàn tay to chống đỡ, làm cho tiểu nam hài ngồi ở trên tay hắn, không để cho yên ngựa chạm vào làm đau mông hắn.

Cẩn thận nhìn lên, tiểu hài tử này bộ dạng thật đúng là đáng yêu, một đôi mắt to tròn, ngũ quan thật sự là tinh xảo tinh tế, ngoài ý muốn của hắn là, tiểu gia hỏa này trong đồng tử mắt, lại ẩn hiện hai tia sáng màu lam

Là hắn nhìn sai sao? Đứa nhỏ này thế nhưng lại cùng hắn có vài phần tương tự.

“Này, ngươi buông, buông...”

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết, vì sao nói chúng ta là hồ lang?”

“Mẫu thân ta nói, người đi thành đoàn như vậy, đều là hồ lang.”

“Ồ?”

Theo tay nhỏ bé của hắn nhìn lên, Ngao Trinh mới nhìn thấy hắn chỉ đúng là năm ngàn tinh binh phía sau mình.

“Vì sao nói bọn họ là hồ lang?”

Hắn cảm thấy tiểu gia hỏa này tư duy rất thú vị.

Tiểu tử kia cũng không sợ, chu cái miệng nộn nộn nhỏ nhắn.

“Nhiều người như vậy, trên tay còn cầm tên, không phải hồ lang là cái gì? Mẫu thân ta nói, thấy hồ lang mượn gậy gộc đánh, đem bọn họ đánh cho hoa rơi nước chảy.”

“Vậy mẫu thân ngươi có nói cho ngươi, ngươi nếu thật sự chọc nhảm hồ lang, kết cục cũng bị hồ lang ăn luôn hay không?”

Tay nhỏ bé của hắn chỉ dám oa nhi binh dưới ngựa.

“Hừ! Ta dẫn theo rất nhiều huynh đệ, hồ lang nếu ăn ta, huynh đệ ta sẽ thay lão đại ta báo thù rửa hận...”

“Ha ha ha...”

Ngao Trinh đã lâu không cười thoải mái như vậy.

Tiểu hài tử này rốt cuộc là con nhà ai a, đáng yêu đến mức hắn thật muốn mang về cung.

Vỗ vỗ tiểu mông tròn trắng nộn nộn của tiểu hài tử, hắn cười nói:

“Có lão đại lại để mông trần sao?”

“Đậu Đậu...”

Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo cũng không xa xa truyền tới.

Khi Ngao Trinh theo thanh âm nhìn qua, cả người trong chớp mắt ngây người.

Tiểu tử kia nghe xong cũng vội vã muốn tránh cái ôm của hắn, lại lo lắng kêu lên.

“Mẫu thân...”

Tiếng “mẫu thân” từ trong miệng đứa bé thốt ra, làm Ngao Trinh khiếp sợ không thôi...

032 : Thuộc Thiên Niên Duyên

Dịch nghĩa:

Hoa nở hoa rơi hoa ngập trời

Tình đến tình đi tình tùy duyên

Nhận đi nhận về nhận không đồ

Triều dâng triều hạ triều không yên

Đêm dài trắng sáng mộng thuyền duyên

Ngàn vàng khó giữ bước hồng nhan

Quen ngấm hoa tàn hoa lại nở

Chợt e duyên đến duyên lại tàn

033 : ở đây ý nói người hung ác tàn bạo

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Viên mãn

Nữ tử đi tới mặt một thân bạch y, dáng người cao gầy thon dài, tóc dài theo gió tung bay.

Người tới không phải ai khác, đúng là người ba năm trước đây bị Ngao Trình đuổi giết, cuối cùng bắt đắc dĩ cùng đám người Cảnh Trung Lương, Lục Ly dùng kế kim thiên thoát xác034 mới có thể chạy trốn – Tần Oản Khanh.

Hai người lúc này khoảng cách không đến ba thước, thấy thiên hạ mình ngày nhớ đêm mong đang đứng trước mặt, Ngao Trình trong lòng mênh mông, kích động khó yên.

Nếu không phải thu được tin tức tâm phúc hẩn xếp vào quân doanh truyền đến, nói Cảnh Trung Lương thường một mình cưỡi ngựa đi Vô Ưu thôn thăm bạn cũ, hẩn cũng sẽ không điều tra ra Tần Oản Khanh còn sống.

Suốt ba năm, mỗi đêm đến khi thật khuya, hẩn lại bị một những cơn ác mộng khủng bố làm thức giấc.

Oản Khanh yêu thương của hẩn thất hồn lạc phách đứng trước Đoạn Hồn nhai, mờ mịt bất lực thả người nhảy xuống, từ nay về sau hai người âm dương cách biệt.

Ác mộng này, hẩn đã chịu đựng ba năm, hiện tại rốt cục đã có thể tỉnh sao?

Hẩn bình ổn hô hấp, rất sợ cảnh tượng trước mắt này chỉ là ảo ảnh, thiên hạ hẩn tưởng niệm lúc nào cũng có khả năng tiêu tán, không thấy bóng người.

“Oản Khanh...”

Thật cẩn thận gọi tên của nàng, mang theo vài phần thử, mang theo vài phần khẩn trương, càng nhiều là hèn mọn mà ngay cả chính hẩn cũng không phát hiện.

Đứng ở trước ngựa, đón gió mà đứng, Tần Oản Khanh cười lạnh nhìn nam tử trước mắt.

Ba năm năm tháng cũng không làm hẩn thay đổi nhiều, thậm chí so với trước, hẩn tựa hồ càng thêm một ít khí phách thành thực.

Cho dù long bào đại biểu quyền thế không có mặc trên người hẩn, cho dù hẩn chỉ mặc y phục vải thô, vẫn như trước không thể che lấp được uy nghiêm trời sinh của hẩn.

Ngao Trình, nam nhân nàng yêu bốn năm, có lẽ yêu hẩn cả đời.

Nhưng hẩn lại cố tình suýt nữa làm nàng mất mạng!

“Trẫm không nghĩ tới nàng thật sự còn sống...”

“Thực bất hạnh, ta không thể như Hoàng Thượng mong muốn, trong lúc bị bao vây mà bị mất tính mạng, dù sao một người phản bội triều đình, bình thường đều chết không có chỗ chôn.”

Nàng nói mỗi một chữ mỗi một câu, đều thật sâu làm đau đớn tâm hẩn.

Hẩn biết sau này hẩn vô luận biện giải cái gì, đều không thể giải thích tàn nhẫn năm đó của hẩn.

Trước đem tiểu tử trong lòng kia an ổn đặt trên lưng ngựa, hẩn nhảy xuống, đi tới trước mặt Tần Oản Khanh.

Xoay người, hẩn đối với đội ngũ sắp xếp thật dài phía sau cao giọng hô:

“Người đứng ở trước mặt các người, chính là đệ nhất nữ mưu sĩ giúp Đại Thịnh ta lập ra vô số kỳ tích, nàng dùng trí mưu cùng sách lược của nàng, giúp Đại Thịnh ta thống nhất tứ quốc, lại một tay sáng tạo ra thần thoại bất bại thiết kỵ của Đại Thịnh ta.”

“Trẫm lúc trước lại bởi vì ích kỷ của bản thân mà đối nàng đau hạ sát thủ, ra lệnh Truy Phong hầu dẫn dắt năm ngàn tinh binh các người đuổi giết nàng không chỗ trốn.”

Đối mặt ánh mắt kinh ngạc của chúng tướng sĩ, hắn cười nhẹ.

“Nếu lúc trước là sai lầm của Trẫm, như vậy hôm nay, Trẫm sẽ nhận lỗi về sai lầm năm đó mình đã gây ra.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy hắn vén y bào, trước mặt năm ngàn binh mã phía sau, hai đầu gối quỳ rạp xuống trước mặt Tần Oản Khanh, dọa mọi người.

Thân là Thiên Tử, chỉ lạy trời đất quỳ lạy phụ mẫu, nhưng hôm nay Hoàng Đế quyền cao nắm giữ thiên hạ Đại Thịnh này, lại không để ý tôn nghiêm, trước mặt rất nhiều người quỳ gối trước mặt một nữ nhân!

Mà khi nhóm tinh binh này nghe người đó là người được dân chúng Đại Thịnh truyền thành thần tiên Tần Oản Khanh, lại không khỏi đối nàng sinh tâm kính nể.

Thấy Hoàng Thượng vì bù lại sai lầm đã phạm năm đó mà quỳ rạp xuống trước mặt mọi người, năm ngàn binh tướng cũng đều xuống ngựa, theo Ngao Trinh cùng nhau quỳ xuống.

Đối mặt một đoàn tướng sĩ đều quỳ xuống trước mặt, cảm giác khiếp sợ của Tần Oản Khanh không thể diễn tả bằng lời.

Nàng vạn vạn không nghĩ tới, hôm nay sau ba năm, Ngao Trinh lại dùng phương pháp như vậy để cầu được nàng tha thứ.

“Nam nhân này, hẳn quả nhiên là yêu thâm mình, còn có cái gì không thể tha thứ?”

Nàng không khỏi lộ nóng doanh tròng.

Nhìn Ngao Trinh quỳ gối trước mặt mình, nàng đột nhiên ôm lấy con đang ngốc hồ đồ ngồi xem náo nhiệt, đi đến trước mặt Ngao Trinh.

“Đậu Đậu, người này chính là phụ thân con.”

Ngao Trinh trong mắt vui vẻ. Tuy rằng lúc này vừa mới nghe tiểu tử kia chính miệng gọi Oản Khanh là mẫu thân, hắn cũng đã đoán được bảy tám phần, nhưng hắn không nghĩ tới, Oản Khanh lại dễ dàng như vậy liền tha thứ cho hắn.

Cho đến khi một cái tay nhỏ bé xinh đẹp đưa đến trước mặt hắn, hắn mới xác định, ác mộng của hắn rốt cục sẽ trôi qua...

Ngao Trinh đến, làm cho Vô Ưu thôn nhỏ nhỏ này náo nhiệt hẳn lên.

Ở trong thôn mọi người sinh hoạt gần cả đời, như thế nào cũng không dám tin đương kim thiên tử lại xuất hiện trước mặt mọi người, càng làm cho bọn họ không thể tin được là, Tần cô nương ba năm trước đây đi vào trong thôn, lại chính là đệ nhất nữ mưu sĩ Đại Thịnh được dân chúng truyền giống như thần tiên.

“Lúc nàng trăm phương nghìn kế muốn thoát khỏi Trẫm, là vì... nàng mang thai cốt nhục của Trẫm!”

Khi hai người tránh được sự nhiệt tình của mọi người rốt cục tìm được cơ hội ở chung với nhau, Ngao Trinh cuối cùng có thể nhẹ nhàng thở ra, cũng biết được sự tình cận kề.

Kỳ thật ba năm này, hắn không phải không hoài nghi Oản Khanh còn ở nhân thế, cũng không chỉ một lần thử Truy Phong hầu Lục Ly, năm đó khi hắn mang binh đuổi giết đến Đoạn Hồn nhai, có tận mắt thấy nàng bị buộc nhảy xuống hay không.

Nhưng mặc hắn thử hỏi trách như thế nào, Lục Ly chính là liều chết nói hắn tận mắt thấy Tần Oản Khanh rơi xuống vách đá chết.

Vạn vạn không dự đoán được Lục Ly lại cùng Cảnh Trung Lương kết phùng lừa gạt hắn!

Ngao Trinh tức giận, đồng thời cũng bắt đầu tính kế sau khi hồi kinh sẽ trả thù như thế nào.

Giọng nói của Tần Oản Khanh kéo suy nghĩ của hắn trở lại.

“Lúc ấy nếu bị chàng biết ta mang thai, khẳng định sẽ bị chàng buộc tiến cung, chàng biết rõ ta ghét nhất cuộc sống trong cung, cho dù là ba ngàn sủng ái cho một thân, cái loại ngày tháng này cũng tuyệt đối không phải là mục đích của ta.”

Ba năm này, hắn chịu đủ dày vò, đồng thời nàng cũng không tốt hơn là bao.

Nàng một mặt kiên trì chỉ cần không nhập cung làm phi, đoạn cảm tình này có thể thật dài thật lâu mới buông xuống, không nghĩ tới cảm tình có thể buông, nhưng tội lại không thể không chịu.

Có đôi khi nàng cũng hiểu được mình rất có lỗi với Đậu Đậu.

Vốn là thiên chi kiều tử035 sinh ra đã ngâm sẵn thìa vàng036, lại bởi vì tư tâm của nàng, mà không thể không trở thành con riêng sinh sống tại thôn xóm nhỏ nhỏ này.

“Chỉ là ta như thế nào cũng không nghĩ tới, chàng lại thật sự phái người đuổi giết ta, ít nhất ta lúc trước còn tưởng rằng...”

Nàng chu miệng trừng mắt Ngao Trinh.

“Chàng sẽ nhớ đến tình cảm hai người mà phóng cho ta một con ngựa037.”

“Oân Khanh, đều là lỗi của Trầm, đều là Trầm không đúng!”

Hắn thành tâm hướng nàng xin lỗi.

“May mắn bị kịch không có phát sinh, may mắn Trầm còn có thể vì hồ đồ năm đó của mình mà sửa chữa, những năm gần đây, Trầm không chỉ một lần vì bản thân lúc trước tàn nhẫn mà tự trách không thôi.”

Hắn gặt gao cầm hai tay nàng, giữ chặt trong bàn tay to của mình.

“Oân Khanh, ba năm này, nàng... có khỏe không?”

Hắn phái người hỏi thăm một chút về môn quy của Vô Ưu thôn, thật sự là rất đáng thương, nói vậy nàng nhất định thật sự rất vất vả.

“Có Cảnh Tướng quân chiếu cố ta, ngày qua ngày coi như bình thuận.”

Vốn định bỏ tay hắn ra, mà khi tiếp xúc đến tay hắn, mới phát hiện nàng vô cùng nhớ hắn.

Vô luận trong lòng có bao nhiêu hận hắn oán hắn, kết quả là, chung quy lại không thể cùng hắn hoàn toàn quyết liệt.

“Cảnh Tướng quân... Ừm, quả nhiên là hào thần tử của Trầm a.”

Ngao Trinh nghiêng răng nghiêng lợi nói, vừa nghĩ vừa oán hận, nếu không phải Cảnh Trung Lương tên khốn kia, hắn sao phải phải một mình ở trong cung chịu đựng suốt ba năm cô đơn.

Nghe được hắn tức giận, Tần Oân Khanh nhanh chóng uy hiếp.

“Này, ta cảnh cáo chàng, Cảnh Tướng quân là người tốt, nếu sau khi hồi kinh chàng dám tiến hành trả thù hắn, ta sẽ không tha thứ cho chàng!”

Ngao Trinh vội vàng gật đầu.

“Không có, Trầm làm sao có thể trả thù thần tử của mình được.”

Chẳng qua là ngẫu nhiên làm khó dễ hắn một chút, tuyệt đối sẽ không làm cho tính mạng của hắn bị uy hiếp.

Ngao Trinh ở trong lòng ác độc nghĩ.

Đột nhiên, vẻ mặt hắn ngẩn ra, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng.

“Oân Khanh, nàng vừa mới nói hồi kinh? Chẳng lẽ ý của nàng là, nàng sẽ cùng Trầm hồi kinh?”

Nàng mặt đỏ lên, tức giận trừng hắn.

“Chàng đã mang theo nhiều nhân mã như vậy đuổi đến nơi này, ta nếu không đi, chẳng lẽ còn muốn mỗi ngày ở đây làm pho tượng cho thôn dân, cho bọn họ xem xét sao?”

Nếu thôn dân hiện tại đều đã biết nàng cùng đương kim thiên tử có quan hệ, vậy nàng sau này làm sao có khả năng có cuộc sống yên ổn.

Ngao Trinh thập phần vui vẻ.

“Đúng vậy, cho dù nàng không cùng Trầm hồi kinh, Trầm cũng sẽ thỉnh thoảng dẫn nhân mã đến gặp nàng, ép buộc đến ép buộc đi cũng rất phiền toái, cho nên lần này nàng liền cùng Trầm hồi kinh đi, thuận tiện cho Đậu Đậu nhận tổ quy tông cũng tốt lắm.”

“Ta nghe nói...”

Nghĩ đến việc kia, nàng có chút nhăn nhó cắn cắn môi hỏi:

“Từ khi ta rời khỏi Kinh Thành, chàng cũng không bước vào hậu cung một bước, phải không?”

“Việc này còn phải hoài nghi sao? Nàng nghĩ Trẫm là loại nam nhân bụng đói ăn quàng sao?”

Hắn chỉ chỉ ngực mình.

“Nơi này rất nhỏ, nếu đã có nàng ở, liền không có được người khác tồn tại.”

“Chàng... chàng không sợ Hoàng tộc từ nay về sau tuyệt hậu sao?”

Ngao Trinh cười lắc đầu.

“Nếu tuyệt hậu là vì nàng, Trẫm bằng lòng.”

“Chàng rất tùy hứng.”

“Nàng so với Trẫm tùy hứng hơn, nếu lúc trước nàng bình tĩnh đến cùng Trẫm hảo hảo nói chuyện, chúng ta như thế nào lại nháo cho tới tình trạng hôm nay?”

“Lúc trước nếu cho chàng biết ta mang hài tử, chàng còn có thể cho ta rời khỏi Kinh Thành sao?”

“Trẫm sẽ lập tức triệu cáo thiên hạ, phong nàng làm Hậu.”

“Cho nên ta mới muốn chạy trốn a.”

“Oân Khanh, nàng chán ghét thân phận Hoàng Hậu như vậy sao?”

Nàng dùng sức gật gật đầu.

“Năm đó ta đã nói với chàng, nếu chàng là một nam nhân bình thường, ta sẽ phi thường yêu chàng, mà nếu chàng là một Hoàng Đế, ta sẽ không dám yêu chàng.”

“Vì sao?”

“Mất mặt, nhảm chán a! Cả ngày phải đeo một đồng trăm cái trang sức nặng chết người không đèn mạng trên đầu, còn phải bắt cổ họng nói chuyện nhã nhặn cùng đại thần, các phi tử.”

“Mà đau đầu nhất chính là, một khi lên làm Hoàng Hậu, các phương diện cử chỉ cũng bị ước thúc, không thể há to miệng ăn thịt, không thể mở to miệng uống rượu, tóm lại không thể làm nhiều chuyện lắm...”

Ngao Trinh nghe nàng oán giận một đồng lớn như vậy, nhin không được lộ ra ý cười.

Hắn một tay ôm nữ nhân đang cau mày bấu môi vào trong lòng.

“Trẫm nghĩ thông suốt, nếu nàng không muốn vào cung làm Hậu, Trẫm cũng sẽ không miễn cưỡng nàng. Nàng có thể giới nàng muốn, vô luận cái thế giới kia cách Trẫm có xa lắm không, Trẫm đều đã cả đời cả kiếp đuổi theo bước chân nàng, vĩnh viễn không buông tay!”

Tần Oân Khanh còn không kịp tỏ vẻ cảm động, một tiếng nói nộn nộn liền đánh vỡ ái muội của hai người.

“Mẫu thân, người vì sao cùng người này ôm nhau nha? Khi Cảnh thúc thúc đến, các người cũng không ôm một cái.”

Hai người vừa nghe, liền đỏ mặt hời lạnh.

Tần Oân Khanh trừng mắt con.

“Tiểu quỷ này thật sự là cái gì cũng dám nói!”

Ngao Trinh sau khi kinh ngạc, một tay kéo con lại gần.

“Cảnh thúc thúc là thúc thúc, hắn làm sao có thể so cùng phụ thân?”

Tiểu tử kia gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn nói:

“Nhưng mà Cảnh thúc thúc rất lợi hại, hắn biết võ công, khí lực lớn, rất nhiều người nghe theo hắn chỉ huy, thật là uy phong!”

“Phụ thân cũng uy phong.”

Ngao Trinh không cam lòng ở trong lòng tiểu tử so ra kém tên đầu gối kia.

“Nhưng là mẫu thân nói Cảnh thúc thúc là Đại Tướng quân, có thật nhiều người sùng bái hần.”

Đậu Đậu vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình nói:

“Ta sau khi lớn lên cũng muốn giống Cảnh thúc thúc, làm một Đại Tướng quân uy phong.”

“Vì sao phải làm Đại Tướng quân?”

“Bởi vì Đại Tướng quân là quan lớn nha!”

Ngao Trinh nghe vậy vui vẻ, ôm con, nhéo nhéo hai má bầu bĩnh của hần.

“Nếu có một ngày, con có thể làm một chức quan so với Tướng quân còn lớn hơn, con sẽ làm cái gì?”

“À, nếu nói như vậy, ta nghĩ ta sẽ... làm cho thiên hạ thịnh thế!”

Hần cùng Tần Oản Khanh đều bị lời nói của con làm hoảng sợ.

“Một tiểu quý ba tuổi, lại nói ra nói như vậy?!”

Đậu Đậu nhìn hai người nói:

“Mẫu thân từng nói qua, người có thể sáng tạo cho thiên hạ dân chúng một cuộc sống giàu có thịnh thế, chỉ có đương kim Hoàng Thượng, nàng nói Hoàng Thượng là một Hoàng Thượng tốt, vì dân chúng mang đến phúc trạch...”

Ngao Trinh cảm động nhìn Tần Oản Khanh đang đỏ mặt.

Không nghĩ tới nàng ở trước mặt con khen ngợi hần như thế, làm hần nhẹn không được đem con ôm mạnh vào trong lòng, thề nói.

“Năm năm! Chỉ cần cho Trẫm thời gian năm năm, Trẫm sẽ cho con một tương lai con muốn!”

Mùa xuân năm Cảnh Liệt thứ mười một, Cảnh Liệt Đế Ngao Trinh suất lĩnh năm ngàn tinh binh, tìm Tần Oản Khanh đã mất tích suốt ba năm trở về Kinh Thành.

Càng làm cả triều văn võ đại thần kinh ngạc là, hần chẳng những mang Tần Oản Khanh về, bên người còn có một vị tiểu Hoàng Tử bộ dạng trong sáng đáng yêu.

Rất nhanh, hần ở trước mặt mọi người tuyên bố, tiểu Hoàng Tử tên là Ngao Thuấn, là trưởng tử của hần, cũng ngay hôm đó phong làm Thái Tử.

Ngao Thuấn tuổi tuy nhỏ, ý nghĩ lại vô cùng thông minh.

Sau khi hần trở thành Thái Tử, Ngao Trinh trước sau thỉnh cho hần hơn mười vị thái phó dạy hần đạo trị quốc, nhưng mỗi một vị Thái Phó dạy tiểu Thái Tử được một thời gian, đều chủ động chào từ giả.

Ngao Trinh khó hiểu không biết đây là duyên cớ vì sao, liền hỏi Thái Phó.

“Hoàng nhi Trẫm khó dạy như vậy sao?”

Thái Phó lại trả lời.

“Không phải Thái Tử khó dạy, mà là lão thần thật sự không có năng lực tiếp tục đảm nhiệm chức vị Thái Phó của Thái Tử thông minh hơn người.”

Bọn họ đều tự nhận là lão thần đọc đủ thứ sách thánh hiền, vốn tưởng rằng được làm Thái Phó là cơ hội để đề cao địa vị bản thân ở trong triều.

Không nghĩ tới tiểu Thái Tử thông minh tuyệt đỉnh, mỗi lần lên lớp học, đều có thể đem bọn họ hỏi á khẩu không trả lời được.

Ngao Trinh mới đầu còn không tin lắm, liền gọi con vào trước mặt hần khảo sát vài câu, kết quả cực kì rung động, con của hần không chỉ là một thiên tài, lại một tuyệt thế kỳ tài.

Thi thư điển tịch hần chỉ cần xem qua một lần liền có thể đọc lâu lâu, phàm là Thái Phó giảng gì đó, chỉ nghe một lần liền có thể suy một ra ba.

Không thể không bội phục năng lực con, một oa nhi bốn tuổi, có thể biện luận, khiến Hoàng Đế như hần cũng á khẩu không trả lời được.

“Oản Khanh, nàng rút cuộc sinh cho Trẫm cái dạng quái thai gì? Thuấn Nhi căn bản là không giống một đứa nhỏ bốn tuổi.”

Chạng vạng, sau khi xong việc trong cung, Ngao Trinh thoải mái đi vào Tần phủ.

Tần Oản Khanh trở lại Kinh Thành, vẫn ở chỗ cũ.

Kim Châu, Ngân Bảo hai tiểu nha đầu vài năm nay thế nào cũng không chịu đi, các nàng tin tưởng vững chắc chủ tử không chết, cho nên toàn tâm toàn ý ở tại chỗ này kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng ông trời không phụ khổ tâm nhân, các nàng cuối cùng đã chờ được chủ tử trở về.

Chẳng qua hiện tại Kinh Thành từ trên xuống dưới đều biết Hoàng Thượng cùng Tần cô nương có quan hệ không tầm thường, Tần cô nương tuy rằng không vào cung làm Hậu, nhưng Hoàng Thượng đối nàng sủng ái, mọi người đều thấy rõ ràng.

Ngao Trinh không cưỡng bách Tần Oản Khanh vào cung làm Hậu nữa, dù sao Tần phủ cách Hoàng cung gần như thế, hấn cũng vui vẻ chạng vạng mỗi ngày đi ra Tần phủ la cà, thuận tiện cùng nàng bồi dưỡng cảm tình.

“Đậu Đậu thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ hơn người, chẳng lẽ Hoàng Thượng đối với việc bản thân có thể có được một hài tử như vậy có sự bất mãn sao?”

Không quan tâm Ngao Trinh vừa vào cửa đã oán giận, hiện tại Tần Oản Khanh bởi vì không cần quan tâm quốc sự, mỗi ngày liền vui vẻ ở trong phủ chăm sóc hoa, cỏ các loại, cuộc sống thật phần thích ý.

“Thuần Nhi tuy rằng tốt làm cho Trẫm không thể soi mói, nhưng mỗi lần cùng đứa nhỏ này nói chuyện, Trẫm đều có một loại cảm giác thất bại thật sâu, không bằng như vậy đi...”

Hắn cười hi hi kéo Tần Oản Khanh đang tưới nước cho hoa.

“Đêm còn dài, không bằng chúng ta sớm đi ngủ, nàng lại sinh oa nhi cho Trẫm được không?”

Nàng tức giận trừng hấn một cái, hất bàn tay to của hấn ra, tiếp tục từ từ đùa nghịch bắt tay vào chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ.

“Sinh con là việc vô cùng cực khổ, một Đậu Đậu ta liền chịu đủ rồi, còn muốn sinh đứa thứ hai? Nằm mơ!”

Nàng cũng không quên lúc trước sinh Đậu Đậu đã chịu khổ đến mức nào.

“Nhưng mà, bên người Thuần Nhi ngay cả một người bạn để chơi đùa cũng không có, một mình cô đơn, nàng sinh cho hấn đệ đệ hoặc muội muội, tương lai lúc lên đại vị, bên người cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau a.”

“Trong triều nhiều đại thần như vậy, còn có hộ vệ ở bên cạnh, chàng còn phải sợ hấn sẽ bị người khác khi dễ sao? Lại nói, một khi có huynh đệ, tương lai khó tránh khỏi sẽ phát sinh chuyện huynh đệ tương tàn, Đậu Đậu đã rất thông minh, nếu sinh ra một đệ đệ càng thông minh hơn hấn, vậy chắc chắn sẽ phát sinh đại sự.”

“Nàng đối chính mình tự tin như vậy sao?”

Tần Oản Khanh cười như không cười liếc hấn một cái.

“Chàng không tin, có thể tìm nữ nhân khác sinh thử xem a.”

Ngao Trinh lập tức suy sụp hạ khuôn mặt tuần tú, lấy lòng đem nàng ôm vào trong ngực.

“Chuyện vô liêm sỉ như vậy, Trẫm làm sao có thể làm? Không sinh thì không sinh, chỉ cần nàng vui vẻ là được, bất quá, đêm nay sắc trời xác thực tốt lắm, nếu không làm chút gì đó, chẳng phải là lãng phí cơ hội trời ban cho chúng ta sao?”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hấn.

“Chàng nói xem ta hiện tại cùng nữ nhân hậu cung có gì khác nhau đây?”

Nam nhân này tinh lực tràn đầy quá đáng, cơ hồ mỗi buổi tối đều trụ lại nơi này của nàng chết cũng không đi.

Ngao Trinh thực ừy khuất gât gât đầu.

“Đương nhiên là có khác nhau.”

“Khác nhau cái gì?”

“Cùng nữ nhân hậu cung ở chung, Trẫm còn có danh phận trước mặt các nàng, nhưng là cùng nàng ở chung, Trẫm một chút danh phận cũng không có.”

Nói trắng ra là, hấn chính là một phu quân bình thường của nàng.

Tần Oản Khanh vừa nghe lời này, lập tức trừng mắt hung hăng nhéo hấn một phen.

“Chàng mỗi ngày đều chiêm tiện nghi ta, vậy mà lại nói như vậy à?”

Ngao Trinh ừy khuất nháy hai mắt.

“Nhưng mà cho tới hôm nay nàng là nữ nhân duy nhất dám nhéo ta.”

Xem bộ dáng đáng thương hề hề của hắn, nàng cũng phải bật cười.

Nàng không khách khí vươn tay nhéo hai tai của hắn, hôn xuống đôi môi gợi cảm xinh đẹp của hắn.

“Ta còn là nữ sắc duy nhất trên đời này dám phi lễ Hoàng Đế chàng đó!”

Nói xong, hai người vào trong phòng, lại trình diễn tiết mục triển miên.

Ngoài phòng, bọn hạ nhân phụ trách hầu hạ ngậm hiếu đem cửa phòng đóng chặt, để mảnh trời này cho hai người yêu nhau.

Vài năm sau, sớm bị phụ hoàng của mình cưỡng bức đăng cơ làm Đế, Ngao Thuần vừa lâm triều xong, liền mang theo vài thị vệ tâm phúc giục ngựa hướng phía Đông Kinh Thành mà đi.

Một tòa nhà lớn tráng lệ, Tiểu Ngưu Tử cùng vài tên phó dịch đang quét tước sân.

Nghe được tiếng vó ngựa lộc cộc tiếp cận, hắn ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt vui vẻ, vội vàng đi qua đón.

“Nô tài thỉnh an Hoàng Thượng!”

Ngao Thuần mười lăm tuổi tuy rằng chỉ là thiếu niên tuần tú, nhưng khí phách trong ánh mắt đã muốn dần dần hiện ra.

Đại trạch này là sau khi phụ hoàng tuyên bố thoái vị, cùng mẫu thân ở lại nơi này.

Bởi vì mẫu thân không thích cuộc sống trong Hoàng cung, cho nên phụ hoàng liền sai người tại nơi hẻo lánh thanh tĩnh này xây một tòa đại trạch, từ sau khi hắn bị phụ hoàng thiết kế cho lên ngôi vị Hoàng Đế, phụ mẫu không lương tâm của hắn liền để hắn một mình trong Hoàng cung chẳng quan tâm, hai người trốn ở chỗ này hưởng thanh phúc.

Hắn tuy rằng được người ngoài truyền tụng là tuyệt đỉnh thông minh, nhưng ngồi vào vị trí Hoàng Đế, mỗi ngày gặp nan đều là nhiều không kể xiết.

Giống như mọi lần, chỉ cần gặp được vấn đề nan giải, hắn sẽ mang theo tâm phúc đi vào trong này lãnh giáo phụ mẫu phương pháp giải quyết.

“Không cần đa lễ.”

Thấy Tiểu Ngưu Tử quỳ lạy, Ngao Thuần phát phát tay, thả người xuống ngựa, liền đi vào trong nhà.

“Trẫm là tới thăm phụ thân cùng mẫu thân.”

Tiểu Ngưu Tử vội vàng đứng dậy, từ trong người lấy ra một phong thơ, hai tay đưa qua.

“Hoàng Thượng, đây là thư lão gia cùng phu nhân giao cho lão nô, bọn họ nói nếu Hoàng Thượng đến, liền đem cho Hoàng Thượng xem.”

Từ khi thoái vị, Ngao Trinh liền vui vẻ mang theo nữ nhân âu yếm bắt đầu cuộc sống của dân chúng tầm thường, Tiểu Ngưu Tử đi theo bên người hắn hầu hạ nhiều năm, cũng bị hắn mang ra khỏi cung.

Hiện tại hắn được Ngao Trinh phong làm đại tổng quản, tuy rằng không thể so ngày xưa ở trong Hoàng cung uy phong như vậy, nhưng thiếu tranh đấu đến gió tanh mưa máu trong cung, cuộc sống hiện tại của hắn vô cùng tiêu điều tự tại.

Ngao Thuần khó hiểu tiếp nhận phong thư, rút giấy viết thư ra liền thấy, mặt trên chỉ viết mấy chữ, ý tứ cũng rất đơn giản.

Phụ mẫu hai người gần đây ở nhà nhàn rỗi không có việc gì làm, quyết định đi du lịch, ngắn thì mấy tháng, lâu thì một, hai năm sẽ trở về, muốn hắn không cần lo lắng, bọn họ trên đường sẽ ăn được uống được chơi tốt.

Ngao Trinh còn nhất nhất dặn dò con nhất định phải đem quản lý quốc gia thật tốt, quân không tốt, hắn trở về sẽ dùng gia pháp để hầu hạ.

Sau khi Ngao Thuần đọc xong thư, tức giận đến cả người phát run.

Đây là cái loại phụ mẫu gì a! Từ khi hắn tám tuổi đăng cơ tới nay, phụ mẫu vô lương tâm của hắn liền ba ngày hai lần xuất môn đi xa, lần trước hồi kinh đến nay còn chưa đến một tháng, hai người lại lại lần nữa muốn mất tích?!

Mệnh hắn thật khổ a!

Mà xa xa trời xanh mây trắng, một lam y nam tử cao lớn tuấn mỹ cùng một bạch y nữ tử đáng người cao gầy cùng cười một con ngựa, bước chậm rãi

trên thảo nguyên rộng lớn.

Nam tử si mê nhìn tuyệt mỹ nữ tử bên cạnh, thân nhiên cười nói:

“Oản Khanh, nàng đoán Thuận Nhi sau khi đọc xong thư chúng ta lưu lại, có tức đến học máu hay không?”

Tần Oản Khanh ngoái đầu lại cười cười.

“Đã nhiều lần như vậy, ta tin tưởng năng lực thích ứng của Đậu Đậu hẳn là sẽ trở nên càng mạnh, hẳn nên học được cách độc lập.”

“Nàng quả nhiên là mẫu thân nhân tâm.”

“Chàng cũng đồng dạng là một phụ thân nhân tâm.”

Hai người nhìn nhau cười, một chút cũng không có áy náy khi vứt bỏ hài tử của mình.

“Lần này chúng ta đi bên nào?”

“Lần trước là hướng nam, lần này liền hướng đông đi.”

“Được, liền theo lời nàng nói...”

Hai người kéo cương ngựa, hướng phía Đông xa xôi mà đi...

♪♪♥♥♥♥♥>ﷻHoàn'๖<♥♥♥♥♥♪♪

034 : ve sầu thoát xác, kẻ 21 trong 36 kẻ

035 : con cung của trời

036 : ý nói vừa sinh ra đã sung sướng

037 : mở 1 lối thoát

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Của Vua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.